

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

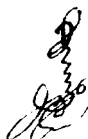
L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I I I .

R. 91.846

Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψεε, φθονερὸν ἔτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλετῶντα, καὶ ἠδίστω ὀνείρω ξυνόντα, καὶ θαυμασὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῶντα, διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γῶν τὴν πολὺ σὲ μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὖσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

MIC. At te, scelestissime galle, Iupiter ipse obterat, invidum adeo et clamosum animal, qui me diuitem, et iucundissimo in somnio versantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaueris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniicere, et frigore quod nondum me, ut
Luc. Op. T. VI. A solet

ὥσπερ εἶωθεν ἀποκινάοντι (γνώμων γὰρ ἔτος
 ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) ἐδέ-
 πω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος ἔτος, ὥσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνέμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι
 πρᾶγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖ-
 σθαί σοι φθάνων τῆς νυκτός, ὅποσον δυνάμην,
 ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσαιτο, προσοδὲ ἔση τῆτο ἐς τὰ ἀλφι-
 τα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον,
 ἐγώ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic perdigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vliscar enim te cum pri-
 mum illuxerit, et baculo tibi dispergam cere-
 brum: nunc enim negotium mihi facesseres ex-
 filiando in tenebris. GALL. Micylle, here,
 gratum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem *cantu* anteuertarem, vt posses,
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolueres: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnani perficias, lucro tibi iste labor ad
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἁφρονέτερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ἔναρ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιῷτον, εἰ ὁμόφρονος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκεναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Εἰάνθος, μακρὰ χαίρειν Φρύσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν,

equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem, excitatus deinde esurias.

2. ΜΙΚ. O Iupiter prodigialis, o depulfor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos vocator? ΜΙΚ. Qui enim non sit prodigium? Sed auerruncate Dii a nobis inalum. GALL. Vide ris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum iusso hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos con-

δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προεθέσπιζε, καὶ ἔδέν τι παράδοξον ἐδίδκει ποι-
 εῖν, ἔδὲ ὁ ἀνέων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄησμα.
 καί τοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργεῖς τρό-
 πης ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφωνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίопτα
 καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ
 δὲ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὦν, λαλίστατε καὶ λογιω-
 τάτα

fuens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulforem malò-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus naus ca-
 rina locuta esset, vt quondam illa Dodonae fagus
 sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et boum carnes mugientes, semiaffas et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio af-
 fiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo
 Deo-

I. αὐτόφωνος] Quid hoc sit, et quando O-
 racula dici coeperint αὐτόφωνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iuuenies. *du Soul.*

SOMNIVM, SEV GALLVS §

τάττε θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος
 ὑμῖν καὶ σύντροφος; ἔ χαλεπῶς ἔμελλον ἐμα-
 θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἐξε-
 μυθήσεν ὑπόσχοιό μοι, ἔκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι
 τὴν ἀληθεζέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁ-
 μοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτω λαλεῖν.

MIK. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐσιν, Ἀ-
 λεκτρῶν ἔτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ'
 ἔν πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο
 σοι τῆς Φωνῆς αἴτιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ
 πρὸς ἑδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι, τίς γὰρ
 ἂν πιετεύσειέ μοι, εἴ τιτι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρού-
 νος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκῶς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε
 τρεῖς.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis
 vester atque convictor, non multum laboraturus
 eram in addiscendo vestro sermone. Si vero lan-
 ctum mihi silentium promiseris, non pigror
 veriorē tibi causā meae cum sermone vestro
 communionis dicere, et vnde sic loqui mihi
 contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium et hoc est,
 gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mer-
 curium, optime, quae etiam alia tibi sit loque-
 lae causa. Ut vero taceam, et ad neminem
 quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam
 qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτοσί γάρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν Φαινόμενος, ἔ' πρὸ πολλῶ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἦκεσά τι καὶ πάλαι τοιῶτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνει τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γὰρ ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλις τὸν Ἥλιον ὑφωρεῖτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μήνυσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα πατὲρ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδύναμι

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuuenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et commissatum iuisse, et amoribus illius subseruisse. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret; Extra ad ianuas reliquisse semper iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormiuisse aliquando Gallum, suum.

νοι τὴν Φρεαὶν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόν-
 τα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πισεῦσιν τὸν ἀλε-
 κτρυόνα μνηῦσαι ἄν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἄτω τὸν
 Ἥφαιστον παρ' Ἠλίου λαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τὸς, περιβαλόντα καὶ σιγηνεύσαντα τοῖς δε-
 σμοῖς, ἀ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτὸς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] 2) τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῷ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβλεῖν
 αὐτὸν εἰς τὰ τὸ ὄρεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἄν-
 τι τῷ κράνῃς τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τῷτο ὑμᾶς ἀπολογαμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δέν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animaduersum adstitisse Veneri et
 requiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adueniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse,
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis
 cum armis in auein cognominem mutasse, vt pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob caus-
 sam vos, vt excusetis vos Marti, cum nihil iam
 A 4 prodest,

2. ὡς ἀφείθη] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφεθέντα, vt vix
 mihi temperari, quin contra Edd. omnes
 eiecissent. Sed ne temerarius videar, vncis
 vt suspectum seclusi. Reitz.

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὶ πολλῶν βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχοῦς εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῷτο μάλιχα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδισον ἐμοὶ γὰρ ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ περὶ τούτων ἀνδρώ-

prodest, cum sentiat is orientem Solem, canete diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, et facillimum concoctu, a mensis remouit: qui praeterea per-

suasit

3. γὰρ — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπονον *Fler.* Ed. ante ἀποφαίνων. *du Soul.* Duas habeo de hoc loco coniecturas: vnam, vt ἀπονον transponamus, et adiciamus copulam,

ἀνθρώπου ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ.
 Ἴσθι ἤττα καὶ ἐγὼ, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου,
 Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ
 τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὧ ἀλεκτρυόν. ΑΛΕΚ.
 Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥς
 παύε, ὧ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
 ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τᾷτ'
 αὐ

suasit hominibus, vt per quinque annos inter se
 non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud
 quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphor-
 bum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato-
 rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse
 ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone
 vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus
 moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἥδιον ἐμοὶ γὰρ εἶπον
 καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpreta-
 tione posui. Altera est, an forte legendum
 sit ἄπωνον, qua ratione locum seruare pos-
 set suum, et iungi cum ἐκτράπεζον. Nem-
 pe ἄπωνον significare puto contrarium no-
 minis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat
 facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fue-
 rit, quod non prostat venale, nec proinde
 facile emi potest. Gesner. Si καὶ additum
 vsquam inuenissem, transpositionem Gesneri
 etiam in textum recepissem. Iam verò satis
 habui lectionem Fl. reuocare, sensum opti-
 mum exhibentis. Reitz.

αὐ μακρῷ ἐκείνῃ τερατωδέεστρον, ἀλεκτρυνὼν Φι-
λόσοφος. εἶπε δὲ ὁμῶς, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ
Σαμίας Ταναγραῖος 4) ἀναπέφηνας; ἔπιθανόν
γάρ ταῦτα, ἔδὲ πάνυ πισεῦσαι βλάβη, ἐπεὶ καὶ
δύο ἤδη μοι τεττηρημέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότριαι
ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ.
Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιω-
πᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον
δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἔγὰρ ἔχων ὁ, τι
σοι παραβάλοιμι, κυάμης χθῆς, ὡς οἶσθα,
ἔχων, ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας
αὐτῆς·

portentosius, gallus philosophus! Verum dic ta-
men Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine
avis, pro Samio autem Tanagracus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde credi-
tu facilia, cum *praesertim* duo iam mihi obser-
vasse in te videar plane a Pythagora aliena.
GALL. Quenam? MIC. Unum, quod lo-
quax es, et clamosus; at ille tacere quinque,
puto, annos solidos hortabatur: alterum autem
omnino etiam legibus *illius* aduersum. Cum
enim non haberem quod tibi obliicerem *in cibum*,
fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, et tu
nihil

4. Ταναγραῖος] Nimirum Tanagram Galli pa-
triam suam non minus ac Rhodum nobilita-
runt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτός· ὥς· ἢ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω
εἶπαι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομημένῳ, καὶ
τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμῳ Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ
τὴν κεφαλὴν τῶ πατρὸς ἐδηόκεις.

ΑΛΕΞ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις
αἰτία τῶτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάσῃ βίῳ.
ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἐκ ἡσθιον τῶν κυάμων, ἐφι-
λοσόφην γάρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθιγὴ γὰρ
καὶ ἐκ ἀπώρητος ἑμὴν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι
φίλον, ἄκχε πῶς ἐκ Πυθαγόρᾳ τῶτο νῦν εἰμι,
καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἀτι-
να τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαινα ἐκάσης. ΜΙΚ.
Αἰγίοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἀκχεμα
γένοιτο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum
necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut
si sis Pythagoras, legem a te violatam, et acque
factum impie, cum fabas deuorasti, quam si ca-
put parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mycille, quae
sit horum causa, neque quae unicuique vitae
conueniant. At ego rum fabas non edebam;
philosophabar enim; iam vero licet edam; galli-
naceus enim, nec interdictus ille nobis cibus.
Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc
nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et
quid ex vnaquaque mutatione commodi vel in-
commodi ad me peruenerit. MIC. Dixeris:
nam mihi quidem supra quam dici potest iucun-
dum

γένοιτο, ὥς εἴ τις αἴρεσιν προθείη, πότερον
 μᾶλλον ἐθέλω σὲ ἀκέειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος,
 ἢ τὸν πνευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐτὸς ὁρᾶν,
 τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, καὶ οἶδα, ὁπότερον ἂν
 ἐλοίμην, ἔτις ἀδελφὰ ἡγῶμαι τὰ σὲ τοῖς ἡδί-
 σοις Φανέσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
 καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι
 γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ
 Φανεύς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα ματάσια δια-
 φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος,
 ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ' ἔδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
 κτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὀψεως ἐκείνης. ἔτις μοι
 πολὺ

dum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optio-
 nem proponat, utrum malim te audire talia enar-
 rantem, an illud beatum undique somnium,
 quod paullo ante *mibi obtigit*, rursus somniare,
 nesciam utrum praecoptem: adeo geminos arbi-
 tror tuos *sermones* visis iucundissimis, et in ae-
 quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
 illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
 tractas illud somnium, quodcumque demum fuit,
 quod tibi oblatum est, et vana quaedam simula-
 cra illius servas, inanem, et poetico verbo fuga-
 cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliui-
 scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
 melle

πολλὸν τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος κα-
ταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφα-
ρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὐθις κατασπώμενα.
οἶον ἔν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφό-
μενα, τοιοῦτον γάρ γε αὖλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώ-
μενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς
τὸν ἔρωτα τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς
Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον,
ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει
ἀνευγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ
ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀνῆσθαι οἷός
τέ εἶναι. ἔτω σοι τριπόδητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐ-
τοιμὸς λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνήσθαι τι, καὶ
διεξιέναι τι περὶ αὐτῷ. σὺ δὲ πτηνίκα, ὦ Πυ-
θαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβλαῶν;

ΑΛΕΚ.

melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae
illo palpebras, in somnum rursus trahas. Qua-
le quid igitur conuersae in auribus plumae effi-
ciunt, talem illa visa praestitere mihi titillatio-
nem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras,
amorem infomnij; si volucre cum sit, et termi-
num sui volatus somnum habeat, iam transilit li-
neam, et apertis oculis commoratur, mellitum
adeo, et manifesto conspiciendum se praebens.
Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit
desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suaue
enim est recordari, et aliquid de illo narrare:
tu vero, Pythagora, quando de mutationibus
expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἶτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν 5), εἶτε διὰ τῶν
 κερκτίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἐτέρας τέτων, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, ἐδὲν εἰ-
 δότα ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ
 τῶν τοιᾶτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἑώρα,
 ἐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶντινων πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο, χρυ-
 σῆς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare
 desieris, et deterferis mel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolauerit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. *Sunt
 geminae somni portae* etc. Reitz.

αἶς καὶ αἰτῆς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημέ-
νος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ.
Παῦρ, εἰ Μίδα βέλτιστ, χρυσολογῶν. ἀτε-
χνῶς γὰρ εὐετῆς ἐκείνῃ σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον,
καὶ μέταλλα β) ὅλα χρυσίῳ ἡκοιμησθαι μοι
δοκῆς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον,
πολύ· πῶς οἶσι καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπα-
γράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῆς
ἐκπαινεῖ; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ἐπὶ
τῷ ὕδρῳ ἄρξον εἰπὼν, εἴτα τὸ χρυσίον θαυ-
μάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τῆ καλλίστῃ
τῶν

et auro vestitum undique, multum quoque auri
adferens. GALL. Desine, bone Mida,
aliquid loqui. Sine dubio enim ex illius voto
tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
mihi videris.

ΜΙΚ. Multum, Pythagora, aurum vidi,
multum: quam putas pulchrum! quo splendore
fulget? Quid tandem Pindarus in illius laude
dixit? in memoriam me repone, si nosti, cum
vult aulam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratum, bene ille quidem, in principio statim pul-
cherri-

[Metalla Latinis et Graecis scri-
bitur, ut in hoc loco, unde metalla effodiuntur,
et in Graecis.]

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο
ζητεῖς,

"Αρισον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

"Ατε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλάττῃ;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τῷτο. ὥσπερ γὰρ τῶμόν
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινεῖ τὸ
χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκασσον,
ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος
ἦν χθρῆς, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλάσιος
ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardidā flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclyta munera Pluri est.

ΜΙΚ. Per Iudem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Vt vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse, no-
sti. Eucrates enim diues in foro me cum vidis-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

8. GALL.

7. λασάμενον] Vera hic obseruatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me*. Reitz.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τῆτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκας ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνους κώμας κοιμῶν, & πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρὸν ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπῳ ἐκ ἀφ' ὧς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κώμας σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τοῦ Εὐκράτους πρότερον, ὦ Μίκωλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε διαπύην, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνον ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui toto die esurierem, donec mihi fero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas farres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certauerit Olympia. MIC. A coena igitur redux, obiecis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia diuinum vere, somnium adesse*. . . GALL. Illa res, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, contra, ut coenam qualis fuerit, et conuiuii rationem exponam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus de quo coenes, et tamquam somnium

Luc. Op. T. VI. B quod-

ἐκείνους προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡς μὲν ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγέμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθρὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσεπιπῶν αὐτὸν, ὥσπερ εἶωθε, δεσπότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ κατασχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τριβωνί συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μικυλλέ, Φησι, θυγατρός τήμερον ἐσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν Φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τίνα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν,
σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et tu vis, sane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud diuitem coenassetem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassetem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum,

tu

σὺ αὐτ' ἐκείνῃ ἦκε λαστάμενος, ἣν μὴ ὄγε κλη-
θεὶς αὐτὰς εἶπη ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμφί-
βολός ἐστι. τῆτο ἀκέσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
ἀπῆεν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἡπίαλόν τινα, ἢ
πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακι-
ζομένῳ ἐκείνῳ, ἃ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδαιπνος,
καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτρῶ,
αἰῶνα μῆμισον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν 8),
ὅποσάπεν τὸ σοιχεῖον εἶη, καὶ πηνίκα ἤδη λε-
λῆσθαι δέοι. καὶ περὶ δὴ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
est. His ego auditis, illoque adorato, discessi
vota faciens omnibus Diis, ut febricolosum hor-
rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
immitterent, cui subseffor ego, et coenae vica-
rius atque successor vocatus eram. Atque tem-
pus illud usque ad balneum, saeculum computa-
bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
umbra solaris esset, et quando me lotum esse
oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-
leri-

B 2

leri-

8. ἐπισκοπῶν] *respiciens, quot pedum esset so-
laris umbra.* Veteres enim tempus metie-
bantur pedibus ad proprii corporis vimbram.
Pollux. lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαι-
ροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δαιπνον ὁδῶ·
ἣν καὶ σοιχεῖον ἐκάλεον. *Graevius.*

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρέψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ
τρεῖβώνιον, ὥς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ
ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε
πολλὰς, καὶ δὴ καίκεϊνον, Φοράδην ὑπὸ τεττά-
ρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν
νόσεν λεγόμενον· καὶ ἐδήλα δὲ πονήρως ἔχων.
ὑπέσενε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο
μύχιόν τι, δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὢν ὅλος, καὶ
διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
γετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ με-
τράκια Φλυαρέντων. ὁ γὰρ πώγων μάλ᾽ τρα-
γικός

leriter me in pedes coniūcio, abeo, in decentem
maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
vt purior pars extra obuerfa esset.

10. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
in lectica gestatum, cui ego substitutus conuicia
esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
et manifestum erat illum male habere; subinde
enim ingemiscebat, et tussiebat ex imis recessi-
bus, ita vt prope ipsum accedere metueres, pal-
lidus totus, atque tumidus, sexagenarius circi-
ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
nere, qui garrere solent apud adolescentulos.
Barba quidem ei plane caprina erat, supra mo-
dum

γὰρ ἔγωγε, ἐκ ἀποβολῆς κρείων· καὶ αἰτιωμένους
 δὲ καὶ τὰ ἰατρὰ, διότι ἔτις ἔχων ἀφί-
 κτο, τὰ κρήματα, ἔφη, ἔχρη προδιδένας,
 καὶ τὰ ἑαυτοῦ Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι
 ἐμὴν ἐκείνην ἔσονται. ἠγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 σφύσσει, πρὸς ἡμῶν. ἔμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐκείνην οὐκ οὐκ ἦν οἶκος παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον
 ἀλλ' οὐκ ἀλλόθεν, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 ἔειπεν, ἰαίματος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ Φλέγμα-
 τος ἀκρίβως μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 ἐκείνην αἰσθάναι τὰ σκώμματος· ἐφί-
 σεται δὲ κατὰ μακρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμένος,
 καὶ τὸν τὸν Θεομένεον (τὸ γὰρ ὁ Φιλόσο-
 φος αὐτοῦ) Διδάσκαλός, φησιν, εὖ μὲν ἐποίη-
 σαι αὐτὸς ἤκων πρὸς ἡμᾶς· ἔμειν δ' ἄν τι σοι

ἐγένετο,
 conforem imitans. Atque accusante illum
 Alcibiades medico, quod ita sese haberis veniret,
 inquit, non decet deferere, virum prae-
 sentem philosophum, si vel sententi morbi obsistant:
 enim se a nobis putaret Eucrates. Quin,
 ego, laudabit te, si domi apud te potius
 quam in convivio ipsam cum pituita
 animam extrahens. Ille quidem magnitudine
 animi se audisse dictum dissimulabat.
 At post paullo post lotus Eucrates ac videns
 Theopolum, hoc enim vocabatur philosophus,
 inquit, fecisti, Magister, ad nos
 sed nihil damni facturum eras, nam

ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλ-
το αὐν. καὶ ἅμα λέγων εἰσήει χεῖρας ὀρέγων
αὐτῷ, ἐπερείδομένῳ καὶ τοῖς εἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἔν' ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ
ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με
πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἘΦη, καὶ σὺ,
ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν
υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι με-
τὰ τῆς μητρὸς ἐσιαθῆναι, ὥς σὺ χώραν ἔχῃς.
εἰσῆεν οὖν μάτην λύκος χανῶν παρὰ μικρὸν
αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκειν ἐξεληλακέναι τῷ συμ-
πασί τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτῃ. καίπειθ ἡ κα-
τακλίνεσθαι κατὰ ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι,
ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, ἔκ ἀπραγμόνως, ἢ
Δία,

*absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et
cum his verbis intrat manus illi praebeens seruis
insuper innixo.*

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse con-
versus, multumque dubitans, cum vultu me
valde deiecto videret, *Accede, inquit, tu etiam
Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo
in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu
habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra
hians lupo, erubescens quod conuiuium expu-
lisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi
iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt
Thesimopolin non sine labore quinque, puto,*
iuue-

Δίη, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπ-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν
 δύναίτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένε πλησίον κα-
 τακλίνεσθαι αὐτᾶ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντες,
 ὥς ὁμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τέντεῦθεν ἐδειπνᾶ-
 ραν, ὃ Πυθαγόρα, πολυόψαν τι καὶ ποικίλον
 δείπνον, ἐπὶ χρυσᾷ πολλᾶ, καὶ ἀργύρῃ· καὶ ἐκ-
 πώματα ἦν χρυσᾷ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδί-
 57.

iuvenes bene magni, ceruicalibus illum fulcien-
 tes vndique, vt eo sita maneret, ac durare ali-
 quamdiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eo detrudunt, vt
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenauim-
 us, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 aurique multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniuersum, suauissime tem-
 B 4 pus

9. ὁμοτράπεζοι.] Non hoc solum videtur velle
 Micyllius, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nempe
 mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 15.
 Hec etiam mensas consumimus. Gesner.

σηΐ τις ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει
 ἔμετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐποικῶν, καὶ ἀρετὴν
 τινὰ πρὸς με διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐκ ἑσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέ-
 ρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἐ-
 δὲν δομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἐκ ἑῶν ἀκχεῖν τῶν
 κίθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τᾶτο μὲν σοι, ὦ
 ἀλεκτρῶν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδιστοί,
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστ' ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γάρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτόν' ἀπαιδα ὄντα, ἐκ οἷο' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non mediocriter molestus mihi
 Thesimopolis, qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque, negationibus duabus vnam
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta, philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsanti-
 bus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomo-
 do,

ἀποθνήσκειν, εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ δια-
θήκας θεόμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων
ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν
δὲ παρελθόντα εἰς τὴν ἑστίαν, τὸ μὲν χρυσίον
καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκῆφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναν· τε καὶ πολὺ ἐπὶ ῥέον· τὰ δ' ἄλλα,
τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἴ-
τα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγας, ἐξυπτιάζων,
περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὀρώσι καὶ ἐπίφθορος.
καὶ προσέθεον πολλοί, καὶ περιίππευον, καὶ εἴ-
ποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκεῖνην
ἔχων, καὶ δακτυλίας βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα ἐξ-
ημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐξίσσιν τινὰ
λαμ-

do, moribundus aduocare me, et testamento
condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paullo post mori. Me autem adita hereditate
aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
magnis haurire, perpetuo et copiose adfluere:
reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
qui me viderent, et inuidendus. Ac praecurre-
bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
lius et anulos, quam graues! sexdecim, aptos
digitis, iubebam conuiuium quoddam splendi-

λαμπράν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑπόδοχὴν τῶν Φι-
λων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρήσαν,
καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο (10), καὶ ὁ
πότης συνεκροτεῖτο· ἐν τῷ ὄντα με, καὶ Φι-
λοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
ζω τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακῆντος εἰσκομι-
ζομένῃ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνταράξας μὲν
ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέ-
ζας, τὸν δὲ πλῆτον ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπη-
νέμιον Φέρεσθαι παρεσκευάσας. ἄρ' σοι ἀλγί-
ως

dum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero,
vt in Iomnio *etiam fieri* probabile est, iam ade-
rant. Ac coena iam referebatur; iam instaura-
batur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae
poculum in aureis phialis propinabam praesen-
tium unicuique; iam placenta efferebatur, cum
tu intempestiuo cantu perturbasti nobis conui-
uium, mentas euertisti, diuitias illas dissipasti,
et vt ludibrium ventis volaret. effecisti. Num-
quid

10. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum
hoc, ad mortuorum curam et sepulturam
pertinens, non sine lepore ad finem coenae,
et ciborum ablationem refertur, cum satura-
ti cibo conuiuae ad laetiores inuitatiuncu-
las et pocula vberiora transeunt. Itaque
probaui lectionem Ald. 2. et Hagen. ἐνκομι-
ζομένῃ. Gesner.

γῶς ἀγανακτῆσαι κατὰ σὲ δοκῶ, ὡς τρεῖς πε-
ρον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄναιρὸν μοι γενόμενον;

ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλα-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῆτο ἐξ ἅπαντος
θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῆτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐ-
φορβος ἦσθαι, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημένης
τῶν βοσρέχων, ἐξήεις παλαιῶν τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα αἰδοῦρο φορεῖν μᾶλλον
ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἤϊας
χρυσῷ διαδεδεμένως τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὀμήρου διὰ τοῦ-
το Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμους,
ὅτι

quid sine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque diui-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipte, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achivos exhibas, in
bello, inquam, vbi ferrum gestare quam aurum
præstabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cinnnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse
comas

ὅτε χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκωντο· μακρῶ
 γὰρ αἰμίνες δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνον-
 τὸ συναναπαπλεγμένα τῷ χρυσίῳ, καὶ συνα-
 πακμπέσσαι μετ' αὐτῆ. καίτοι τὰ μὲν σά, ὦ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάριος υἱὸς ὦν, ἐτί-
 μας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ,
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἤρα-
 σθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μετράως, καὶ ἔχων
 εἰς ὃ, τί ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβῆλοι, εἰδὲ
 ὅπως ἂν διαφθεῖρειε τῆ Ἀκρίσις τὴν Φρουρὰν,
 ἀνέεις ἤδη περὶ ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς
 διὰ τῆ τέγης, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥσε τί
 ἂν σοι τὸ ἐπὶ τ' τῷ ἐτι λέγοιμι; ὅσας μὲν
 χρεῖας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ,
 καλὰς

comas tuas Homerus, quod argento constringe-
 bantur et auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur et amabiliore, implexae auro et cum
 illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-
 cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti.
 Verum ille Deum pater atque hominum, Satur-
 ni ille et Rheae *filius*, qui quondam Argolicæ
 illius puellæ amore captus est, cum non habe-
 ret in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii
 custodiam quomodo corrumperet, iam audisti
 alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas,
 cum amasia congressus sit. Quid ergo post il-
 lud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates
 praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros
 ipsos

καὶ σοφὴς, καὶ ἰσχυρὰς ἀ-
νέστη, σίμῳ καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ
ἐφ' ἑαυτῶν καὶ ἀδελφῶν ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ
αἰδοίμην ἐν βραχὺ τίθησι.

Τὸν γὰρ γυν μοι τὸν ἐμίτεχνον αἰσθάν-
τῃν Σίμωνα, ὃ πρὸ πολλῶν δεπνήσαντα παρ'
ἐμοί, τότε τὸ ἔτνος ἤψεν τοῖς Κρσίοις, δύο τό-
μους τῶ ἀλλαντος ἐμβαλὼν. ΑΛΕΚ. Οἶδα,
τὸν σίμῳ, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κερამεῶν τρύ-
βιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τῷ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον
γὰρ αὐτὸς, ὃ Μικυλλε, ΜΙΚ. Οὐκ ἔν ἐκεῖνος
ἐπὶ καὶ εἰς, αἶτα ἐπωμόσασθαι θεοὺς τοσού-
τους, ἀλλὰ τί ἐκ ἐμῆνυες, καὶ ἐβόας τότε,

quos et sapientes et fortes reddat, honore ipfis
ornat, et gloria? quamque ex obscuris igno-
ratisque interdum, compicuos breui reddat ac
enigres?

Μικυλλε, enim vicinum meum, artificii mei
hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
meum coquerem, cum coquerem ex fractis le-
gumibus particulam, Saturnalibus, iniectis duo-
bus de farciante fufis. GALL. Noui, si-
monem illum, breuem, qui fictilem quam solam
habebamus patellam furatus, et sub alis occultans
abiecit eam coctam. Vidi enim ipse, Micylle.
Μικυλλε, Igitur ille furatus, tot deinde peierauit
Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum,
galle,

ἀνελκυστρεφῶν, ἀνιζομένους ἡμᾶς ἐρῶν; ΑΛΕΚ.
 Ἐπικούρῳ, ὁ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τι
 δ' ἐν τῷ Σίμωνι; εἰρήκεις γὰρ τι περὶ αὐτῷ ἐρεῖν;
 ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλάσιος ἐς ὑπερβολὴν,
 Δρὺμιλος τῆνομα. ἕτος ζῶν μὲν εἰδὲ ὀβολὸν ἐ-
 δωκε τῷ Σίμωνι. πῶς γὰρ; ὅς εἰδὲ αὐτὸς ἤπτε-
 το τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον,
 ἀπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων II.)

ὁ τὰ
 galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cu-
 curriebam, quod solum tum poteram. Quid
 ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus ali-
 quid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus,
 Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
 obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui
 nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero
 nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo-
 ille

II. ἀπαντα ἐκείνα — Σίμων] Illud, ὁ τὰ
 ῥάνια τὰ πινυρά, ita Lucianum est, ut
 qui illi ereptum eat, non nosse virum vi-
 deatur. Sed neque non commode (in fu-
 toris praesertim semidocti sermone familiari,
 et ad sapientiam ostendendam abrupto)
 iungi videntur ista ἀπαντα ἐκείνα ἐξελαύ-
 νει. Quae absconderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon exigit,
 protrahit e tenebris et prodire in lucem at-
 que conspectum iubet, dum illis qua domi
 qua in publico utitur etc. Si τῷ ἐξελαύ-
 νει placeat solennem illam in equo vel curru
 proce-

ὁ τὰ φακίρα τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλεί-
 χων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλεργῇ καὶ ὑσγινεβα-
 Φῇ (2) ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ
 χρυσὰ ἑπιπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
 ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος, οὐδὲ
 προσβλέπων ἐτι ἡμᾶς. ἑναγχος γέν ἐγὼ μὲν
 ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ
 ἀγανακτήσας, Εἰπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ
 κατασμικρύνειν μου τοῦμομα· οὐ γὰρ Σίμων,
 ἀλλὰ

ille cum pannis fordidis, ille qui patellam ligur-
 riebat, factus domo exigit, purpuras indurus et
 hyssina, seruos, et bigas, et aurea pocula, et
 mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab
 omnibus, nos neque respiciens amplius. Nup-
 per enim ego procedentem videns, Salve, dice-
 bam, Simo. At ille indignatus, dicite, inquit,
 mendico, meum nomen ne diminuas: neque enim Si-
 mon

procedendi significationem seruare: tunc
 ἄσμενος illud iungendum cum περιλεί-
 χων, et intelligendum ad ἀπαντα ἐκείνα,
 et quae sequuntur, verbum ἔχει. Gesner.

12. ὑσγινεβαΦῇ] *Adrian.* V. H. III. c. 9. Φλό-
 γινα ἐνδεδυκοτες καὶ ὑσγινεβαΦῇ. Vbi *Pe-
 riz.* ex *Salmas.* Exerc. Plin. p. 272. docet,
 colorem ὑσγινεβαΦῇ medium fuisse inter
 coccum et purpuram, propiorem tamen
 purpurae, *Reitz.*

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρώσιν αὐτῶ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπεροχῶ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐσιν, αἱ δὲ ἀπειλᾶσιν ἀνελθὲν αὐτάς, ἀμελέμεναι. ὅρῳ ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τὰς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίαις ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκείνος κενός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας (3). καὶ, Χρυσὸς γάρ ἐσιν, ἐς βροτῶν ἔχει κράτη. ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρῶν;

ALEX. *mon vocat, sed. Simonides. Maximum vero illud est; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque deſpicit: et alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam reſingit, et, ut poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero et poëtas dicentes:*

Pecunia ingens generis humani bonum; et,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL.

13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. *Guier.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, *Aurum res iucundissima mortalibus. Reitz.*

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλυσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βιάσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης
 καὶ πλυσίος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίᾳ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γὰρ ἦδη
 καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ συνοισθαί τῳ
 βίῳ ἐκάστω. ΑΛΕΚ. "Αγε, τοσῶτόν γε πρῶ-
 τιδώς, μηδένά με σὲ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα
 ἐωρακέναί. ΜΙΚ. Ἐμῶ, ὦ Ἀλεκτροῦν; ἔτι
 σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι.
 ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφωρβου ἀρξάμενος, ὅπως
 ἐς

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa diuites. At illi, bene noris, mul-
 to miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et diues saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 rum hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui viueret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irritas enim me, vt tibi maledicam.
 Verum dic ab Euphorbo inde factis initio, quo-
 modo

Luc. Op. T. VI. C. modo

ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἔξῃς ἄχρι τῆς ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γὰρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδω, ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελέσῃ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἔτε ὅσιον ἔτε ἐμοὶ εἶπεν, ἔτε σοὶ ἀνέειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε ταῦτα, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἶπες, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ.

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diuersis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea deuolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος] Seruat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, vt crederent, se esse Apollinem. Vid. Iamblicus l. 177. et Porphy. l. 28. Gesner.

ΜΙΚ. Τίς εἶσιν, οἱ τι ἔχει; εἰπῆν; ἐθέλω γάρ
 τῷτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς
 τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἴτα
 ἐπὶ τὸν βίον, ἃς ἐκόντα ἐπισιτισαμένος (c); ἀλ-
 λά πῶς τὸ μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ
 εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγομαι
 ὅπως αὐτὰς ἀπὸ τῆ πατρίδα, ἐφ' ἧ σὺ ἐσηκας.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο ἔδεμι᾽ μηχανῇ.

Πλὴν

ΜΙΚ. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 vides enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica
 ex eo genere, quae aurum effodiunt. ΜΙΚ.
 Tamen pigratus sum miser, paucarum micarum
 tanto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit,
 largiamur statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 inquis, clamo me suspendam. GALL. Nullo
 modo modo resciscas.

C 2

17. Ve-

17. Ve- — ἦκειν — ἐπισιτ.] Nihil deest
 ad scriptum, modo aliter construantur verba,
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione inveniuntur, ad quam Gesneri versio
 pronum iter monstrat. Conf. supr. Alex. c.
 6. ἐπισιτίζαντό τε τὰ ἀρκῆντα, infra
 Alex. c. 11. Bis Accus. c. 28. ἐπεὶ δὲ ἰνα-
 ρὶ ἐπισιτίσαστο. Vnde videbis, non esse
 alo, comedo, ut vulgo, sed in viaticum capio,
 s. de frumento mihi prospicio. Reiz.

Πλὴν ἄλλ' ἐπεὶ περ Εὐφώρβος ἐγενόμην (ἐπ' ἀνείμι γὰρ ἐπ' ἐκείνῃ) ἐμαχόμεν ἔν' Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐσῶς, ἄχρ' ἢ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ. Ἄσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ἔδδ' γὰρ ἔδει τέτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν τ' ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ' τοιαῦτα ἦν οἷά Φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιγνομένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημί ὑπερφυές μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfususque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium. MIC. Cibine, o noster, expers et potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait? GALL. Vnde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Hele-

καὶ ἡ αὐτὴ ἡ Ελένη αὐτὴν ἔτι
 καλὴν, ὡς εἶποντα. εἶπον γάρ λευκὴν μὲν τινα
 καὶ ἐκμήνην καὶ ἀνὰ τρεῖς ἄλκον, ὡς εἰκάζειν κύκνα
 θυγατρὸς ἴσταναι· τὰ δὲ, πάνυ πρεσβύτην,
 ἢ αὐτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
 πρῶτον ἀγκάσαι, ἐν Ἀφιδναίς εἶχε, κατὰ τὸν
 Ἑρacles γενόμενος· ὁ δὲ Ἑρacles πρότερον εἶ-
 πεν· Τί μοι κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
 μέγιστον· ἀκούετε γάρ μοι ὁ Πάνθος ταῦτα,
 καὶ ἡ μείζων ἰσὺν, εὐρακόμεναί λέγων τὸν Ἡ-
 ρacles· ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεύς τοιοῦτος ἦν
 ἡρώδης τε πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
 ΠΑΝΘ. Ἐκεῖνός μὲν οὐδὲ συνηνέχθη, ὦ Μί-
 κης, οὐδ' ἐν ἔχομί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ
 παρὰ

ipsam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi
 candidam quidem aliquam, longo collo, ut
 vixi illam agnosceres, caeterum valde anum,
 et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
 mus habuerit Aphidnis, qui cum Her-
 cule erat. Hercules autem prius Troiam cepe-
 rit, quorum, qui tunc erant, nostrorum circiter
 aetas. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
 scipulum a se, puero admodum, Herculem.
 Quid verum Achillesne talis fuit, praestan-
 tiusne virique? an haec quoque temere confi-
 deamus? Cum illo nihil mihi negotii fuit,
 Neque possum tibi accurate adeo, quae

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγουσι· πότῃ γὰρ, πολέ-
μιος ὢν; τὸν μὲντοι ἐτάρον αὐτῷ τὸν Πάτρο-
κλον ἔχαλεπῶς ἐπέκτανε, διελάσας τῷ δό-
ρῳ. ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχε-
σέσθῃ; ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγό-
ρα δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς
ἄνθρωπος ἦν, χρηὴ γὰρ, οἶμαι, ταύληθῃ λέγουσι.
ἄλλως δὲ ἔκ ἐκ παιδευτος ἐδ' ἀμαλῆτητος τῶν
καλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησε δὲ εἰς Αἴ-
γυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ
σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καταβδὼν, ἐξέμαθον
τὰς βίβλους τὰς Ὠρεῖ καὶ Ἰσίδος, καὶ αὖτις εἰς
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκε τοὺς κατ'
ἐκείνας

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo
enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
cium amicum non magno negotio hasta traie-
ctum interemi. MIC. Deinde te multo etiam
minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic
de Pythagora.

12. GALL. In vniversum, Micylle, Sophista
fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin
nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optima-
rum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum,
vt de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros et Isis edidici:
tum rursus naui in Italiam delatus, eo adduxi
Grae-

αὐτῶν Ἐλλήνων 16), ἀποδοῦν ἦγον με. ΜΙΚ.
 Ἥκουσα ταῦτα; καὶ εἰς δόξαας ἀναβεβηκέναι
 ἀποδοῦναι, καὶ τίς χρύσειον τὸν μηρὸν ἐπιδείξαι
 ποτε αὐτῶν; αὐτὸς δέ μοι εἶπε; τί σοι ἐπὶ ἡ-
 δοναίᾳ παύσασθαι μῆτε κρεῶν, μῆτε κνῶ-
 νων; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάγκη τὰ τοιαῦτα
 ἀμύσσειν. ΜΙΚ. Διατί, ἀαλεντροῦν; ΑΛΕΚ.
 ὅτι ἀισχυρῶμαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀληθεῖαν
 αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴ εἶδέν ὄνειν ἐχρῆν
 ἄλλοι πρὸς ἀνδρα σύνοικον, καὶ Φίλον; δεσπό-
 τῳ γὰρ αὐτῶν εἰποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. εἶδέν ὄνεις,
 εἶδέν

Græcos illius regionis, vti me pro Deo habe-
 re; MIC. Auditum ista, teque putatum esse re-
 visse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 fenum aureum. Verum illud mihi dic, quid in-
 ventum tibi venit, ut legem fetres de carnibus
 non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere ista, Miculle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 istum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-
 hil

C 4

κατ' αὐτῶν Ἐλλήνων] L. Bar de Ellipsi
 supra hoc loco ait: κατ' αὐτῶν δι-
 καίων κατ' αὐτῶν μέρη τῆς γῆς. Adeo-
 que addendum: Graecos, qui isthic erant.
 Hertz.

ἀδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐφώνων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα ἐπισπάσομαι τὰς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι 17), τοσούτω καινότερος ὦμαι αὐτοῖς ἐσσεσθαι. διὰ τὰτα καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθ' ἅπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὁρᾷς; καταγελαῖς με καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει 18) τασᾶτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομέ-

hil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueti et eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perduciturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniecturis vtentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas et Metapontinos et Tarentinos, et reliquos, qui muti te sequebantur, adorabant.

17. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I. vbi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει. Reitz.

ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ
πατῶν ἀπολιμπάνοις.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετ-
ημφιάσω μετ' αὐτόν; Α Λ Ε Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτης ἑταῖραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῷ λόγῳ,
καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγό-
ρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις,
ὦ ἀλεκτρυόνων γειταῖτάτε, καὶ συνῆσθα Πε-
ρικλεῖ, Ἀσπασία ἦσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ,
καὶ ἔρια ἔζαανες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυ-
νακίζε ἐς τὸ ἐταιρικόν; Α Λ Ε Κ. Πάντα ταῦ-
τα ἐποίην, ἃ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τηρεσίας πρὸ
ἐμῆ, καὶ ὁ Ἐλάτῃ παῖς ὁ Καίνευς, ὥς ἐπόσα
ἂν ἀποσκηώψης εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνας ἀποσκηώψας
ἔσῃ.

rabantque, quae tu inambulans relinqueres,
vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea in-
duisti? GALL. Aspasia, meretricem Mile-
siam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter
alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando,
vbi oua etiam tu pareres, gallorum generosissi-
me. Consueuisti itaque cum Pericle, quum es-
ses Aspasia? et vterum ex eo gestasti, et lanas
carpsisti, et deduxisti fila, et meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equi-
dem, non solus, sed etiam Tiresias ante me,
et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in
me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. MIC.

ἔσθ'. ΜΙΚ. Τί ἔν, πότερος ὁ βίος ἡδίων τὸν
 ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπαιεν;
 ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς, οἷον τᾷτο ἡρώτησας, ἐδὲ τῷ
 Τειρεσίᾳ συνενεγκᾶσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ.
 Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέ-
 κρινε τὸ τοῖστον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεοὶ παρ'
 ὠσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καί
 μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, ἐκ εἰς μακρὰν
 ὠδόνισαν· ἔσθ' γὰρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ
 τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ
 ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ
 Σαμίους εἶναι; σὲ ἔν Φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄν-
 τα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γε-
 νέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum
 vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL.
 Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse
 responsum? MIC. Sed etsi tu non dicas,
 satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle
 se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel pa-
 rere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum
 non ita multo post ex partu laborabis: eris enim
 aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multi-
 plici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem,
 galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios.
 Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras esses et
 forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyranno.

Εἶς δὲ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἡ γυνὴ αὐ-
 τοῦ ἀνέφρονος. ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κρα-
 ΜΙΚ. Ὁ Διοσκόρου, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἐταί-
 ρου Φιλόσοφου; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα
 πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵπ-
 πους, καὶ κολοῦς, καὶ βάραχος, καὶ ἄλλα μυ-
 ρία· μεκρὸν δ' αὖ γένοιτο καταριθμῆσθαι
 ἐκαστὰ, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρῶν πολλανίς·
 ἡσθην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δε-
 κνῆσαι βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνεμαι καταγελῶν
 ὁσημέραι σὲ ποτνυμένῳ καὶ αἰμῶζοντος ἐπὶ τῇ
 πανίῳ, καὶ τὰς πλεσίαις θαυμάζοντος, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείναις προσάντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ᾗδεις

Quis vero post Aspasiam vir, aut quae
 mulier deinde prodisti? GALL. Cynicus Cra-
 mus. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo,
 ex meretricio Philosophus. GALL. Tum rex,
 deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde
 equus, et colubus, et grullus, et rana, et sexcenta alia.
 Sed longum fuerit enumerare singula. Denique
 vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 et quid multos alios serviens, reges, pauperes,
 divites; postremo nunc tecum vivo, deridens
 quomodo te conquerentem et deplorantem tuam
 misertatem, et admirantem divites, ignorantia
 quae ipsis adfunt. Si enim scires curas
 illo-

ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, αἷς ἔχουσιν, ἐγέ-
λασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευ-
δαιμονεῖν αἰεὶ τὸν πλέσιον. ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ
Πυθαγόρα, ἢ ὅ,τι μάλιστα χαίρεις καλῶμενας,
ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλ-
λον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μέν ἔδεν, ἦν τε
ΕὐΦορβον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν
καλῆς, ἢ Κράττητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰ-
μι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τᾶτο, ἀλεκτρυόνα
ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις
εὐτελές εἶναι δοκῆν τὸ ὄρεον, καὶ ταῦτα, τας-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ ἀλεκτρυόν, ἐπειδὴ ἀπάν-
των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα
οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
prius putaueris ex omni parte beatum semper
esse diuitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo
maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
nem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil qui-
dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
ram, siue Aspasiā vocaueris, siue Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
nunc videor, gallum nominaueris, melius fece-
ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope
vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
mihi

οἷσθα, λέγοις ἔν τῳ σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν
 πτωσίων, ὅπως βιάσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ.
 ὡς καὶ εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαίμονές εἰσιν
 ὑποφαινὼν μετῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδὲ δὲ
 ἔτιος ἐπίσχεσαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πο-
 κέμε ποδὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς εἰ πολέμιοι
 ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν (19)· ἐμβαλόντες (20); ἢ τὸν παράδεισον
 ξοῦπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλ-
 λὰ τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μόνον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπεζομένον χρῆ-
 σωδῆ-

mihi iam diserte et separatim tum diuitum ra-
 tiones, quomodo vivant, tum pauperum; uti
 cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorum
 ma diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Miculle. Tibi belli
 non multa cura est, si dicantur hostes inuadere:
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos concuscent, aut exci-
 dent vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

[τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et legumes, quas hostis succidit. Reitz.

[ἐμβαλόντες] Intellecto ταυτὸς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, ut fere
 perpetuo sic absolute ponatur, quando pro
 inuadere, s. inire se aliquo, ponitur. Reitz.

σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐ-
 λαβῶνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
 ἐρῶντες ἀπὸ τῶν τηχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν 21)
 δέη, μόνοι καλεῖνται· ἦν τε ἐπεξιέναι, προκιν-
 δυνεύουσι στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχῶντες· σὺ δὲ
 οἰσιῦν' ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς καὶ κῆφος εἰς
 σωτηρίαν, ἕτοιμος ἐσιῶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπει-
 δὲν θύῃ· ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ε

caussa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et sibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, In agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum sit, vocantur
 soli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto
 ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula.
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac levis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρή-
 ματα εἰς τὸν πόλεμον, vt *Plutarch.* in casu
 non absimili. Non inusitatum tamen est
 pro *tributum solvere*, solum dicere, εἰσφέ-
 ρειν, sine vlla adiectione. Atque hinc est
 quod εἰσφορά sit idem ac τέλοςμα, tribu-
 tum. Leedes.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὢν, ἀνα-
 βὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων, οἱ
 δὲ φρεῖττασι, καὶ ὑποπτήσῃσι, καὶ διανομαῖς
 ἰλάσκονταί σε. λατρά μὲν γὰρ ὥς ἔχοις καὶ ἀ-
 γῶνας καὶ θασάματα καὶ τὰλλα διαρκῆ ἅπαντα
 οἱκεῖνοι πονέσι, σὺ δὲ ἐξετασῆς καὶ δοκιμασῆς
 πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, ἐδὲ λόγῳ μεταδιδῶς 22)
 ἐνίστε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάζησας αὐτῶν
 ἀφθόνως τὰς λίθους, ἢ τὰς ἑσίας αὐτῶν ἐδή-
 μυσας· ἔτε δὲ συνοφάντην δέδicias αὐτὸς, ἔτε
 λῆσῃν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβαῖς
 τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε
 πράγμα-

22. In pace rursus tu quidem, de plebe vnus
 in concionem escendens tyrannidem exerces in
 diuites; at illi horrent, et metuunt, et placant
 te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et cer-
 tamina, et spectacula, et reliqua quantum satis
 est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
 censor acerbus, tamquam dominus, ne sermo-
 nem quidem interdum illis impertis. Et cum
 tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut
 bona illorum publicas. Neque vero calumnia-
 torem ipse metuis, neque latronem, ne aurum
 tibi vel lorica domus superata, vel pariete per-
 follo,

22. ἐδὲ λόγῳ μεταδιδῶς] Ad ostracisimum
 puto, et tacita illa testarum, vt Romae ta-
 bellarum, suffragia respicit. *Gesner.*

πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς κηταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεῶν, καὶ πρὸς τοσαύτας Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολὰς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναβὰς περὶ δειλὴν ὀψίαν, λισσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρεδον τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνειν σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτιστῇ περὶ προσφιλοσοφῶν.

Ὡς ἐπὶ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἐξέρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γὰρ σε παραθῆγοντες ἐκ εὐκταφρένητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἁμαχαεῖναι. ὥς ἐδέν σοι τῶν χαλεπῶν
τέτων

fosso, furripiat: neque molestias habes putandi rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec inter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circaferam vesperam surgens, et lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum optima illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robusto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim acuunt te, et aduerlarium non contemnendum reddunt contra ea, quae iniuncta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis infidia.

τῶν νοσημάτων ἐπιβλεῦει· ἀλλ' ἦν ποτε
 κῆφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπὴρ-
 ρήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσενάμε-
 νος τῇ αἰσίτῃ, ὁ δὲ Φεύγει αὐτὴν φοβηθεὶς
 σὲ ψυχρῶ τε ὄρων ἐμφορῶμενον, καὶ μακρὰ
 ῥιμῶσιν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις 23)·
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ
 ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόρας, καὶ περιπνευ-
 μονίας, καὶ ὑδρέας; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν
 ἐκείτων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐ-
 τῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτὰς,
 καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εἰδότες ὅτι κη-
 ρῶ

fidiatur. Sed si quando levis te febricula inua-
 dat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius mi-
 nisterio usus, statim iterum depulso per inedia[m]
 morbo exilis. Nempe, e vestigio ille fugit, te
 metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bi-
 bere, et plorare iubere medicos illos circuitus.
 Verum isti per intemperantiam suam miseri quid
 malorum non habent, podagras, tabes, et pul-
 monis inflammationes, et hydropes? haec enim
 suntuosarum illarum coenarum suboles. Itaque
 alii illorum Icarī instar cum multum se sustule-
 re, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi
 compa-

23. περιόδοις] Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἰα-
 τρικοῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Reisz.
 Luc. Op. T. VI. D

ῥῷ ἤρμος· αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν
 πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος
 ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάν-
 νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρέσ-
 γεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸν κρη-
 ρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.
 ΜΙΚ. Ἐπιεικῆς τινας καὶ συνετὰς λέγεις. ΑΛΕΚ.
 Τῶν μὲντοι γε ἄλλων, ὧ Μίκυλλε, τὰς παυκα-
 γίας πάνυ αἰσχροῦς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος πε-
 ριτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχη Πέρ-
 σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἣ Διονύσιος
 καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γραμ-
 ματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίᾳ
 συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

ΜΙΚ.

compactum esse illud alarum remigium, mag-
 num non nunquam strepitum, praecipites in
 mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar
 non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina
 terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera,
 illi fere secure transvolant. ΜΙΚ. Aequos nem-
 pe et prudentes viros dicis. GALL. Verum cae-
 terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
 sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
 rogi adscensu; aut extincta tyrannide Diony-
 sius Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
 perium syllabas colligere cogat pueros.

24. ΜΙΚ.

MIK. Ἐγὼ μοι, ὦ ἀλετρυών, σὺ δὲ ὀπὸν
 τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι)
 ποῖε τινὸς παπειράθης ἐκείνη τῇ βίῃ; ἤτις παν
 ευδαίμων ἦσθα; τὸ κεφάλαιον δ', τι πέρ ἐστι
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχω; ΑΛΕΚ. Μὴ
 δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μικυλλε, ἄνω τριτάθλιος
 ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσι, ὅπερ εἰρησθα,
 πασευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαίς ἀ
 πείαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; παραδόξα
 γάρ, καὶ ἐπὶ πάντις πρὸς Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον
 μὲν ἐκ ὀλέγης χώρας, ὦ Μικυλλε, παμφόρου
 τινὸς, καὶ πληθεὶ ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν
 πέλων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πο
 ταμίδος τε ναυσιπόροις καταξέρομένης, καὶ ὅτι
 λαττή

44. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses,
 nam regnasse etiam te dicis, qualem illam exper
 tus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fui
 sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha
 beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
 adeo rex infelix tum eram, qui, cum externis
 omnibus, quod modo dicebas, beatus undique
 viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis.
 MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix
 credibilia. GALL. Imperabam equidem regio
 ni non parvae, Micylle, fertilissimae, et ob mul
 tudinem hominum, vrbiisque pulchritudi
 nem, admirandae ut quae maxime, quae flumi
 nibus perflueretur navium patientibus, et portuoso

λάττη εὐόρμω·χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολ-
λὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν
ἐκ ὀλίγον, καὶ τριῆρεις, καὶ χρημάτων πλῆ-
θος ἀνὰριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πᾶμπαντα,
καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ἐς
ὑπερβολὴν ἐξαγκωμένη· ὥς, ὅποτε προΐομαι,
οἱ μὲν πολλοὶ προσκυνοῦν, καὶ θεὸν τινα ὄραν
ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνεθεὸν ὀψόμενοι
με· οἱ δὲ κατ' ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ
ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεύγος, τὴν
ἐφεσρίδα, τὸ διαδήμα, τοὺς προπέμποντας,
πρὸς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἡνία καὶ
ἔσρε-

uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus
exercitativissimus, satellitium non paruum, trire-
mes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri cae-
lati plurimum, et aliud imperii choragium ad
excessum usque exaggeratum. Itaque si quando
procederem, vulgus quidem me adorare, et
Deum se quendam videre arbitrari, et alii super
alios ad me videndum concurrere: alii etiam te-
ctis conscensis, magnum putabant accurate vidisse
bigas, togam, diadema, praecedentes, sequen-
tes. Ego vero, quot me res angerent ac torque-
rent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est
regii fastus choragium, omnia, quibus reges
superbiunt, et inam ostentant potentiam.
Graecius.

ἔσσεσθαι, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγλαίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλαυν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις, ἐκείνοις Κολοσσοῖς, αἷας ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐς πύγκαιλος, χρυσῷ (25) τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἐνδοθεν, ὄψει μοχλᾶς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἤλας διακμπᾶς πεπερονημένους, καὶ κρεμάς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινα.

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas et paxillos, et elauos per interiora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem

D, 3

in

25. χρυσῷ] MS. *Graenii* ἐκ χρυσῷ. Quod vulgata habet ἑλλειπτικῶς, id MS. plane exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. *Ienfrus.*

καὶ πολλὰν ἀμορφίαν ὑποικνεῖσθαι· εἰ δὲ λέγειν
 μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίστα. τοιᾶτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μοχλὰς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς,
 εἰ δὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκεῖνην τὴν πολλὰν, ἣτις ἐστίν.
 ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσού-
 των ἄρχοντα, καὶ προσκυνέμενον δαμονίως,
 εἴοικεν ἔτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. θεσπέ-
 σιον γὰρ τι καὶ τέτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἤδη
 τᾷ Κολοσσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰπω
 σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

in eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem, aut mustelarum, qui ciui-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, et paxil-
 los, et vestes, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae sit, deformitatem. Nam illud inuesti-
 ti in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossaeo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac
 pro-

καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον,
ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ἐνεί-
ρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκας, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ
πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνθήματα, καὶ λογισμὰς; ὅφ' ὧν οὐδὰ
ὄναρ ἀπολαῦσά τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ἐρμαινόντα
καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυ-
πεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὦν· τὸν Πέρ-
σιν δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ
Δίῳν,

propter ista somni parum, idque ipsam non pro-
fundum et placidum, et plena terroris insomnia;
et spes semper malas: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conventio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere vnum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atreiden

Somnus habet dulcis, volentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolo-
re autem afficit Lydum mutus filius; Persam Cle-
archus in Cyri gratiam peregrinum militem le-

Δίων, πρὸς ἃς τισι τῶν Συρακυσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπανέμενος, καὶ Περδίκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σελευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρεσα, καὶ ἀποσησέσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορεῖσθαι δεῖ τὰς Φιλτάτας μάλισα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεσνὲν ἤξειν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρωμένης, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

MIC.

gens: alium Dion cum Syraculanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdiceam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si amasius coactus praebeat, et alio gaudeat pellex, et si defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, et ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

26. MIC.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίζειν vid. supra *Tyr.* c. 3. ἐλπίζω *Long. Paph.* I. p. 7. de quavis expectatione: εἰδέν εἶδεν, ὧν ἤλπισεν. *Reitz.*

ΜΙΚ. Ἀπάγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὃ ἄλ-
κρυῶν. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέςερον σκυτο-
τομεῖν ἐπικυφῶτα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιά-
λης, κωνεῖα καὶ ἀκονίτω συνανακραθεῖσαν Φι-
λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολί-
σθοῖ τὸ σμιλίσιν, καὶ ἀμάρτοι τῆς τοιῆς τῆς
ἐπ' εὐθύ, ὀλέγον τι αἰμάξω τῷ δακτύλῳ ἐντε-
μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχῆνται,
καὶ ταῦτα μυρίαίς κακοῖς συνόντας. εἴτ' ἐπειδὴν
πέσωσιν, ἔμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγι-
κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐσι, τέως
μὲν Κέρροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαν-
τόκω-

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
corpore scindere coria, quam aurea in phiala bi-
bere temperatum cicuta et aconito amicitiae po-
culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
scalprum, et a recta incisione aberret, cruentare
vulnuscule parvam partem digiti: at illi, ut nar-
ras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis
versantur in malis. Deinde cum cecidere, simil-
limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Silyphi, aut Telephi, diademata
habere et gladios eburneis capulis, et iuvam flu-

τέκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαμύ-
δα χρυσόπασον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεσθαι,
προσκηρῶσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσωπεῖ μὲν συντριβέντος αὐτοῦ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ
ὑποκριτῷ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμναμέ-
νων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθέν φαίνεσθαι
ῥάκια δύσηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπό-
δεσιν ἀμορφωτάτην, καὶ ἔχι κατὰ λόγον τῷ
ποδός.

Etuantem, et chlamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnorum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.

Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est coma
promissa, quae flagellat ceruices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. *Pollux*
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ
δὲ ἐπίσεισῳ σφατιώτῃ ὄντι, — ἐπίσεισον-
ται αἰ τρίχες. *Militi* vero, qui a coma di-
cebatur ἐπίσεισος, — mouentur seu vibran-
tur capilli. *Graevius.*

ποδός. ἀρῆς ὕπνου μὲ καὶ εἰκάζον ἐδάδαξας ἤδη,
 ὦ βέλτις ἀλεκτηῶν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιού-
 τόν τι ὤφθη ἔσα, ἵππος δέ, ἢ κύν, ἢ ἰχθύς,
 ἢ βάτραχος ὁπότῃ γέναια, πῶς ἔφθρες ἐκείνην
 τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ. Μακρὸν τέτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
 καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιρῷ, πλὴν τόγῃ κεφά-
 λαον 28), ἡδὲ ἄς ἐκ ἀπραγμονέσσερος τῶν
 βίων ἔδοξέ μοι τῷ ἀνθρωπείῳ, μόναις ταῖς φυ-
 σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἐμμεμετρημένος.
 τελώνην δέ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον,
 ἢ σο-

Vides quomodo iam me quoque similitudine uti
 docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
 talis tibi vīla est. Quoties vērō equus, aut cā-
 nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
 tulisti commorationem?

27. GALL. Longum hunc sermonem mo-
 ves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
 caput est, nulla harum vitarum non magis,
 quam est hominum, tranquilla mihi visa est,
 quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus
 et necessitatibus metiretur. Publicanum vero
 equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
 stam

28. τόγῃ κεφάλαιον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
 λαίῳ *sumptu* est. Quom. Hist. c. 28. ἀν-
 τὰ δὲ κεφάλαια, *ipsū caput* et *sumptaria*.
 Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομέ-
 νων. Reitz.

ἢ σοφιστὴν κολαίον, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κί-
νιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα ὑμῖς ἐπι-
τηδεύετε, ἐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυόν.
ἐγὼ δὲ ὄγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς ἅθ-
λέγειν. ἐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλάσιος γενέσθαι·
ἀλλὰ μοι καὶ τενύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἔστηκεν, ἐπιθεκνύμενον τὸ χρυσίδιον· καὶ μάλιστα
ἐπὶ τῷ κητράτῳ Σίμωνι ἀποπτήγομαι, τρυ-
φῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσέτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε
ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ περ ἔτι νύξ ἐστιν,
ἐξαναζὰς ἔπα μοι, ἀπάξω γὰρ σε πρὸς αὐτὸν
ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλκ-

stam graculum, aut coqum culicem, aut cinae-
dum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis,
in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero
quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-
besco. Nondum possum dediscere cupiditatem,
quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi
et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum
ostendens, et maxime de execrabili illo Simone
angor, qui in tantis bonis delicate viuit. GALL.
Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox
est, surge, sequere me. Abducam enim te ad
ipsum illum Simoneum, et in aliorum diuitum
domos,

πλασίῳν οἰκίας, ὡς ἴδοις οὐκ τὰ παρ' αὐτοῖς
 ἐστὶ. ΜΙΚ. Πῶς τῷτο, κεκλεισμένων τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσῃς;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἕπερ ἱερός
 εἰμι, ἐξάρετον ἔδωκε μοι τῷτο, ἣν τιμὴ τὸ ἑ-
 ραῖον πτερόν το μήκισον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπὶ
 καμπές ἐστὶ. ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστὶ σοὶ ταιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχῳ ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βελομαι,
 ἀνοίγειν τε ὁ τοιῷτος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ἔχ' ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρῶν, καὶ σὺ γόης ὦν.
 ἔμοι δ' ἔν ἦν τῷτο ἅπαξ παράσχης, ὅφει τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχέϊ δεῦρο μετενηνεγμένα
 μετοί-

domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte
 parlētes perfodere nie cogas? GALL. Minime.
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longissimam in cauda pen-
 nam, quae propter molliētem inflectitur. . .
 MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igi-
 tur si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperire ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non visus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiātorem esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 huc translata breui tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετοίῳ γὰρ αὐτὰ παρελθόν. ὁ δὲ αὖθις πε-
ριτρώζεται ἀποπίνων 29) τὰ καττύματα.
ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῆτο. παρήγγει-
λε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ
ἔχων πὸ πτέρυν, ἀναβήσαντά με καταφωρᾶσαι
αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην
τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τῷ
τοιῷτε. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ᾽ ἔξομαι γὰρ τῷ
χρυσίῳ, ἦν δυνώμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, εἴ
Μικυλλε, πρότερον τὸ πτίλον· τί τῆτο; ἄμ-
Φω

enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus
arrodet, dum producit, soleas. GALL. Ne-
fas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercuri-
us, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.
MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem
Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed ta-
men abeamus, abstinebo enim auro, si poterō.
GALL. Euellē prius, Micylle, pennam. Quid
hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futurum crimen est,
ore illos et dentibus extendere coria. *Mar-
tialis* de futuro, quem *Simonis* huius *Lucia-
nei* archetypum dicas, adeo similis est 9, 74.
Dentibus antiquas solitus producere pelles,
Et mordere luto putre vetusque solum. E-
quidem non dubito, dedisse *Lucianum*
ἀποπίνων, quod inter dictantem et scriben-
tem facillime in ἀποπείνων mutari potuit.
Certe sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέςτερον ἔτω, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἐν εἶη, ὥς μὴ χολύοις διὰ θάτερον τῆς ἐξῆς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπέρμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλασίων; ΜΙΚ. Οὐ μὲνεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ἐς ἀντὶ δι-
 συλλάβει τετρακύλλαβος ἤδη, πλατήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ παρέσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ἔνποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτε-
 ρὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δὴ, ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασθαι ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.
 ΑΛΕΚ. Ἡγὲ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀ-
 γρυπνῶντα, καὶ λογίζεμενον; ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ-
 λίδα;

hoc? eutellisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam diuitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admoue pennam ad feram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est velut clauis ianua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem et subducentem rationes? MIC. Video, per Iouem, ad obscuriusculam quidem

λίδαν, καὶ ὡχρεὶς δ' ἔσιν. καὶ οἷδ' ὑπόθεν, ὃ
 ἀλεκτρυὼν, καὶ κατέσκηληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς
 ὑπὸ Φροντίδων. δηλαδή, εἰ γὰρ νοσῶν ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. "Ακασσον ἃ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ἔθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκ ἔν τάλαντα μὲν
 ἐβδόμηκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ κατορώρενται, καὶ εἰδῆς ὅλως εἶδ'· τὰ
 δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκό-
 μος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως
 γὰρ περὶ τὸν ἱππῶνά ἐσιν, εἰ πάνυ ἐπιμελὴς
 ἄλλως, εἰδῆς Φιλόπονος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρη-
 σθαι πολλῶ πλείω τέτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρῶ;
 ἐλέγε-

quidem et sitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio unde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occul-
 tare sub praesepio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum
 obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam
 inau-

ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε
 δραχμῶν· ὅλως τὰ μὲν ἔτοι σπαθῶσι τῷ κα-
 κοδαίμονος· ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφα-
 λεί μοι ἀπόκειται, τῶσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ
 μή τις ὑπορυξας τὸν τοῖχον, ὑφέλῃται ταῦ-
 τα. πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβλεύουσί μοι,
 καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νῆ Δία,
 σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μά-
 λης ἀπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γὰρ ἀγρυπνῶν αὐτὸν φυλάττειν· ἀπα-
 σαν περίεμι διακνας ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔτος; ὅρῳ σέ γε, ὦ τοιχωρέτῃ, μὰ Δία· ἐπεὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὐτίς

inaurem emisse contubernali suae drachmis quin-
 que. Omnino mea infelices isti per luxum dis-
 perdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pa-
 riete, ea subducatur. Multi inuident mihi et infi-
 dantur, et maxime Micyllus vicinus. ΜΙΚ. Ita me Iupiter: tui nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Mi-
 cylle, ne adesse nos deprehendat. ΣΙΜ. Opti-
 mum igitur fuerit, ut somno me abstineam;
 omnem surgens circumeo domum. Quis hic?
 Equidem te video perfosso parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columna es, bene ha-
 bet.

αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶτον διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλα-
δὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινὰ, θά-
πτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίνυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἔσιν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς ἔτω
πλαττεῖν γένοιτο· κατὰ κόρης γὰρ πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθεῖν βέλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λησεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνεται τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ;

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauxillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem viuit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereor! MIC. Plora et vigila, et similis
quantum ad colorem auro tuo euade, illi inta-
hescent.

χρυσῷ, προσετηκῶς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἰδῶμεν, & μακρὰν δὲ καὶ ἔτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτ' ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τέκας, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα 30), ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σιλφην, ἢ ἐμ-

bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc prae curis, computantem vsuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce

E 2

omni-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληκότα] Tolerabile forte diuiti incommodum, si digiti soli occallefcent, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, et iam est, hic Gniphon, totus contabuit, ἐκτέτηκεν ὅλος, vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent vsurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τέκας κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τὰς τέκας καὶ τὰς δακτύλους. nam reuera et vsuras et digitos numerat, qui vsuras computat digitis vel ad digitos. Gesner.

ἡ ἐμπίδα, ἡ κυνόμευιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ
 νακοδαίμονα, καὶ ἀνέστην ἄνθρωπον, ἔδὲ τῶν
 πολὺ τῆς σίλφης, ἡ ἐμπίδος ἄμεινον βιζντα·
 ὡς δὲ καὶ ἔτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογι-
 σμῶν· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ·
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥς ε
 εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἐμ-
 προσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειρο-
 πολεῖς τὸν πλᾶτον; ὁρᾷς γέν τὸν Εὐκράτην αὐ-
 τὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσβύτην ἄνθρωπον;
 ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία, καταπυγασύνην τινά,
 καὶ πασχητιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπί-
 νην·

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam
 fieri? MIC. Video miserum et dementem ho-
 minem, ne nunc quidem blatta aut culice me-
 lius viventem, quam vero hic quoque totus pu-
 tandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et
 ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo.
 MIC. Isthac omnia paullo ante mea erant.
 GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias?
 Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo . . .
 hominem senem? MIC. Video, ita me Iupiter,
 paedicationem, et morbum pathicum, et libidi-
 nem

την τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέθην ὑπὸ τῆ μαγείρου
μαίχουμένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τὴν ἐθέλοις ἂν καὶ τέτων κληρο-
νομεῖν, ὦ Μικυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐ-
κρατίας. ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρῶν· λιμὴν
πρότερον ἀπολαβὴν ἢ τοιῦτόν τι πείσωμαι.
χαίρειν τὸ χειμῖον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβο-
λοι ἔμοι γὰρ πλεόνος ἐσι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμεῖς γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίω-
μεν καὶ καδὲ παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις
ὄψιν, ὦ Μικυλλε.

non humanam: vxorem vero altero in an-
gelo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? ΜΙΚ. Nequaquam, galle. Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valeat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam vt paries mihi sic perfodiatur a fer-
ro. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum periculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.

Μένιππος καὶ Ἐταῖρος.

MEN. Οὐκ ἔν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τὸν τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγα πρὸς πεντακόςιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένετο εὐζώνῳ αἰετῷ μιᾷς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σε παρακολυθῶν, ἡλίας καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικά ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ

Icaromenippus, sine Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec erant a Terra inde stadia ad Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem sursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec fuerint expedito aquilae vnus dici. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam et parasangas, peregrina ratione memorare.

MEN.

ἡ δὲ θεὸς ἐξήρατόν γε καὶ ἐπὶ δαίμονα δακνῶ σοι λέ-
γον· ἡ δὲ ἀποδομήν γάρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογί-
σασθαι πρὸς τὴν ἀποδομήν. ΕΤΑΙΡ. Εἴτα,
ἡ θεὸς ἐξήρατόν γε οἱ θεῖναι, ἀστροὶς ἐστειμαί-
ναι τὴν οὐρανόν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐ-
τῇ ἀποδομῇ ἐποδομήν τὴν ἀποδομήν. ΕΤΑΙΡ.
ἡ θεὸς ἐξήρατόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε
ἐξήρατόν γε τὸν ἀποδομήν παρασάγγας ὅλας.
ΜΕΝ. Ὅντας γάρ, ὦ τὰν, δακνῶ σοι λέ-
γον· ἀρτίως ἀφῖγμα παρὰ τῷ Δίῳ; ΕΤΑΙΡ.
ἡ θεὸς ἐξήρατόν γε, Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς πάρε-
στι· ἀστροὶς; ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐ-
τοῦ θεοῦ τῷ πάντῳ Δίῳ ἦν τῇμερον, θαυμάσια
ἐξήρατόν γε καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ
τῷ

ΜΕΝ. Noli mirari, Sodalis; si sublimis atque
divinus tibi dicere. Summam enim apud
Iovem peregrinationis repeto. SOD. Tum
quid monstras, sicut Phoenices stellis signabas
caelum? ΜΕΝ. Non, ita me Iupiter; sed ipsis
caelestibus peregrinatus sum. SOD. Longum Her-
cules, si ita narras, si imprudens paralangas to-
tū caeli.

ΜΕΝ. Somnium nempe tibi videor narra-
re, modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid
nunc Menippus nobis a Ioue demissus e caelo ad-
sumit? ΜΕΝ. Ego, vero ab ipso tibi illo summo.
Iovis ingenio hodie, rebus auditis visisque mira-
bilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine

τῆτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίσεως εὐτυ-
χεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε,
καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ
ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀν-
δρὶ, καὶ, ἵνα κατ' Ὅμηρον εἶπω, τῶν ἔρανιῶ-
νων ἐνί; ἀλλ' ἐκοῦνά μοι Φρέσσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμα-
κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφι-
τὴν ὄψιν ἐπ' αὐτὸ εἰσκάς ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥς
καὶ ἡμᾶς εἰκάξεν καὶ σὲ οἶνεσχρήσοντά πε ἀνάρ-
πασον γεγενέναι πρὸς τῷ ἀστῆ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν
πάλαμ ἀκώπτων ἄλλος· εἴ, καὶ θαυμαζὸν ἔδεν,
εἴ σοι τὸ παράδοξον τῷ λόγῳ μύθῳ δοκεῖ προσ-
Φερές· ἀτὰρ ἔδεν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν,
ἔτε

vehementer delector, quod vltra fidem beatus
sum. S O D. Et quomodo ego, diuine atque
Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui
sim, fidem negare possum viro supra nubes elato,
et, vt secundum Homerum dicam, caelicolarum
vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
sursum sublatu sis, et vnde copia tibi tantarum
scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
non valde similis illi Phrygi es, vt etiam conii-
cere possimus, te quoque ad pingernae forte of-
ficiu in sublime raptum ab aquila. ΜΕΝ.
Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota
a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum ne-
que

ἔτε τῆς κλίμακος, ἔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ
 ἀετῆ. οἰκέϊα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ. **ΕΤΑΙΡ.**
 Τῆτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
 σθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰε-
 ραξ τις ἢ κολοῖός ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. **MEN.**
 Ὁρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ ἐκ ἀπὸ σκοπῆς εἴκασας.
 τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σέφισμα τῶν πτερῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων,
 ἐκ ἐδεδοίμεις μὴ καὶ σύ περ τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;
MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε
 κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡμεσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amarius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. **SOD.** Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. **MEN.**
 Recte sodalis, nec *procul* a scopo coniecisti.
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. **SOD.** Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? **MEN.** Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὸν ἥλιον ἐκκλίνων ἐτάκην, πτεροῦρυνήσας, εἰ-
κότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύ-
πτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἡρέμῃ με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡς πῶς· ἀετὸν
εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γυῖα τῶν κερτε-
ρῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερὰ, μᾶλ-
λον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
σκολή, δίδειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς
ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς
τὸ τέλος ἤδη κέχηναι τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς
Φιλίῃ με περιῖδης 1); ἄνω περ τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

ΜΕΝ.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis
non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae. SOD. Quid ais? iam enim ne-
scio quomodo sensum me ad veritatem narratio-
nis perducis. ΜΕΝ. Sic fere. Aquilam cepi
bene magnam, et vulturem de robustis illis, ho-
rum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio
inde consilium, si tibi otium est, persequar.
SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum ex-
pectatione narrationis tuae, et fini auditionis
inhio. Ne vero, per ego te Philium Iouem ob-
secro, me contemnas, ab initio tuae narrationis
auribus quasi suspensum.

4. ΜΕΝ.

1. με περιῖδης] Vsum talium formularum in
preci-

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἔ γὰρ ἀξείον γε τὸ
 θέαμα, κερκηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ
 ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπρητημέ-
 νον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κα-
 τὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβεβαιο-
 τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλέτεις λέγω,
 καὶ ἀρχαί, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπεδὴν ἀσχο-
 λίαν τῶν ἀληθοῦς σπεδαίων ὑπολαβὼν, ἀνα-
 κύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπει-
 ρώμην. καὶ μοι εἰταῦθα, πολλὴν τινα παρεῖ-
 χε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ
 τῶν σοφῶν καλῶμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον
 εὔρεῖν ἔθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν,
 ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est
 spectaculum, hiantem amicum destituere, eum-
 que suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim
 cum primum examinandis vitae rationibus, ridi-
 cula, et humilia, et infirma, humana omnia de-
 prehendiſsem, diuitias dico, et imperia, et po-
 testates: contemtis illis, (qui studium circa ista
 obſtare putarem, ne rebus studio vere dignis va-
 care liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc
 vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi
 multam dubitationem obiecit primo quidem ipse
 hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque
 enim inuenire poteram, quomodo exſtitisset, ne-
 que

precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr.
Gesner.

ἔτε ἀρχὴν, ἔθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῷ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν· τὰς τε γὰρ ἀσέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε 2) τῷ ἔρανῳ διερριμμέναι, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθεν εἶδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παιτελῶς παράδοξα κατεφάνετο, καὶ τὸ πολυεῖδες αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἔ μὲν ἄλλα καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρραγῆσα, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκασα πάντα καὶ ἀτένμαρτα ἦν.

Οὐ-

que opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diuersitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluuia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperuestigabilia.

5. Ita

2. ὡς ἔτυχε] Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. Reitz.

Οὐκ ἔν ἐπειδὴ περ ἔτω διεκείμην, ἄριζον εἶτα
 ὑπελάμβανον παρὰ τῶν Φιλοσόφων τούτων
 ταῦτα ἔκαστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶ-
 σάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτω δὴ
 τὰς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμή-
 ρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι 3), καὶ
 χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενεῖς βαθυτήτι (μᾶλα
 γὰρ ὑφαγέσθαι τινές, καὶ ἐρανογνώμονες οἱ ἄν-
 δρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τέτοις ἐγχει-
 ρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐ-
 τόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώ-
 σαι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμε-
 νος,

5. Ita igitur animo affectus cum essem, opti-
 mum factu iudicabam, de philosophis hisce di-
 scere singula. Putabam enim, illos certe, quid-
 quid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis
 illorum optimis, quantum colligere licebat e vul-
 tus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutic,
 valde enim altiloqui et coeli consulti homines
 statim mihi videbantur: his ergo ine cum com-
 misissem, magna vi pecuniae partim e vestigio
 repraesentata, partim in futurum pro summa et
 fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,
 quo-

3. σκυθρωπότητι.] Solemne fuisse hypocritis
 triste ac seuerum tueri, eodemque nomine
 non semel ab Luciano exagitari philosophos,
 vid. *Elfuer.* Obseruatt. ad *Matth.* VI, 16.
Reitz.

νος, ἤξιεν μετεωρολόσχης 4) τε διδάσκεισθαι,
 καὶ τὴν τῶν ὅλων διακρίσειν καταμαθεῖν. οἱ
 δὲ τοσούτον ἀρα ἐδεξάν με τῆς παλαιᾶς ἐπεινῆς
 ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥς τε καὶ εἰς μέγας ἀπορίας
 φέροντες ἐπέβαλον, ἀρχὰς τινὰς, καὶ τέλη, καὶ
 ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλκας, καὶ ἰσθμιας, καὶ τὰ
 τοιαῦτα ἐσημέραι με καταχέοντες. ὁ δὲ πάν-
 τῶν ἐμοιγ' ἐν ᾧ δόκει χαλεπώτατον, ὅτι μὴδὲν
 ἄλλος θατέρω λέγοντες ἀκούσθον, ἀλλὰ μὴ
 χόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθε-
 σθαι, τέ με ἤξιεν, καὶ πρὸς τὴν αὐτὴ λόγον ἔχου-
 σος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΕΤΑΙΡ. Ἀποπον λα-

quomodo de sublimitate rerum disputandum ef-
 fet, et ornatum huius vniuersi ediscere. At illi,
 tantum aberat vt veteri illa me ignorantia libera-
 rent, vt in multo etiam maiores me dubitatio-
 nes conuincerent, principia quaedam, et fines, et
 atomos, et inania, et materias, et formas, et ta-
 lia quotidie mihi offundentes. Quod autem
 omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat,
 quod cum nemo illorum quidquam diceret, in
 quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia
 et sibi contraria, tamen persuadere mihi postu-
 labant, et ad suam quisque rationem tentabant
 traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes
 de

4. μετεωρολόσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim
 Socratem hoc nomine traducit; vt μετεωρο-
 speculatorem ac nugatorem. *Reisc.*

γεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐκαστὶς πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκέσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἔδὲ ὀξύτερον τῶν πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώπτοντες, ὅμως ἔραν' τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀσέρων καταπυσσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μὴδὲ

de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caccutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque
Mega-

μηδὲ ὅποσοι ξάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξύ τῆς σελήνης, καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἴρος τέ ὕψη, καὶ θαλάττης βάθος, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν ἔρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετρῶντες.

Ἐπειτα δὲ καὶ κῆνο πῶς ἔκ ἀγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἔτιως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατρίνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν μονο-
σχί

Megarī quot stadia sint Athenas vsque, accurate nollent, interiecta inter Lunam et Solem regio quot sit vlnarum, auderent dicere: aërilque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferrunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum
non

ἐχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῷ ἡλίῳ καθάπερ ἰμονιᾷ τινὲ τὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ ἄπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥάδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολλὸ διεσηκότεα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τῷ κόσμῳ γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ἕς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐπι-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispenset.

8, Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem te rogo, vtrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuersa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem

Lyc. Op. T. VI. F huius

ἰφθαλίμους, καὶ προσιδόντας δὲ εἴτε ὅθεν ἦσαν,
καὶ τε ὅπως ἐξῶς, ἔκαστα ἐτεκταίνετο. καὶ τοὶ πρό-
τε τῆς τῶ πάντος γενέσεως, ἀθάνατον καὶ χρό-
νον καὶ τόπον ἐπινοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τὴν
ὦ Μένικπε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιὰς δι-
δράς λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀνεστίας, ὦ θαυ-
μάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ αἰσωμάτων, ἃ δὴ
ἐρχόνται, ἢ τὰς περὶ τῶ πέρατος τε καὶ ἀπα-
ρῆς λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη θρασύνη αὐτοῦ
ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγυρῶσιν,
τοῖς δὲ ἀτελες τῶτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. καὶ
μὴν ἄλλα καὶ ἀκαμπόλλους τινὰς εἶναι τὰς κοσμο-
ἀντεφαινοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶ δὴ
λεγομένων κατεχέγνωσκον. ἕτερος δὲ τις, καὶ

εἰρηνι-

huius vniuersi constituerunt, non adiecerunt ali-
tem, neque vnde veniens, neque vbi consistens,
fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum
huius vniuersi neque tempus neque locum pe-
gitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam
et praestigiatōres homines narras. ΜΕΝ. Quis
vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
pugna est, aliis sine quodam totum hoc circū-
scribentibus: aliis autem infinitum hoc esse pla-
tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
ritundos pronuntiabant, et eos, qui tanquam de
vno disputarent, damnabant. Alius vero qui-
dam

εἰρηνικός ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπερ τοῖς μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ καὶ τὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενυτο. καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἅπαντας θεὰς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥς ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀνέχοντα. οἷδ' ἔμπαντι ἐπιδαψιλεύομενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφανον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλαν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφὸν ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuersorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibuldam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deierabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciabant, et diuisis prouinciis, vnum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium diuinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo

ἐν σώματι αὐτῶν διενόουντο· εἴτα καὶ πρᾶξαι
 τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἐπ' αὐτοῖς ἐδόκει οἱ
 θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμε-
 λείας αὐτὰς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰσθάνοντες
 ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τὰς παρηβηκότας· καὶ
 δὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν 5)
 ἐοικότας αὐτὰς εἰσάγασιν· ἔτιοι δὲ, ταῦτα
 πάντα ὑπερβάντες, εἰδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦ
 τινος

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam cu-
 ram gerere rerum nostrarum non omnibus vide-
 bantur Dii: sed erant quidam qui omni illos esse
 soluerent, uti nos solemus seniores liberare mi-
 nisteriis. Nulla enim in re non comicis satelli-
 tiis similes illos introducunt. Alii haec omnia
 supergressi nec esse omnino Deos credebant.

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Sciendum
 est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive
 quibusvis comitibus, qui alios comitantur.
 Vnde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari.
 Vnde etiam commode in Comoedia δορυ-
 φορήματα dicuntur illae personae, quae
 alias personas comitantur; iisque adstant
 scena, nihil loquentes, nihil agentes, nec
 alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mu-
 tae vocantur. Et haec intelligit auctor per
 κωμικὰ δορυφορήματα. Bos. Obs. Crit.
 p. 67.

τινας ἐπίψευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Ταῖγάρτοι ταῦτα ἀκέων, ἀπισεῖν μὲν ἐκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμε-
νος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὔροιμι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῃ μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥς δὴ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν
γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ
μέ θυμὸς ἔρκεεν. ἔφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκέσσεσθαι τι περὶ τέτων ἀληθές,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς
πως,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altifremis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperi-
rem, et ab alio nusquam euersum. Itaque pla-
ne Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe
quidem impetus me capiebat vt vni illorum
crederem, *prohibebat at impetus alter*. Propter
quae omnia expers consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse volucris quacumque ratione factus

πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν ἕρανόν. τὰτα δὲ μοι
 παρείχε τὴν ἐλπίδα, μάλισα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰτοῖς καὶ κατ-
 θάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφά-
 νων τὸν ἕρανόν. αὐτὸν μὲν ἔν πτεροφυῆσαι
 ποτε ἔδεμει, μηχανὴ δυνατόν εἶναι μοι κατε-
 φαίνεται. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετὲ περιθεῖμην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖσαι πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνης σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν
 προχωρήσαι. καὶ δὲ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θα-
 τέρας μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τὴν
 ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ
 κατὰ τὰς ὠμὰς τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμύσας
 μένος, καὶ πρὸς ἀέροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς
 τινος

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehensis ergo aubus, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram ca-
 riose amputavi. Tum reuinctas cum circa hu-
 meros loris validis aptassem, et ubi extremae pen-

τινας τὰς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτῷ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ τὰς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ εἰ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀεροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκαέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀτελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τῷ κρημνῷ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνεν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττῆ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀεροκόρινθον ἄνω· εἴτα ὑπὲρ Φελόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' ἐν μοι τῷ τολμήματος μεμελετημένον,

pennae sunt, anfas quasdam parasse manibus; ipse me primum experiebar, exultans et subseruiens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, et cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo deuolasse, alta iam et sublimia sapiebam, soluensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën et Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum

μένε, τῶν τε καὶ ὑψηλότητος γενόμενος, καὶ
 ἔτι τὰ νεοττιῶν ἐφρόνεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλύμ-
 πον ἀναβὰς, καὶ ὥς ἐνῆν μάλισα κεΦῶς ἐκτε-
 τισάμενος, τὸ λαμπρὸν ἔτεινον· αὐτὸ δὲ κρῖν
 τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὲρ τῆς βάθους, μετὰ
 δὲ ἔφαρον καὶ τῷτο εὐμαρῶς. ἔπει δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πᾶμπολυ τῶν
 νεφῶν ἀποσπάσας 6), ἡσδόμην κάμνοντος ἐμ-
 ουτῆ, καὶ μάλισα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπίνην· προσελάσας ἔν, καὶ καθεζό-
 μενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνα-
 θεὴν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῆς Ὀμήρου Ζεὺς
 ἐκείνῃ

perfectus essem et altiuolus, non amplius quam
 pulchriorum sunt cogito, sed conscenso Olympo,
 viatico adsumpto quam poterat fieri leuissimo,
 caeterum recta versus caelum tendo, primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriens,
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem,
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appa-
 rus ergo ibi assedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, vt Homerus

6. ἀποσπάσας] Vide, quae de hoc verbo
 significatione notatu digna attulit *Huysen*
 ad *Deor. Dial.* XX. n. 23. Versio *Gesneri*
 rum sensum *Luciani* est adsecuta. *Reitz.*

ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλί-
γον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικί-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκ-
ᾶν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ'
εἴ τι σοι καὶ ὁδὸν παρέργον ἰσχύεται, καὶ τῷτο
εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε ἐκ ὀλίγα προσήκῳ ἀκῶσε-
σθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι
κατεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὁρθῶς γάρ, ὦ ἐταῖ-
ρε, εἰκάζεις. δίσπερ ὡς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν
σελή-

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Mylorum, paullo post autem, si
videretur mihi, Graeciam, Persidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quadam voluptate per-
fundebam. SOD. Igitur illa quoque dixeris,
Menippe, ne vel vnum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi
obseruatum sit, illud quoque sciamus. Nec
enim pauca me auditurum expecto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qua-
lia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.
ΜΕΝ. Recte istuc, sodalis, coniicis. Itaque,
quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-

σελήνην, τῷ λόγῳ σου κποδήμαι τε καὶ συνέπι-
σκοπέει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

· Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινα
τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυ-
τέραν· ὥς ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἡ-
πόρευν, πᾶ εἶη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύ-
τη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσ-
σὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον,
εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ
ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεσηκότεα, καὶ ὁ
Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσάλβων, διε-
σήμανέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄ-
παξ τὴν ἔψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας
ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο,
κα-

gitatione mecum peregrinare, et vniuersam eo-
rum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram
te quandam videre, multum dico Luna mino-
rem; adeo vt ego subito despiciens multum du-
bitarem, vbi essent tanti montes, et ingens adeo
mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossium vi-
dissem, et illam ad Pharum turrin, plane me,
bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa ex-
celsa et eminentia, et placide refulgens ad So-
lem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi
indicarunt. Cum vero semel visum intentum fi-
xissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,
non

ἐκ τῶν ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωρ-
γῶντες, οἱ διαμαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία,
καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρ-
ρη. **ΕΤΑΙΡ.** Παντελῶς ἀπίθανά Φῆς ταῦτα,
καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Με-
νίππε, τὴν γῆν ἐζητεῖς ὑπὸ τῷ μεταξύ διαση-
ματος ἐς βραχὺ συνεσχυμένῃ, καὶ εἴγε μὴ ὁ
καὶ σὸς ἐμνήσε σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤηθης
ἴσσαι, πῶς νῦν καθάπερ Λυγχεὺς τις ἄφνω γε-
νέσθης, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς
ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δέιν, τὰς τῶν ἐμ-
πύων νοστιτίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes, sed ipsi distincte
qui nauigarent, qui praelium committerent,
qui colerent agrum, qui causas agerent, tum
pulliculae, animalia, et simpliciter quae tellus
vltima nutrit omnia. **SOD.** Omnino improbabili-
lia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria.
Qui enim modo Terram, Menippe, quarebas
et interiecto spatio in paruitatem contractam, et
nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud vi-
desse tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam
Lygceus aliquis factus subito, quaecumque supra
tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, et
parum abest quin culicum pulliciem?

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιζα ἐ-
 χρῆν εἰπεῖν, τῷτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ
 δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῷ βέθους,
 ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνεμένης, πάνυ μ'
 ἡνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπο-
 ρίαν. κατηφῆ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγα δεῖν δε-
 δακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἀνδρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδῶ πλέως,
 καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρή-
 σεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τίνα σεληναῖον
 δαίμονα ὡήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρῃ, Φησὶν, ὦ
 Μένιππε,

Οὗτις

13. MEN. Bene facis quod me admones.
 Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio
 quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam
 quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero
 perspicere ob profunditatem non possem, visu
 iam non amplius pertingente, valde me ea res
 angebat, et multam praebebat sollicitudinem.
 Cum autem demisso essem animo, et tantum non
 lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedo-
 cles, carbonarius ad speciem et cinere oppletus,
 et assatus. Ego vero cum viderem, dicitur
 enim, aliquantum perturbatus Lunarem quen-
 dam me genium videre putabam equidem. At
 ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non

Οὐτίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴ-
σκεις;

ὁ Φυσικὸς ἔτος εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γάρ
εἰς τὰς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον 7),
ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο
ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβα-
τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτᾶμαι δρόσον. ἤκω τοί-
νυν σε ἀπολύσων τῆς παρέσης ἀπορίας. ἀνιᾶ
γάρ σε, οἶμαι, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλ-
τισε Ἐμπεδοκλείς. καὶ πειδὼν τάχιςα κατα-
πτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ν ταῖς
νεμῇ-

*Non tibi Diuus ego: quid me immortalibus
aequas?*

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in cra-
teras ipse me deiecissem; vapor me de Aetna corre-
ptum huc appulit. Ex iam in Luna habito multum
incedens per aëra, et rore pascor. Venio igitur ex-
soluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te,
puto, et torquet, quod non distincte, quae in terrâ
sunt vides. Bene sane facis, inquam, optime
Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
deuolauero, memor ero, ut libem tibi in fumario,
et*

7. Φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phrasi Hem-
sterb. ad Dial. Morr. VI. §. 3. Reitz.

νεμηνίας πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγχαυὼν προσ-
εύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἥδ' ὅς,
ἔχῃ τῷ μισθῷ χάριν ἀΦθίμου· πέπονθα δέ τι
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα
ὅ, τι δράσας, ὄξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν
πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ
λημῶν εἰ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν εἰδέν γε, ἥδ'
ὅς, ἐμῷ δέησῃ. τὸ γὰρ ὄξυδερκὴς αὐτὸς ἤδη
γῆθεν ἦκεις ἔχων. τί ἔν τῷτό ἐσιν; εἰ γὰρ εἰδ',
ἔφην. εἰ οἶσθα, ἥδ' ὅς, ἀετὶ τὴν πτέρυγα
τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγὼ.
τί ἔν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόον ἐσιν; ὅτι;
ἥδ'.

*et nouiluniis ad lunam ter hians te adorem. Ve-
rum ita me Endymion, inquit, non hac veni mer-
cedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum sciu' quo facto acutum
visum nancisci possis?*

14. Non equidem, per Iouem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mibi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui
acumen illud ipse iam de terra allatum habear.
Quid igitur hoc est? neque enim noui, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alliga-
tam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae
ex oculo commune est? Quod, inquit, multum vi-
sus

ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν
ὀξύωπέςατος, ὥς μονος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡ-
λίῳ· καὶ τᾷτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰ-
τός, ἣν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη.
Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέ-
λει, ὅτι. δεῦρο ἀνιῶν ἔχῃ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ αἰ-
τέῳ ἐνθεσμένη· τὰς ἐμὰς ἐξελών, ὥς νῦν γε ἡμι-
θέλης ἀφίγμαι, καὶ ἐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευ-
ασμένος· ἀλλ' εἴοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ
ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐ-
τίνα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασι-
λειόν. ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
σχὼν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρῃ μόνῃ
πτερυξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν
δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς εἶη· τὸν γὰρ ἕτε-
ρον,

*sus acumine reliquis animantibus praestat aquila:
adeo ut sola contra solem obueatur: et ob id
ipsum est rex et vera germanaque aquila, si nihil
niscans radios intueatur. Aiunt ista, inquam. Ex
iam poenitet me, quod hic cum escenderem, non
ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
posui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per
omnia instructus; sed similis sum spuris istis et
abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alte-
rum oculum habere regium. Si enim volueris sur-
gens paululum, retenta vulturis ala, alteram solam
mouere, pro ratione alae dextro oculo acutum cer-
ues:*

ρον, ἔδεμ' αἰ μὴ μηχανὴ μὴ ἐκ ἀμβλύτερον δεδορ-
κέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρόνος. ἄλλης, ἣν
δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι
ἔδεν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τὰς τέ-
κτονας πολλάκις ἐωρκενέαι μοι δοκῶ, θατέρω
τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τὰς κανόνας ἀπεν-
θύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίει ἅμα
τὰ ὑπὸ τῷ Ἐμπεδοκλέῳ παρηγγελμένα· ὁ δὲ
κατ' ὀλίγον ὑπαπτιὼν, εἰς καπνὸν ἡρέμα διελύετο.

Καί περ δὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με
Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λαν-
θάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν
εἰς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς ἀν-
θρώπους, τὰ γινόμενα, καὶ ἔ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ
μόνον,

*nes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius
cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, in-
quam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque
enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fa-
broz etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum
melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille
vero sensim se subducens in fumum paulatim
dissoluitur.*

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim
ingens me lux circumfulget, et quae adhuc la-
tuerant, apparent omnia. Despiciens enim in
terram, dilucide video vrbes, homines, eorum-
que facinora, neque ea solum quae sub diuo fie-
rent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅπῃ οἱ οἰκοὶ ἐπραττον, οἰόμενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβελέοντα, τὸν
 Σελεύκῃ δὲ Ἀντίσχον Στρατηγὴν διανεύοντα
 λάθρα τῇ μητρίδι, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρέμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον. ἑτέρω-
 θε δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ
 τὸν εὐνᾶχον Ἀρβάνην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτίνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆ
 συμποσίης πρὸς τῶν δορυφορέωντων εἴλημετο ἔξω
 τῇ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γηγνόμενα ἐν τοῖς βασι-
 λεύουσιν

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, infi-
 diantem Lyfimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 vxore Alexandrum Thessalum, et Antigonum
 stupro socrum suum polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbacem, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regiis videre erat,

λείοις ἦν ὄρᾱν, μαιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπι-
βηλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπιορκῆντας, δεδιό-
τας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδουμένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε
μοι τὴν διατριβὴν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ
γελιούτερα. καὶ γὰρ αὐτοὶ καμίνους ἐώρων, Ἑρμό-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικῦρειον, χιλίων ἕνεκα δρα-
χμῶν ἐπιορκῆντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθουλέα
περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλευνίαν
δὲ τὸν μῆτορα ἐκ τῆς Ἀσκληπεΐας Φιάλην ὑφαί-
ρμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χα-
μαιτυπεῖῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὰς ἄλλας
λέγοιμι, τὰς τοιχωρυχῆντας, τὰς δικαζομένας,
τῶν δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας: ὅλως
γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θῆα.

ETAIP.

adulteros, homicidas, insidiatores, raptores, per-
iuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me detinuerunt.
Priuatorum autem multo magis ridiculae. Nam
illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum
propter mille drachmas peierare; Stoicum Aga-
thoclem de mercede litigare cum discipulo; Cli-
niam rhetorem ex Aesculapii templo phialam
subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes
perfoderent, qui causas haberent, qui fenori
darent, qui exigerent? in vniuersum enim va-
rium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

S.O.D.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἡ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἡ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ διακασήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καὶ ἕτερον δὲ μέρος ἔθυε τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀπαβλέψαμι, πολεμῶντας ἂν εἴρων τὰς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὰς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem. ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse, in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram

ἐφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίους γεωργήντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσειε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγᾷτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τῶν ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν ἔτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρασησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα προσάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάσῃ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄλλειν μέλος. Φιλοτιμημένε δὲ ἐκάσῃ, καὶ τὸ ἴδιον περαινόντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνία προθυμημένε, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ὥδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μέν-

ΙΠΠΕ,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente *canticum*, et superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iouem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe,

ἰππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. MEN.
 Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν αἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοσίας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἑμὸνον ἀπω-
 δὲ Φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχή-
 ματα, καὶ τὰν ἀντία κινεμένων, καὶ ταυτὸν ἑ-
 δὲν ἐπινοούντων, ἄχρεις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χο-
 ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, ἢ ἔτι δέϊσθαι λέ-
 γων. τὲν τεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶν-
 τες, ἢ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον
 ὥδὴν ἀπαύδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ
 πολυειδεῖ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆκ-
 θεν ἢ τὰ γιγνόμενα

Μάλι-

ippe, ridiculus maxime et confusus. MEN.
 Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: et ex tali inconcinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo dissonas edentium,
 sed figura etiam et habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
 tantium, donec vnumquemque illorum de scena
 choragus exeat, non amplius illo opus esse di-
 cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
 tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
 natum cantum inuicem turbantes. Verum in
 ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
 licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλισα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς
 περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρο-
 νῆσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἣ
 Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἣ Ἀχαρ-
 νῆσι πλεῖστα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ
 λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἀνωθεν ἐφαίνετο
 κτύλων ἔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
 γον, οἶμαι, ἣ Ἀττικὴ πολλοσημόριον ἦν. ὥς
 ἐνεόξαν ἐφ' ὁπόσω τοῖς πλεσίοις τέτοις μέγα
 Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλε-
 θρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικυρείων ἀτό-
 μων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
 καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνηρίαν
 γῆν

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de
 terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
 dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oe-
 noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
 enim vniuersa, ut tunc mihi ex alto videbatur,
 Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
 Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
 illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur.
 Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
 vnam de Epicuri indiuiduis particulis mihi vide-
 batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
 sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
 dens,

γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρεῖς, κατ' ἑδὲν Φαιᾶ Αἰγυπτίᾳ πλατυτέρας, τοσῶτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾷς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῶν μέγα φρονῶντα, ὅτι δακτυλίδες τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πᾶνυ καὶ ἐπὶ τέτῳ ἂν ἐγέλων 8] τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεχρηῶτον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ.

dens, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argiuorum et Laeadaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum mihi magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *risissem*: primo quia ἂν additur, tum quia optatiqus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui anulos cuiusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *se quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam *risisse*, versionem non attingi. Reitz.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παρὰ
 δόξης θεάς. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ
 ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ.
 Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἑώρα-
 κέναι, τὰς μὲν εἰλημένους, ἐνίους δ' ἐξίοντας,
 ἑτέρας δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ
 ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας
 ποθὲν ἢ κυάμῃ λέπος, ἢ πυρρῇ ἡμίτομον, θεῶν
 φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον
 τῶν μυρμηκῶν βίβη, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δη-
 μαγωγὰς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μισθικὰς, καὶ Φι-
 λосоφους. πλὴν αἶψα πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι
 ταῖς μυρμηκίαις μάλιχα ἐώκесαν. εἰ δέ σοι δο-
 κεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ ἀνθρώπους εἰ-
 κάσαι

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spe-
 ctaculi nomine. Vrbes autem, per ego te Io-
 vem, et ipsi viri quanti superne videbantur?
 ΜΕΝ. Puto iam saepe te formicarum forum vi-
 disse, discurrentes in orbem alias, alias exeun-
 tes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque
 alia stercus egerit, alia raptum vndecumque fa-
 bae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo
 currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro
 portione vitae formicarum, et architectos quos-
 dam, et demagogos, et senatores, et musicos,
 et philosophos. Verum ipsa cum suis viris op-
 pida formicetis maxime similia sunt. Si vero
 parua tibi videatur comparatio, conferre homi-
 nes

κᾶσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τὰς παλαιούς
μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γάρ
τὰς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φῦλον, ἐκ
μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἔν πάν-
τα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ καταγεγέλασά μοι, δια-
σείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
ἄλλους.

Οὐπω σάδιον ἀνελήλυθεν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
ναικείην Φωνὴν προΐεμένη, Μένιππε, Φησιν,
ἔτως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία.
λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδέν, ἣν μὴ τι
Φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχαιρεπὴν
καὶ δέησιν ἀπένεγκα. παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπεί-
ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Thessalorum
fabulas considera. Inuenies enim Myrmidonas,
pugnacissimam gentem, homines ex formicis or-
tos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac
derisa essent, concusso corpore euolaui

*Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
mina Diuum.*

20. Stadium nondum euolaueram, cum mu-
liebrem Luna vocem emittens, Menippe, inquit,
ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iouem
aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim graue est,
nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, in-
quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρημα γάρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δευὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκέεσα, οἷς εἰδέν ἕτερόν ἐστιν
 ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ
 πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινὰ αἰτίαν διχότομος ἢ
 ἀμφίκυρτος 9) γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖ-
 σθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρε δίκην ἐπι-
 κρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τὸτό μοι προσάπτεισι. τὰ τελευ-
 τᾶν δέ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ
 γόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ
 ἡλίου, καὶ εἰ παύονταί, καὶ πρὸς τῆτόν με, ἀ-
 δελφὸν ὄντα με, συγκεῖσαι, καὶ σασιάσαι προσι-
 γόμε-

*Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa
 illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nul-
 lum aliud opus est, quam curiose de me disputare,
 quae sim? quanta? utrum, et quam ob causam di-
 midata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari
 me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii,
 quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicant.
 Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 et adulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat:
 nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo commit-
 tere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec
 enim*

9. διχότομος, ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, diuidua,
 aut utrinque turgida, i. e. aequa portione di-
 visa; aut maior dimidia, minor plena.
 du Soul.

φύμενοι. ἃ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τῇ ἡλίᾳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσκαμαι αὐτοῖς, ἃ πράττεσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατὰπτυσαι. οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἃ γὰρ ἡγῆμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διαταγὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστη βίον. ἀλλὰ καὶν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τελεμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνκαλυψάμεν, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας

enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam.

21. *Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia et despuenda, seueri interdum, et viriles obitu, et habitu graues, et conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen tacco: nec enim decere arbitror reuelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam vniuscuiusque in scena vitam. Verum si quum illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me inuoluo, ne ostendam multum.*

ροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχη-
μονεῖντας. οἱ δὲ ἄδὲν ἀνιάσι, διασπαράττον-
τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες·
ὥς, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβελυσάμην
μετοικῆσαι ὅτι παρῥωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν πε-
ρίεργον ἂν γλωτταν διέφυγον. μέμνησα αὖν
ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διῖ, καὶ προσθεῖναι
δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
ἣν μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς
διαλεκτικὰς ἐπισομίσει, καὶ τὴν σοὴν κατασκά-
ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ
ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν γεω-
μετρούμενη.

Ἔσαί

ritudini viros senes, in barba prolixa, et in virtu-
zis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
remittunt lacere me sermonibus, et omnibus con-
tumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
taui migrare quam longissime, ut illorum linguam
male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
nunciare Ioui, et adiicere, non posse me loco meo
manere, nisi Physicos illos obterat, et os obturet
dialecticis, et Porticum euertat, et comburat Aca-
demiā, suamque imponat illis in Peripato commo-
rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
quotidie isti dimetiuntur.

Ἔσαι ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
ἀναιτες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τῷ ἔρανῳ,

Ἐνθα μὲν ἔτε βρωῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνε-
το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βράχεϊά μοι κα-
θεωρεῖτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν
δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀσέρων πετόμε-
νος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἔρανῳ· καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἃ τὲ ἐξ ἡμι-
σείας ὦν ἀετός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ πα-
λαιᾷ συνήθει τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς
τάχις κατὰφωράσκει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γένε κρίνας τὸ μὴ
παρὰ-

22. *Fiet istuc, inquam, et simul ardua via
caelum versus tendo,*

Nulli ubi comparent hominumue bouumue labores.
Paullo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte
essem aquila; aquilam autem ex antiquo inde
familiarem Ioui esse noueram. Unde vero co-
gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
qui alteram vulturis alam affixam haberem.
Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
acce-

παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θυ-
ραν. ὑπακίσσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τ᾽ ἄντομα ἐκπυ-
θόμενος, ἀπῆει κατὰ σπυγδὴν Φράσων τῷ Διὶ,
καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθη πᾶνυ δεδιῶς καὶ τρέ-
μων, καταλαβάνων τε πάντας ἅμα συγκαθη-
μένους, εὐδὲ αὐτὰς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε
γὰρ ἡσυχῇ τὸ παρὰδοξέν με τῆς ἐπιδημίας.
καὶ ὅσον εὐδῶπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι
προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτα-
νώδεις εἰς ἐμέ ἀπιδὼν, Φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἥ δὲ τοκῆς;

ἐγὼ δέ, ὡς τέτ' ἤκαστα, μικρὴ μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. ■κaudit Mercurius, et
explorato nomine, abit celeriter nunciaturus
Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane
ac tremens, deprehendoque simul assidentes
omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-
rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum il-
los commouerat; et exspectabant, omnes non ita
multo post aduenturos homines eodem modo
alatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et
Titanico vultu intuens,

*Dic, inquit, quis es? unde virum? quae pa-
tria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mor-
tem

ὑπὸ τῆς δέξης, εἰσήκεν δὲ ὁμῶς ἀχαιῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 χρόνῳ δ' ἑμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μιν σαφῶς, ἄνωθεν ἀρχάμενος, ὡς ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
 τῆς Φιλοσόφης, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀνέ-
 σαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἄρχον.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκε τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' ἔν ὃ Ζεὺς, καὶ μι-
 κρόν

tem prae metu oppeterem. Adstebam tamen ob-
 stupefactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, enarro di-
 ferte omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cuperem sublimia edificere, ut venerim ad Philo-
 sophos, ut pugnantia dicentes audiuerim, ut ser-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem

Iupi-

10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obtupescit: utrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. *Cognatus.*

κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρῶν, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν,
 Ὡς πέρῃ καὶ Ἐφιάλτῃ, ὅπῃ καὶ Μένιππος
 ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἄραν ἄνελθῆναι; ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλᾷμεν, αὐριον δὲ, ἔφη, περὶ
 ὧν ἡμεῖς χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἄ-
 μα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκωτάτατον τῷ
 ἄραν. καίρος γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-
 ζεσθαι.

Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
 τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκέῃνα, πό-
 σα νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
 εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν καθήκετο;
 καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίης;
 μετα

Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia,
 Quid dicas, inquit, de Oro et Ephialto, cum Men-
 ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
 nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras
 vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
 te dimittemus. Cum his dictis surgens ad eum
 caeli locum pergit, unde facillime exaudiri pos-
 sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
 darum causa assidendi.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
 in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti*
nunc sit in Graccia triticum? et, *An vehementer*
nos superiori anno hiems perstrinxerit? et, *Virum*
pluribus imbribus indigeant olera? postea vero in-
 terro-

μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
Φειδίας, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλπίσειεν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσάτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
τῶν ἐπιτελέσαι διανοῶνται; καὶ εἰ συνελήφθη-
σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ
δὲ περὶ τῶν ἀπεκρινάμεν, εἰπέ μοι Μένιππε,
ἔφη, περὶ δὲ ἐμῶ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
χουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεσά-
ντην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς
οἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
καὶ μάντις ἐδόκεν αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα
ὅλως ἦν ἐγὼ 11), μεσὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
γυαῖ

terrogabat, Numquis adhuc reliquus esset de gene-
re Phidiae? et, Quam ob causam intermitterent
Athenienses tot annis Ioualia? et, Vtrum Olym-
pium suum templum exaedificare cogitent, et,
Vtrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum
spoliauerant? De his cum respondissem, Dic mi-
hi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homi-
nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
giosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?
Ludis tu quidem, inquit. Quam nouarum rerum
studiosi sint, accurate noui, etsi non dicas. Fuit
enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
et medicus, et ego essem in uniuersum omnia: com-
pita

11. πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla huius lo-
Luc. Op. T. VI. H cutio-

γυιᾷ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δω-
 δώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι
 πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, ἔδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ ἧ δὲ ἐν Δελφοῖς
 μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεξήσατο, ἐν Περ-
 γάμῳ δὲ τὸ ἱατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βεν-
 δίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀναβεΐδιον
 ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,
 ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέξαι, καὶ πανηγύρεις
 ἀνάγειν, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥς-
 περ παρηβηκότα ἱκανῶς τιμημένον νομίζουσιν,
 ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
 τσιγαρ-

pita plena Iouis, fora tum Iouis omnia plena: ac
 Dodona et Pifa splendidae conspicuacque erant
 omnibus, prae famo autem sacrificiorum nec pro-
 spicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis qui-
 dam Apollo diuinandi officinam constituit, Pergami
 autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum
 in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephefi
 Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates
 agunt, et hecatombas statuunt: mihi vero tanquam
 decrepito satis habitum honoris putant, si quinque
 solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae.
 Quare

cutionis, quae etiam est I Corinth. XV, 28.
 dedit Elfner. Obseru. T. I. p. 126. Reitz.

τογαρεῖν ψυχροτέρους ἂν μὴ τὰς βωμὰς ἰδοῖς
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλ-
λογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες, ἀφικνήμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς σομίσις
τῶν Φρεάτων ἐοικυῖαι, πώματα ἔχασαι, καὶ
παρ' ἐκάστη θυρόνος ἔκειτο χρυσῆς. καθίσας ἔν
ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἐαυτὸν. ἤρχον-
το δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα. συμπαρακύνψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον
τῶν εὐχῶν · ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασι-
λεῦσαί μοι γένοιτο · ὦ Ζεῦ, τὰ κρέμνυά μοι
φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα · ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogisimis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, ubi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad unamquamque fella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero undique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter! ceruae mihi nascantur et allia! Iupiter pater mihi*
H 2 *more*

ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἶθε λάθοιμι ἐπιβελύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν ἐπλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἦται ὑέτόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακχών δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάσθη ἀκριβῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπὶ σχρεῖτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

Τὰς

mox moriatur! Alius quidam diceret: Utinam heres sum uxoris! utinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia. Nauigantium vero vnus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluuiam petebat, solem fullo. Audiens vero Iupiter, precibus fingulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Iustas

12. σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Pro σεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τῷ ἐς βασιλεὺς. Adde *Aristoph. Equ. 644. Εἴτ' ἐσεφάνην μ' εὐαγγέλια, tum coronauit me ob laetum nuntium. Reitz.*

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω διὰ τῆς σομῆς, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίχθας, ἀπράκτους αὐθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιτο τῆς ἔρανᾶ. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῥῆντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπὸ σχιζομένων, ἐκ ἑῆς ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥς δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει, καὶ ἄδέν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τῶν ἐξῆς μεταβαῖς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In vnis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus et hostias pollicentibus aequales, non habebat vtri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum vsu ei venit, neque quidquam poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriiurando vacauit

καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τέτοις,
καὶ τὸν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, με-
τεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόνι, καὶ
Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἴτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὰς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὴν θύοντος ἐκά-
στα τῆνομα. ἀποσὰς δὲ τέτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Τῇ-
μερον παρὰ Σκύθαις ὕετω, παρὰ Λίβυσιν ἄσρα-
πτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἥσυχίαν ἄγε,
ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαίνετω, καὶ
τῆς χαλάρξης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἀπ' ἄν-

et iurantibus. Vbi his quoque se praeuisset, et
Hermodorum Epicureum obtinisset, in proxi-
mam fellam transit, ut omnibus, et vocibus, et
suguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis vniuscuius-
que nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Notus quiesce; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grandinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

27. Omni-

Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διοικημένων,
 ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνῃ γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τὰς μετοίκας τῶ-
 νας καὶ ἀμφιβόλους θεάς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος εἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
 Ποσειδῶν μανίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τῶ νέκταρος παρεγευόμην.
 ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρω-
 πίας, εἰ θεάσχιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 meque assumptum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clan-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisca interpre-
 tes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myrta*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Past. 2. p. 33. Ed. Moll. Reitz.

Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἐνέχει
 μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πάλαι λέγει,
 καὶ αὐτὸς οἶμα, καθάπερ ἐγὼ τὰ κῆϊ τεθρα-
 μένος, ἔτε σῖτον ἔδασιν, ἔτε πίνεσιν αἰθοπα-
 οῖνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῷ νέκταρος μεθύσκοντα, μάλιστα δὲ ἡδοντα
 σιτάμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
 κνίσσῃ ἀννηνεγμένον, καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν ἱερείων,
 ὃ τοῖς βωμοῖς οἱθύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δειπνῷ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σει-
 ληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μῆσαι ἀνα-
 ψᾶσαι τῆς τε Ἑσιόδου 14) Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

verteret Iouem, cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, vt ali-
 cubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur:
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendentem cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes affundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque
 Musae Hesiodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἑσιόδου] Rescribi curassem cum
Græuio τὰς, si plures Codd. addicerent.
 Nam αἰδῶ cum genitiuo vbi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipsi pronominis τὶ vel μέ-
 ρος

καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῷ Πινδάρῳ.
καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκα-
στος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

"Ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσά-
Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος
ὕπνος.

ἀνελογιζομένη γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐκείνα, πῶς τὸ σάτω χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ
Φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἔρανῳ, τῷ
ἡλίῳ παρόντος αἰεὶ, καὶ συνευωχεμένη. τότε
μὲν ἔν μικρὸν τι κατέδραπον. ἔωθεν δὲ διανα-
σᾶς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καὶ περ-

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquie-
vimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet diuosque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et vna epulante. Post
paullum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ρος accipi. *Gesneri* versio ad *Graevii* sen-
tentiam est accommodata. *Reitz.*

Καίπερ δὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν.
 Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς
 ἔτος ξένος παρῆσχηται· πάλαμ δὲ βουλόμενος
 ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μά-
 λιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφε-
 ται, προτραπείς ἔγνω μὴκέτ' ἐπὶ πλείον παρα-
 τεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων
 ἐστίν, ὃ πρὸ πολλῆς τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν,
 φιλόνηκον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον,
 ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεων,
 καὶ ἵνα καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρε-
 ρης. ἔτσι τείνουν εἰς συστήματα διαφεθέντες,
 καὶ διαφόρες λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες,
 οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδη-
 μαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπα-
 τητι-

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit:
*Causam vos conuocandi besternus hic noster hospes
 praeiuit. Cum autem olim voluerim communicare
 vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque
 querelis incitatus decreui non diutius illam delibera-
 tionem differre. Est enim hominum genus non ita
 diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, con-
 tentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
 gulae obnoxium, stolidum, instatum, contumelio-
 sum, ut Homericis verbo τειρ, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas diuisi, excogitatis di-
 versis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vo-
 carunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peri-
 pateti-*

τητικῆς, καὶ ἄλλα πολλὰ γελοιότερα τῶτων.
 ἔπειτα δὲ ὄνομα στυγνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι,
 καὶ τὰς ὀφρεὺς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι,
 περιέρχονται ἐπιπλάσῃ σχήματι κα-
 τὰπτυσσάμενοι ἢ τὴν περιζέλλοντες, ἐκινῶτες μάλιστα
 τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφέ-
 λης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπασσιν ἐκείνην
 σολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ γελοῖον, ἀν-
 θρώπιον ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμι-
 σθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων
 καταφρονέουσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
 χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μερῶν,
 τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγωιδέουσι, καὶ
 τὰς

*pateticos, et aliis nominibus multo etiam magis ri-
 diculis. Deinde circumpositio sibi angusto virtutis
 nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, cir-
 cumvenit ficto habitu despuendos mores occultantes,
 similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si
 personas auferas, et amictum illum auro intextum,
 quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio
 septem drachmis ad certamen illud conductus.*

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem absurda narrant, con-
 ductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis,
 cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragi-
 co clamore praedicant, tum disputationes edocent,
 quae

τάς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκῃσι· καὶ πρὸς
 μὲν τὰς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινῶσι, καὶ πλᾶττε καὶ ἡδονῆς καταπτύχῃσι,
 μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι
 τις, ὅσα μὲν ἐσθίχῃσι, ὅσα δὲ ἀφροδισιάχῃσι,
 ὅπως δὲ περιλείχῃσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον (15);
 τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μή-
 τε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελῶντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι
 καὶ

*quae exitum non habent. Et apud discipulos qui-
 dem tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiasque et voluptatem despuunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolo-
 rum! Grauiissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inutiles et superuacanei,*

Non

15. τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitiarum contemptui,
 quem prae se ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sint affines, aut plane eadem
 potius, *Eustathius* docet ad Il. A. p. 102,
 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quam la-
 biis et dentibus purgantem obolos philoso-
 phum. *Gesner.*

καὶ περιττοὶ καθεσῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
 ἐναρίθμιοι, ἔτ' ἐνὶ βελῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατ-
 ηγορεῶσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαν-
 τες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελεστηκότες, ἐπι-
 τιμῶσι, καὶ λοιδορεῶσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ
 ἔτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὅς ἂν
 μεγαλοφώνεστατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ
 πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus anti; ta-
 men accusant reliquos; et sermonibus quibusdam
 amaris congestis, maledicta quaedam meditari, in-
 crepant, et reprobentur alios: atque ille inter ipsos
 ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et im-
 pudentissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. Ae-

16. λοιδορεῶσι τοῖς] Rarior constructio, ait
Kuster. ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam actiua
 accusatiuum, media forma datiuum adscii-
 scit. Ego *Kustero* et Auctorum veterum
 exemplis fidem habeo; nam et *Aesopus* λοι-
 δορεῖν cum accusatiuo construit, fab. 139.
 bis, item 148. *Aelian.* V. H. XIV, 26. Me-
 dium vero cum dandi casu Noster supra
Gall. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals.
 Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ
 τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum
 2 *Maccab.* 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰᾶδαν
 λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio
 scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Lu-
 ciano definitio. *Reitz.*

Καίτοι τὸν διατενόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶν-
 τα, καὶ κατηγορεῖντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θεοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην
 μετιέναι περὶ τὸν εἶνά μοι δοκεῖ· κέκραγα 17)
 δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολετῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκο-
 φαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλεσίων
 πολυτελῶς, ἢ ἐταίραν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si eum, qui contendit et clamat, et accusat alios, interruges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? dicat sane, si iusta et vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, et squaleo, et frigida labor, et nudis pedibus per hiemen circumceo, et velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis diuitum sumtuose obsonauit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 fi

17. κέκραγα] Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad. A. 37. Amat hoc verbum imprimis in praeterito, loco praesentis collocari. Reitz.

γμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν Φίλων τις ἢ ἐταίρων κατάνηται νοσῶν, ἐπικηρίας τε καὶ θεραπειάς δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἐσιν ἡμῖν, ὧ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικῆριοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρίζου εἰσι, καὶ ἔμετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τὰς θεάς, μήτε ὕλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥς ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ ἔτοι πείσαι τὸν βίον 18) δυνηθῶσιν, οὐ

si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiunt, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter

18. πείσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit, vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γάρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ἄδεν ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιαῖται, πάντες ἠκέσατε τῷ ξένου χθρὲς διηγχεμένῃ. πρὸς ταῦτα βελεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέςατα.

Εἰπόντος ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ ἐκκλησία διετε-
θρύλλητο· καὶ εὐθύς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνων-
σον, κατὰφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον,
ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τὰς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσσι ταῦτα ὡς
βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρέφονται αὐτῇ
διαλεκτικῇ· πλὴν τότε νῦν εἶναι, ἃ θέμις κο-
λασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐσιν, ὡς ἴσε, μη-
νῶν

ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset; omnes beri, narrante hospite, audiuistis. Ad haec iam, quae et hominibus utilissima, et securissima nobis sint, consulite.

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vo-
cibus perfonuit, cum omnes statim clamarent,
*fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tar-
tarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Iu-
piter, *Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum
ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pu-
niri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies
sunt*

νῶν τᾶτων τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐνεχει-
ρίαν ἐπηγγειλάμην. εἰς νέωτα δὲ ἀρχομένης ἡ-
ρος, κακοὶ κακῶς ἀπολθόνται τῷ σμερδαλέῳ κε-
ραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Περὶ δὲ Μενίππε ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ,
περιλαβέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐδῇ
ἔλθῃ

*sunt per menses hosce quatuor: et iam imperavi iu-
stitium. Nouo igitur anno, ineunte vere, mali
male terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34. *De Menippo autem, ait, haec mihi placent.
Amputatis alis, ne qua iterum luc veniat, a Mer-
curio*

19. *ἱερομηνία — τεττάρων*] Frustra quae-
sivi in historia temporum Luciani *ferias*
quadrimestres. Fieri tamen potest, ut *sup-
plicatio quatuor mensium* instituta sit, cum
Iulio Caesari, *Dione* teste L. 40. *sexaginta*
dierum sit decreta. Plane *fictitias* putat has
ferias Dukerus in *Addendis ad Thucyd.* p.
672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱε-
ρομηνίας*, quae ad omne genus feriarum
pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3,
36. 5, 54. Porro *ἐνεχειρίαν iustitium* verte-
re, quam *inducias* malui: cum non de bello,
sed de differendis noxiorum suppliciis sermo
sit. *Gesner.*

ἔλθῃ ποτέ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ εἰς τὴν γῆν κατανε-
 χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
 λυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιῷ
 ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέρην χθρὲς κατέ-
 θηκε Φέρων εἰς τὸν Κεραμεικόν. "Ἀπαντα ἀκή-
 κοας, ἅπαντα, ὧ ἐτάϊρε, τὰ ἐξ ἑρᾶν. ἅπτεμι
 τοίνυν καὶ ταῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατᾷσι τῶν
 Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

curio hodie deferatur in terram. His dictis, con-
cionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
posuit. Omnia audisti, sodalis, allata e caelo,
omnia. Abeo iam, ambulantiibus in Poecile
philosophis bonum illum nuncium allaturus.

Δὶς Κατηγορούμενος ἡ Δικαστήρια.

Zeus, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἄλ-
λος καὶ Ἄλλος, Ἀκαδημία, Στοά,
Ἐπίκουρος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένης, Ῥητορικὴ, Σύρος καὶ
Διάλογος.

ΖΕΥΣ. **Α**λλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσοι τῶν Φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα
τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, καὶ ἂν ἡμᾶς τῷ
νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὀμήρῳ
πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάνα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Iupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
nienſis, Alius et Alius, Academia, Stoa,
Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice, Syrus et
Dialogus.

IVPIT. **D**ispereant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num causa subeamus molestias; non sane necta-
ris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent,
Homero nimirum fidem habentes, caeco homini

ρας καλῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἔρανῳ διηγμένῳ,
 ὃς ἔδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα
 γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἄτοσί, ζευζάμενος τὸ ἄρμα,
 πανημέριος τὸν ἔρανόν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
 κώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποσίλβων, ἔδὲ ὅσον
 κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
 γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρῥαθυμίας λάθῃ, ἀφη-
 νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδῶ παρατραπόμε-
 νοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄ-
 γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνεσα τοῖς
 κωμάζεσι, καὶ τοῖς ἄνω ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπα-
 νιᾶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
 τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγα δεῖν τὰ ὥτα ἐκκε-
 κώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλόντων κατὰ χρεῖαν
 τῆς

atque improptori, beatos vocanti nos, et caelestia
 enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
 poterat. Iam Sol quidem hiccè curru iuncto per
 totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
 gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
 auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
 vel paullum per imprudentiam remittat, excussis
 frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia.
 Luna vero peruigil et ipsa circumit, lucens co-
 missantibus, et intempesta nocte de coena red-
 euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
 qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
 ab his, qui diuinationis indigentes negotium illi
 facef-

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἐνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τῷ ἱερῷ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισασμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄσκηον χρεὶ αὐτίκα μάλα παρεσθάναι συνείροντα τὰς χρησμάς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα 1) καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες· ὥς εἰ μή

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, et commansa lauro, et commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae caussa infidias struant, dum agninas carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt

I 3

nisi

1. ἄρνεια κρέα] Respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croci legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodot.* I, 47. *Graevius.*

εἰ μὴ τὴν εἶνα ὀξύς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Λυδὸς καταγελαῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλάμενος, ὀρῇ τε 2) δεινὰ,
 θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίησί τε συμφο-
 ραῖς ἰδίας κερπᾶται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τὰς
 ἀνέμους φυτρεγόντας λέγοιμι, καὶ παραπέμπον-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντα πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφη-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ πονᾶσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάσταις συντελεᾶσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus,
 videtque aspera, et insuavia tangit, et ex alienis
 calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si
 ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et
 nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus;
 aut aduolantem ad omnes somnum; aut somnia
 quae cum somno pernoctant, et oracula illi sub-
 iiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum
 amore elaborant, et ad vitam in hac terra singu-
 lis conferunt.

2. Et

2. ὀρῇ τε] Lepide huc translata Hippocratis
 verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gesner. Dedita
 opera haec Ionice inseruit, quia Medice lo-
 quitur Hippocratem imitatus; sed et συμ-
 φοραῖσιν tum scribendum. Reitz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττεσι τῆς ἀρχῆς, ὥς
 μὴ βλαπτεύωσιν 3) ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἅπαντα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέ-
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κε-
 φάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετὲς, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὶς αὐτὸς οἰκο-
 νομη-

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria.
 Ego vero ipse rex et pater omnium, quot iniu-
 cunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis pertinent, pluuias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi
 I 4 atque

3. βλαπτεύωσιν] Non tam stuporis hic notio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam *Scholias* ad h. l. obser-
 vat. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325.
Gesner.

νομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
 μέρης Φροντίδων 4) ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με
 δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βεκόλον, τὰς
 κλέπτοντας, τὰς ἐπιορκῶντας, τὰς θυόντας,
 εἴ τις ἔσπειρε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλῶν ἐκάλεσε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τε
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις
 χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore usque quaque respicere
 ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέρης Φροντίδες] Sunt *speciales cu-
 rae*, quae singulis sunt impendendae, et
 opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
Graevius.

χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ
 μεμψίμαιρον ἔδὲ ἔτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ
 πόλλ' αἰς οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἵππο-
 κορυφαί, εὐδασι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, ἔκ
 ἔχει νῆδυμος ὕπνος. εἰ γάρ πε καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυσάξομεν, ἀληθὴς εὐθύς ὁ Ἐπίκτατος, ἀπρο-
 νοήτως ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ἐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ
 ταῦτα οἱ ἀνθρώποι πισεύσασιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄξε-
 Φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι
 δὲ αἱ ἀγυαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθρυτα καὶ ἀκαλλίσρητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρὲν, ὥσπερ οἱ κυβε-
 νῆται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quietem*

*Per noctem capiunt: nostros, lous, almus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum continueamus; ilicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil provide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac vittis
 erunt nobis aedes, nidus nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In uni-
 versum nec maetabitur nec litabitur, et fames
 multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris

νήτα, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔσηκα τὸ
πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδου-
σιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνός καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων
μερμηρίζω κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν, μό-
νῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὡς τε ἡδέως ἂν ἐροίμην τὰς Φιλοσόφους, οἱ
μόνες τὰς θεὰς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολά-
ζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀ-
σχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν
ἀποκειμένους, ὑπ' εὐρύτου ἡδῆ, καὶ ἀραχνίων
διεφθαρμένους· καὶ μάλιστα ὅποσαι ταῖς ἐπιση-
μαῖς καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεῶσι,

πάνυ

*instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expers,
pro omnibus Intra animum curas, ac per praecon-
cordia verso, eo solo honoratus, quod dominus
videor.*

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
inopia antiquos tot caussarum libellos seruamus
repositos, a rubigine et araneorum telis cor-
ruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae
atque artes contra homines quosdam detulere,

anti-

πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτᾷσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβιώνται, καὶ μετ' ἧς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοῶντες ὡς ἔκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημέρες συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνέβαινεν ἡμῶς ὑπολαμβάνεσσι· τῷτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλεῖσι.

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτος, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τειραῦτα ἀκῶν δυσχεραζόντων, λέγειν πρὸς σὲ ἔκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τῶν τῆς λόγης ἐνέβηκες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτᾷσιν, ὦ πάντες, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ Φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὐς ἔδει

πάλαι

antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, et indignantur, et iudicium inuocant, et tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differantur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando vero tute sermonem de his iniecasti, dico nimirum. Omnino grauius ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte quidem dicere non audent, submurmurant vero collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat

πάλαμ τὰ καθ' αὐτὰς εἰδότας, ζέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΤΣ. Τί ἐν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγεῖλμεν; ΕΡΜ. Οὐμενευ, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΤΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὅποιοι τὰς γραφὰς ἀπειρηνόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῆν σφίσι τὰ δικασήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξῆναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκατο. σὺ δὲ, ὦ θυγάτερ, καθεζομέ-

νη

tebat olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis vnumquemque acquiescere. IVP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, vt in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed iam proponamus IVP. Ita fac: deuola, praeconio edic, forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere caussas vt veniant hodie in Arcum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me prouocanti, iudicari de nouo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero*

filia

νη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκληρὰ τὰς δίκης, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἴν' ἐξελευνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τῆ βίβ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν ἔφέρῃσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπεύκασιν αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τῷ Σωφρονίσκῳ τὸ δίκαιον ὑπερπανέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ὃν φῆς αὐτὸν ἐκείνον ὠνήσαν οἱ περὶ ἐμᾶ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπειν ἄθλιος

τῷ

filia assidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et iudicantibus attende.

5. IVST. Rursum in terram? vt exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim? IVP. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaferunt illis Philosophi, vt Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praefertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit. IVST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui vndecim viris traditus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit in-

felix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] i. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych.* σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *Quietus.*

τῷ κωνεΐᾳ, μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτων ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ZETΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες, ὥςτε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἔχ' ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρία, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πάγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀρισεραῇ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ φιλοσοφῶσι; μερσι δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἵλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοισι ἀπαντῶντων, καὶ εἰς ὅσας ἐτρέφimus τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ
τάς

felix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

6. IVP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Vt vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et vbiq̃ue barba prolixa, et in sinistra liber, et vt pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes, turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum dicim

τάς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰζάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθίοπειον ἐπιχρᾶνντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκνίων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινῶντες. ὥς κατὰ τὴν παροιμίαν, Ὡττον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὀφθαλμός, ἀπορήσει Φιλοσόφῃ.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν εἰ τοί με, ὦ Ζεῦ, δεήττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμᾶ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δὴ-

λας

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilis aliquis in nauigio cadens lignum non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incutiant, Iupiter, qui contendunt inter se, et ipsi, quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio

λας εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκωμά ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενώσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγῃ τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῇ Σενίᾳ, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαὶα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. ἐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθῶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλαρίδες, ἧς ἐδεοίης τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκα-

bio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam hospitio ante ab iis receptam. IVP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *caussae* iudicentur.

8. MERC. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamentaris? Noli metuere: non iam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pityocamptae, et Bysirides, et Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero sapientia, et Academia, et Porti-

Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχευσι πάντα, καὶ πανταχῶ σε ζητῶσι, καὶ περὶ σῶ διαλέγονται, κεκηνότες εἰ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τάληθές, ὦ Ἑρμῇ, ἂν εἶποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγέννηνται· καὶ εἰ δυνατόι μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσαν μὴ λέγων. ἔκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ τῷ σχήματος, μέτρειώτερα διαμαρτάνεσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρῆ
γὰρ

Porticus tenent omnia: et vndique te quaerunt, et de te disputant, inhiantes ficunde ad illos rursus deuoles. IVST. Tu enimvero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis et in foro, (forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et vtrum fieri possit, vt apud illos maneam. MERC. Sane *poest*: iniustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non paruum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in prauos illorum quosdam incidēs, nam verum, puto, dicendum
Luc. Op. T. VI. K

γὰρ οἶμαι τᾷληθῇ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτὰς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβῆσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων; καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν ἔτοι ἐτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῇ πάλαι εὐπείᾳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τῇ Φαρμάκῃ, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὁμῶς, καὶ μιξέλευκοι, καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μένον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τῇ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλης, ἱκανῶς οἶονται καὶ ἔτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ

cendum est; in quosdam vero semisapientes et semiprauos. Cum enim illos nouo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui vbi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥς τὸ μὲν Σύνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα περ ἐπὶ τῷ πάγῃ κάθησο, τὴν πνύκα ὀρώσα, καὶ περιμένεσσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τῷ Διὶ· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἔτιωσ' ἅπαντας ἐκ τῷ ἐπηκόῳ προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν ὅσις ἔτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῃς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσεω θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔτος ὧκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος.

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem iam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum

τιδος ἐπίπλυν, καὶ τὴν Μαραθῶναδε τῶν βαρ-
βάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἀκλήτος τοῖς Ἀθηναίοις
συμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκεῖνα, τὴν ὑπὸ τῇ ἀ-
κροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, αἰ-
κεῖ μικρὸν ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ μετοικι-
κὸν 6) συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν
ἐν γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ. ΕΡΜ.

καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μῆσινώτα-

τε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων, Ἀ-
θήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δέ
ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν; ΕΡΜ.

Αὕτη

pulsus vero Datidis et exscensionem barbaro-
rum in Marathona, non vocatus auxilio venit
Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub
arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgi-
cum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut
videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. ΠΑΝ. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC.
et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi
et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis
autem etiam pugnacissime! ΠΑΝ. Quod vero vos,
Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec
tibi

6. ἐς τὸ μετοικικόν] Nimirum receptum in
urbem iocatur, non pleno ciuitatis iure,
sed ut μετέικον, de quorum tributis plura
Harpocr. voc. μετοίκιον. Gesner.

Αὕτη σοὶ διηγῆσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέμψέ με ἀποκληρώσασαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον ἔκατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικῶτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρεῖς τῶν ἔτεος ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνορχιν θύσσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχῶνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλος αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praecœniũ. IVST. Demisit me, Pan, -ad fortienda iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In vniuersum non pro dignitate apud illos ago, sed multo quam speraueram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me aduocantes lætitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et iocus.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὰς Φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τὰς κατ'ἡφείας, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, τὰς κάλεις; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουν, εἰδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρεος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀσινὰ, εἰ μεμιάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρχιδία σοφιστής, ἢ Φιλόσοφος; μέχει τῷ πλαγίῳ καλάμα, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτής, καὶ πολεμικός, ἢν δέη. πλὴν ἄλλ' ἀκῶ γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τίνα, καὶ ιδέας, καὶ Φύσιν,

II. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, et comatula ista dicta atque vrbana non didici. Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem vsque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιώντων, ἄγνωστα ἑμοὶ
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνέρχοντο τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊέσης
δὲ τῆς συνυσίας ἐπιτείνουσι τὸ Φθέγμα μέχρη
πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥς τε ὑπερδιατενομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυ-
θριᾶ, καὶ ὁ τραχήλος οἰδᾷ, καὶ αἱ φλέβες ἐξα-
νίσανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ἐπὶ ὅταν εἰς σε-
νὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνέειν βιάζωνται. διαταράξα-
ντες γὰρ ἔν τας λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πᾶμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλ-
λήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τῆ μετώπῃ
ἀγκυλῶ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἄτος
κρατεῖν ἔδοξεν ὅς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν
ἢ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut tibicinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur inuicem sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τε-
θήπασιν αὐτὰς· καὶ μάλιστα ὁπόσας μὴδὲν τῶν
ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· 7) καὶ παρῆσσι,
πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. ἐμοὶ
μὲν ἂν ἀλαζόνες τινὲς εἶδον ἀπὸ τῶν, καὶ
ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τ᾽ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ
γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι
ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐ-
τοῖς, ἔκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ
μὴδὲν

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos
nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
adstant audacia illorum atque clamoribus defixi
ac deliniti. Mihi igitur his *indiciis* vani homines
esse videbantur, acgreque ferebam illam barbae
similitudinem. Vtrum vero aliquid publice utile
insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim.
Verum

7. περιασχολεῖ] Περιασχολεῖν est verbum
quod Graecia non novit, nec nosse potest.
lege ἀναγκαιοτέρων περί ἀσχολεῖ. *Grae-
vius*. Si adimere velimus Luciano, quae
nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui
parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
in forma, vel significatione, vel constru-
ctione denique, quod non conveniat cum
διασχολᾶω, quo passim vti *Herodotum* Lexi-
ca docent. *Gesner*.

μηδὲν ὑποσεilάμενον τ' ἀληθὲς διηγῆσασθαι (οἱ-
κῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρᾷς) πολλὰς αὐτῶν
πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δέιλῃν ὄψιν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, ἔχ' ὁ Ἑρμῆς σοι κη-
ρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ.
Ἀκέστε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ κα-
τασησόμεθα τήμερον, Ἐλαφῆβολιῶνος ἐβδόμη
ἰσημέρῃ. ὅπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς
Ἄρειον πάγον, εἴθ' αὖ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δι-
καστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ
δικασαὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώ-
βολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κα-
τὰ λόγον τῆ ἐγκλήματος. ὅπόσοι δὲ ἀποθέ-
μενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τέ-
τες

Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere
fas est, habito enim hic, ut vides, in specula,
multos illorum saepe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Exspecta, Pan. Nonne Mercu-
rius concionari tibi visus est? PAN. Nempe.
MERC. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod
felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii in-
euntis septimo. Quicumque causas derulerunt, ve-
niant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas et
ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
niensibus; merces uniuscuiusque causae triobolum.
Numerus iudicum pro portione criminis. Quicun-
que vero dato libello ante, quam in iudicium veni-
rent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si
quis

της ὁ Αἰανὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικα
 δεδικασθαι οἶηται, ἐφάσιμον ἀγωνιέται τὴν
 δίκην. ἡ δὲ ἔΦβσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βα-
 βαὶ τῷ Θορύβῳ, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν.
 ὥς δὲ καὶ σπευδῇ συνθέσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τῷ Ἀρείῳ πάγῃ; καὶ ὁ
 Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεσιν. ὥς ἡμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
 δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρῶτε, καὶ διακρίνατε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπῆλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν,
 ᾧ τὴν Ἥχῳ εἶωθα ἐπιερτομεῖν· ἀχροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν διανικῶν, ἅλις ἐμοίγε, ὅσημέ-
 ρα τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διαζομένων ἀκού-
 οντι.

E P M.

*quis iniuste in sua causa indicatum esse putet, pro-
 vocatione certabit; est autem ad Iovem provocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupaminor in iudiciis, et fortimi-
 nor, et iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego
 vero, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie
 in Arcopago litigantes audiam.

13. MERC.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἄθρόοι γὰρ, ὡς ἐρεῖς, προσίασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβῶντες τὴν αἴσαν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφανταῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἐπεὶ, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δέξομεν, ὦ Ἐρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας εἰς τὴν αὖριον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ἐπὶ σαι τέχνας, ἢ βίαις, ἢ ἐπισήμαις, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένα. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γρηφῶν. ΕΡΜ. Μέτῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, scelleste. ALIVS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Conuincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemo-*
ne,

δουίᾱς ὑπὲρ Πολέμωνος 8) ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ.
 Ἑπτὰ κληρώσων. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ 9) κατὰ
 τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διο-
 νύσιον ἀπεβασκόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ.
 Περὶ Ἀρισιππῶ τρυφῇ πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε
 καὶ

*ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suum amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 litem*

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm. ac Gesner. pro
 Polemone. Guietus de, super. Verum est,
 ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Interim
 bene Guietus monet, recte hic de, super
 significare; nam Polemon non tam est, pro
 quo causa dicitur, vel qui reus defenditur,
 sed subiectum litis, de quo contenditur,
 quemque ambae litigantes suum vindicant,
 vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere
 propter, hic me habebit audientem. Sic
 mox περὶ Ἀρισιππῶ itidem est subiectum
 de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. Reitz.*

9. στοὰ] *Haesi, an in versione Stoa potius
 nomen retinerem, quod Prosopopoeiae ma-
 gis aptum videretur. Sed cum non inveni-
 rem auctorem Latinae appellationis, malui
 Porticum dicere, quae non minus potest fe-
 minam terminatione signare, quam Socrus.
 Geiner.*

καὶ τῆτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβική δρασμᾶ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρε μόνες. ΕΡΜ. Ἡ γραφική κατὰ Πύρρωνος λειποταξίε. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρεῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεννηνεμένους κατὰ τῆ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται ἐξ εἰς ὕστερον δεδινῶσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοιά γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παρὰ πλήσιν τοῖς προαποκληρωμένοις· ὥς ἐν τῆτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἐρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρεῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γάρ

litem iudicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* IVST. Tres solos fortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. IVST. Antiquas prius dirimamus; hae posttridie iudicabuntur. MERC. Verum finiles illae quoque, et crimen, licet nouum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est. IVST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haec;
tatis

γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμένα. δὸς τὰς γραφάς. EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· διάλογος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἄτις ἐσιν; ἔ γὰρ ἐγγέγραπται τὸ ὄνομα. EPM. Οὕτως ἀποκλήρε τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ, κωλύσει γὰρ ἔδὲν καὶ ἄνευ τῶ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἴδὲ καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἴχε δεδικάσθαι· πλὴν ἀποκλήρε ἔνδεκα τὰς αὐτὰς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεΐδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικασικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μῆθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ
σὺ

fatis multae enim iudices fortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* IVST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo fortire, *Rhetori Syro*, nihil enim impediet, etiam sine nomine. IVST. En transiuntanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire vndecim, eosdem vtrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicum.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas.

σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μά-
 θε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών. E P M. Οὐ δύναμαι,
 Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῆς ἀκράτου τὴν
 γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ἔφλω ἐν
 τῷ δικαστηρίῳ, μάστις δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ὀρεῖς. ΔΙΚ.
 Οὐκ ἔν συνήγορον ἀναρβασάτω τῶν δεινῶν τέ-
 των τινά· πολλοὶ γάρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ
 διαῤῥαγῆναι ἔτοιμοι. E P M. Ἀλλ' ἔδειξέ μοι ἐθέ-
 λῃσαι ἐν γε τῷ Φανερωῷ συναγορευσαί με. ΔΙΚ.
 Τὰ ποῖα; E P M. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
 φοτέρους παρεσχεύασα τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
 ἀσκεῖ, πάναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὐ-
 τη τοῖνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρη εἰ-
 πάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καὶνὰ

tas. Quid taces, et nutas? Accede, Mercuri, et
 audi. MERC. Non possum, ait, causam meam
 agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
 beam in iudicio. Vix autem sto, vt vides.
 IVST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus
 illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa
 dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
 volet causam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
 men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
 Quid? MERC. Academia semper in vtramque
 partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
 contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde posterius pro se verba
 faciet.

Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοι ῥῆδιν.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τότε νῦν
ῥέον 10). ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμᾶ, ἀνδράποδον ἔμόνον εἶχεν
εὐνᾶν 11) καὶ πῖσόν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὦν
προσάξειεν οἴομενον, ἀΦαιρεθεῖσα τὸν Πολέμω-
να ἐκείνον, ὃς μετ' ἡμέραν ἐνώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμε-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic
tamen, Academia, vtramque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebritate dicentur: illius enim nunc aqua fluit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psaltria, canenti-
bus

10. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit
aqua (sc. clepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὐνᾶν] Ita Ephes. VI, 7.
μετ' εὐνοίας δαλεύοντες. Vbi Elser. bene
monet, εὐνᾶν saepe ac proprie dici de seruis
fidei ac sincero animo seruientibus. Reitz.

νος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπα-
λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις διηρησμέ-
νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Παλέμωνα
εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας
εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς Μελίης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
πρὸς αὐτὴν ἀγαγῶσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγ-
κασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφάνης
περίεσπασε, καὶ ὅσον πίνειν κατακείμενον, ῥη-
μάτια σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλὰς φροντί-
δος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν ὥς ἀντὶ τῆς τέως ἐπ-
ανθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὡχρὸς, ἀθλιος,
καὶ

bus aures praebens a mane inde ad vesperam,
ebrius, vino grauis, floreo caput ferto redimitus.
Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
ne vnquam quidem sobrium videre Polemonein.
Cum autem ad Academiae portam commissatum
veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
plagio vsa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse
de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
vocalas, miserâsque, et multae sollicitudinis ple-
nas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso
efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus

καὶ ῥιπνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὠδὰς ἀ-
πάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέας
εἰς μέσσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολ-
λὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέ-
γιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμᾶ
ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς.
εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ
ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τᾶν ἐμοὶ ῥευ-
σάτω 12). ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἰεῖ;
πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςί μὲν ἀκῶσαι πάνυ εὐλογα,
ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς
Μέθης· εἰ δὲ καὶ μετ' εὐνοίας ἀκᾶσθετε, εἴσε-
σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
usque vesperam desidet inter nugas, quas multas
ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae
pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam.
Et hinc mihi fluat *clepsydra*. IVST. Quid tan-
dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia
auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
etiam beniuole audieritis, quam nulla istam iniu-
ria

12. ἐμοὶ ῥευσάτω} Rursus intelligendum ὕ-
δωρ. Bos de Ellipsi.

σθε ὡς ἔδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμων
 να τῷτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πε-
 Φυκότα εἰ Φαύλωσ, ἔδὲ κατὰ τὴν Μέσθην, ἀλλ'
 οἰκεῖον ἐμοί, καὶ τὴν Φύσιν ὁμοιον, προερεπά-
 σασα νόον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομέ-
 νης τῆς ἡδοιῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπερ-
 γᾶ, διέφθαρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς
 ἐταίραις παρεσχῆσα ἑκδοτον, ὡς μὴδὲ μικρὸν
 αὐτῷ τῆς αἰδοῆς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ
 ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ
 ἐμᾶ εἰρησθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ
 ἄθλιος ἐξεφανωμένος, κραυπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
 γορᾶς μέσης καταυλόμενος, ἔδέποτε νῆφωv,
 κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
 τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem il-
 lum, quem suum ait seruum, non male natum,
 neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
 genio similem, praeripuerat iuuenem adhuc et
 tenerum, adiuuante voluptate, quae et ipsi fre-
 quenter ministrat, corrumpitque iniferum, co-
 missationibus et meretricibus dediticium tradens,
 vt ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
 Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
 pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix
 a mane inde, coronatus, crapula grauis, per
 medium forum, tibiis aures intendens, nec vn-
 quam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque,
 contumelia maiorum suorum, et totius ciuitatis,

τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
 εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τὰς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα, ὁ δὲ μετὰ τῷ
 αὐτῷ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶ-
 τὰ ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13) ἐπειρᾶτο τὴν
 συνκσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ ἔδεν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίζεμεν αὐτῷ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηθε
 πρὸς

rifus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, vt facere soleo, apertis ianuis ad sode-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curaremus;
 paullatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare nos tentabat*. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 praua distinctione. Verba erant distinguen-
 da: σ. ἡ. ἐ. τὴν συνκσίαν, ἐ. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-
 ventum, turbas dando sua vociferatione*. Vi-
 tringa.

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀΦήρει τὲ τὰς σεφάμεις,
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσκώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος
ἀνσερόμενος, ἑαυτὸν τε εὐάρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῇ πάλαι βίᾳ κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθη-
μα τῆ ἀκωτῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἡφανίζετο.
ἡδυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτορμίσθη παρ' ἐμέ,
ἔτε ἐπικαλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης, ὡς αὐ-
τὴ Φησιν, ἐμᾶ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη καλεῖ αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ἐν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμᾶ. τῆτον, ὦ ἄνδρες δικασαί, παραλαβῶσα,
γελοῖως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφιέναι, μήτε
ἐσα-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpuræ illum puduit: et tanquam e profundo
somnia expergefactus, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens
evanuit, cum a pudore potius eorum, quæ fe-
cerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte
haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca,
ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepiſsem ridicule se habentem,
et neque vocem mittere neque stare prae-

ἐσάναι ὑπὸ τῶ ἀνδράτε δυνάμενον, ἐπέσραψα,
καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδε κόσμιον ἄν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλὰ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν
ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
τῆτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα·
ὁμοῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρω ἡμῶν ἀμεινον
ἢ αὐτῷ συνέιναι.

ERM. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάσητε, καὶ ἄλλοις χρηρὶ δικάζειν. ΔΙΚ.
Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ERM.
Παράδοξον ἔδεν, εἶναι τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
μενον.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἐρασσοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantuius pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, furgite. Iudicare oportet etiam alios.
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum
Ebrietati calculum adiecerit.

19. Sedete iam, quibus sortito obuenit iudi-
care causam Porticus contra Voluptatem de ama-
tore.

τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποιμίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμᾶ δὲ καταφρονῶντας, ὅτι ἐν χρεῶν ἐκκαρμῇ, καὶ ἀρρένωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐθέλησητε ἀκῆσαι με λέξεως, θαρξέω πολὺ δικαιότερα ταύτης εἶναι. τῷτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψευς, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φανακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασα.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra aduersariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere quod in cute sum tonsa, virili vultu, et tristis atque seuera videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praefens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se tra-

σε. καὶ ἦν γὰρ οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ
 Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρού-
 σης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πότερα χοίρων δίκην νενευμάτας κάτω, ἡδαιμέ-
 νας δὲ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοῶντας, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ
 τερπνόν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως Φιλοσοφῆν· μή-
 τε τὸ ἀλγεινόν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρεμένους, καὶ τὴν εὐ-
 δαιμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχά-
 σι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δειλέα τοῖς ἀνόητοις
 προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ,
 προσάγεται αὐτῶν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὸν
 δαίλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσας ἡμῶν πεποίηκε, νο-
 σῶντα

duxit: quamque ante vos modo caussam iudica-
 rant iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, ut inuictum quiddam, metuentes, ne-
 que suaue quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaerentesque felicitatem in melle et ficu-
 bus? Tales enim escas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terriculamentum quod-
 dam ostentans, plerisque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras ut habenas excu-
 teret,

πάντα τηρήσασθαι. ἔγὰρ ἀν' ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τὰς παρὰ ταύτης λόγους, καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, (ὅπερ 14) μὴ ἐς τῶν θεῶν Φείδεταί, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥς εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἀν' δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὥς ἔδὲ αὐτὴ παρεσκευάζει κοιήσασθαι τὰς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκρου ἀναβιβάσεται συναγορεύσονται· ἔτιως ἐντρύφα τῷ δικαστηρίῳ. πλην ἀλλὰ ἐκείνῃ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός τις ἂν αἴσεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὰν ἡμέτερον. 15)
Θησέα,

teret, adduxit, cum obseruasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Itaque si sanum sequi indicium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista sumferitis. Audiui equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem

L 5

et

14. ὅπερ] Pro *quandoquidem*, vt. Latinorum ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] *Gesnerus* ὕμ. edi voluit, et huic adfentior. *Thesca vestrum* enim melius, procedit, quam *nostrum*, et si suum quoque *Thesca* Stoa dicere queat, tamen minus com-

Θησεία, εἰ πισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς
πόνους; εἰ δὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μερὴν ἀδικίας εἶναι
τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον,
καὶ πάντα τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρεσσα. εἰ δέ
γε ἐβλάησαμε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι
συνερωτώμενη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν
εἶσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῷ ὄρεκε μνημονεύ-
σαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορμα, μὴ πισεύ-
σαντες Ἐπικύρου λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν
παρ' ἡμῖν γιγναμένων τῶν θεῶν. EPM. Με-
τάσκηθι. Ὁ Ἐπικύρου, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγει (16).

ΕΠΙΚ.

et vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti,
fugissent labores. Nihil enim impediēbat quo
minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectan-
tibus laborem. Haec dixi non vehementer gau-
dens longis orationibus. Si vero voluerit in breui
altercatione mihi respondere, celerrime, quam
nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi
memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epi-
curo credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae
apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epi-
cure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et
vulgatam retinui, et versionem ei contra-
riam. Reitz.

16. ὁ Ἐπικύρου — λέγει] Purus eiusmodi No-
minatiuus, qualis hic in Luciano, non pot-
est negari pro vocativo valere, quia articu-
lus

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς
 ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ εἰς πολλῶν μοι τῶν λόγων.
 ἀλλ' εἰ μὲν ἐπὶ πόλιν, ἢ Φαρμακίαις, ὅρφη-
 σιν ἐράσῃν ἐαυτῆς ἢ Στοᾶ τὸν Διονύσιον κατη-
 γάρκασε, ταύτης μὲν ἀπέχασθαι, πρὸς ἐαυτὴν
 δὲ βλέπειν ἡ ἡδονή, Φαρμακίαις ἂν εἰκότως εἶδοξας
 καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τῆς ἀλλοτριᾶς ἐράσῃ
 μαγανεύεσθαι. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέ-
 ρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων,
 τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαρχθεῖς, καὶ ἥν Φη-
 σι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν πα-
 ραγίγνε-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar,
 Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus
 est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut
 venenis, quem amatorem suum dicit Porticus,
 Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus
 ad se respiceret; venefica videatur merito, et
 damnetur iniuriarum, via nimirum veneficiis in
 amatores alienos. Si quis vero liber in civitate
 libera, legibus non prohibentibus, exorsus istius
 insuauitatem, et quam velut coronidem laborum
 venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus;
 cuita-

lus additur, veluti et ap. *Homer.* Il. Γ. 275.
 sq. Ἡέλιος θ' — καὶ ποταμοὶ — μάρ-
 τυροὶ εἰσι. Vbi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro
 ὦ ἥελις positum ait. cf. infra c. 33. pr. ὁ
 Διάλογος — λέγε. *Reitz.*

παγγίγνεται. λήρον οἰηθεὶς, τὰς μὲν ἀγαθὰς
ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίαις ἀπέφυγε·
πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
δεσμὰ τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλετά-
κας, ἀνθρώπινα καὶ ἐβλακώδη φρονήσας· καὶ
τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν
ἡδονὴν 17) οἰηθεὶς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν,
ὥσπερ ἐκ ναυαγίᾳ λημένον προσνέοντα, καὶ γαλήνης

ἐπιθυ-

euitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis ar-
gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
rem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
praeci-

17. πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν]

Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
huius loci. Etymologiis frequenter uteban-
tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
mento vititur Epicurus. Πονηρὸν esse qui
negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur?
Videntur auctores linguarum *laboris* notio-
nem cum *malo* saepe iunxisse. Docent hoc
Ebraeorum *הָרָע*, Graeca *πόνηρός* et *μο-
χθηρός*, i. e. *πανῆργος*, *ἐαδιῆργος*, Lati-
norum *laborare morbo*, *inuidia* etc. Simili-
ter deinde Noster *πείνον* de morbo Dionysii
adhibet. *Gesner.*

ἐπιθυμῶντα, συνωθῆντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον 18) τὸν ἀθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὡς περ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τῷ ἐλέει βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τῷ ὀρθίῳ ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δι' ὅλα πονήσας τῷ βίῃ, εὐδαμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξαιεν αὐτῷ ἐκεῖνε, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἰσέμοις εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν.

praecipitemque impellere ad laborem, et velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, et solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset,

18. ἔκδοτον] In Act. Ap. c. 2, 23. ἔκδοτον λαβόντες. Vbi Elsner exponit, qui hostibus et aduersariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur. Reitz.

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ αὐφοῖν δοκιμάσας εἴλετο.
 εἴρα γάρ, οἶμαι, τὰς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ
 ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ δεξιόοντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν
 ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆς λόγου
 νεανιευομένων, οἴκοι δὲ κατὰ τὰς τῆς ἡδονῆς νό-
 μους βιῶντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανένται
 χαλαῶντες τῆς τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα,
 πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τῆς Ταντάλης· καὶ
 ἔνθα αὖν λήσεν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσεν ἐλ-
 πίσωσι, χανδὸν ἐμπιπταμένους τῆς ἡδονῆς. εἰ γὰρ
 τις αὐτοῖς τὸν τῆς Γύγης δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς
 περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τῆς Αἰδοῦς κυ-
 νήν, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φρά-
 σαν-

cisset malum esse laborem, quod ex duobus me-
 lius probauerat, illud elegerit? Videbat nempe;
 arbitror, eos qui de tolerantia et patientia doloris
 multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et
 quantum ad disputationem gerere se fortiter, do-
 mi vero ad Voluptatis leges viuere: atque erube-
 scere quidem, si appareat, eos de contentione re-
 mittere, et sua prodeire decreta: verum miserum
 in modum Tantalii illud supplicium sustinere; et
 ubi latendi spem habeant, et secure leges violan-
 di, pleno se hauustu ingurgitare suauibus. Si quis
 igitur Gygis anulum det istis, quo induti non vi-
 deantur, aut Orci galeam; bene noui futurum,
 ut longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem
 tru-

σαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθῶντο αὖν, καὶ ἐμιμῶντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἡλπίξεν ὠφελήσεν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἡλγησε καμίνεσθαι, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτῷ καθίστατο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτῷ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μάλιν ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς αὖ ἄλλως λέγει, καὶ ἡδονῆς κατηγορεῖ, λόγισι χρίει, τὸν δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηνα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τέτοις ψηφοφορήσατε.

ΣΤΟΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

ΣΤΟΑ. Μηδ' αὖτις. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερω-
 τήσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον· ἀπο-
 κρινῆμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;
 ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
 ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἔν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα
 ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
 καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ.
 Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνίστασι οἱ δικασαὶ τὰ
 δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα· ὥς ἐτυχίαν
 αἴγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
 μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
 τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
 ὑπερ-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
 gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
 debo enim. PORT. Malum putas laborem?
 EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
 bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
 Quid vero? nosti quid *differens* et *indifferens*,
productum et *reiectum*. EPIC. Omnino. MERC.
 Negant Iudices intelligere se dissyllabas illas in-
 terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
 suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem
 interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

IVST.

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. κομματικὰ ἐρω-
 τήματα. Breues atque abruptas, praecisas
 quaestiuunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
 telligit, quales modo praemiseraat. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
 de

ὑπερῆσχεν; EPM. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ.
τὴν δὲ ἄλλας κἀλει.

EPM. Περὶ Ἀρισιππῶς Ἀρετὴν καὶ Τρυφὴν,
καὶ Ἀρισιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. APET. Προ-
τῆραν ἐμὲ χρὴ λέγεσθαι τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
Ἀρισιππος, ὡς δηλῶσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.
TPTΘ. Οὐ μὲν γάρ, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς
γάρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὡς ἐστὶν ὁραὶν ἀπὸ τῶν σεφάνων, καὶ
τῆς

IVST. Quis superavit? MERC. Omnibus cal-
culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
IVST. Quod bene vertat! Tu verò voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
Aristippus autem ipse quoque adfit. VIRT.
Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, vt sermones illius indicant
et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
riam. Meus enim vir est, vt videre licet e coro-
nis,

de habit. doct. Plat. p. 37, 8. *Ex bisce igitur in prima formula modis nouem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, vt demonstratione non egeant, adeo vt ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam diuisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat. Gesner.*

τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φι-
λονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐς
ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῶ·Διονυσίου, παρακλή-
σιον γὰρ τι καὶ τῶτο ἔοικεν εἶναι, ὥς·ε· ἂν μὲν
ἡ Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τῶν Ἀριστιπποῦ ἔξῃ ἡ
Τρυφή· νικώσης δὲ αὐτῆς Σπράς, καὶ οὕτως
ἔσται τῆς Ἀρετῆς κερμαίνουσα. ὥς·ε· ἄλλοι παρὰ-
ζώσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ἔ-
στοι, τὸ δικασικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμψ-
νῆκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἔν· ἀνεληλυθότες
ὥσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάστασιν.
ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἀπί-
τε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

ΕΡΜ.

nis, et purpura, et vnguentis. IVST. Nolite
contendere. Differetur enim haec quoque caussa,
vsque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vi-
cinum enim quiddam etiam hoc esse videtur.
Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum ha-
bebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam
hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam ad-
sunto. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam
dico. Neque enim iudicarunt caussam. MERC.
Nec quidquam ergo adscenderint viri senes viam
tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam par-
tem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus
iudicabitis.

24. MERC.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι κληρὸς, καὶ
 σὺ τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβὴ λήγε. ΔΙΟΓ. Καὶ
 μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλᾶσα, ὦ Δίκη, ὥς
 ἔτι δρασμῶ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βα-
 θέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πα-
 τάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῷτο; ἀπέφευγεν
 ἡ ἀργυραμοιβή, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βά-
 κτρον. ἔ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία εἶοιτε λή-
 ψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη,
 ὃ Πύρρων δὲ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐώ-
 κει τῷτο πράξεν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι ἐδὲν ἡγεῖται κριτήριον 21) ἀληθὲς
 εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse
 tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG.
 Verum, Iustitia, si non defierit mihi molesta esse,
 non amplius fugae mihi litem intendet, sed mul-
 torum profundorumque vulnerum. Ego enim
 iam statim fuste illam percutiam. IVST. Quid
 hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam ba-
 culo persequitur: non leue malum misera nanci-
 scetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest,
 Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim
 sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mer-
 curi? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

iudi-

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam
 etiam

εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὲν ἐρήμην αὐτῷ καταδικά-
 σάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύ-
 ρον· καίτοι πρῶν ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτῷ αἱ
 γραφαί, καὶ ἔδεν ἡπετεγεν ἡδη κεκρίσθαι· πλὴν
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέρων εἰσαγετῆς ῥητορικῆς
 τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
 ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε
 γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ
 ξένην, χθῆς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ
 τὸ ἐλπίζειν ἀκῶσεσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ Δια-
 λόγῳ ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένων
 δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῷ Σύρῳ, τῷ το πολλοῦς
 ἐπ' ἡ-

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis
 condemnent. Librorum auctorem Syrum iam
 voca: quamquam nuper demum nomen ipsius
 delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas
 nunc iudicari. Verum quando ita visum est,
 primam agi iube causam rhetorices. Vah quot
 conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec im-
 merito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est
 causa, sed noua et insolens, heri demum, ut
 dicebas, delata; et quod sperant, se audituros
 Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes,
 causam vero aduersus ambo dicentem Syrum:
 ca

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo iudicium
 cogniti et incogniti. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαί πο-
τέ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὐνοίαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῶν
καὶ αὐτὴν ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς ταχὺ τὸν
ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τῷτο
παρασῆσαι τὰς θεὰς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, τὴν κατηγορίαν εἶσαι ποιήσασθαι.
ἔχὶ τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν
τε εἰς αὐτὸ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγους, ἕς ἀκέρω. τὰς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιο-
τάτους τοῖς ἑμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ
πράγμα-

ea res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deasque precor vniuersos, vt quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beneuolentia, talis a vobis mihi in praesenti cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, vt aduersa-
rium tacere iubeatis, meque, vt in animum in-
duxi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis hic apud vos faciet: actio-
nes

πράγματα, εἰς τῷτο προήκοντα ὄψεσθε, ὥς, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῷ, σκέψασθαι δέεν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσμιάζωμαι, τῷ ὕδατος πάλαι εἰκῇ μέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαί, τῷτον κομισθῇ μειράκιον ὄντα, βάρεβρον ἔτι τὴν Φωγὴν, καὶ μονονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῶσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χεῖσαιτο ἐκυτῷ ἐκ εἰδότα, παραλαβῶσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπειδὴ ἔδοκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησσε τέ γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τὰς ἄλλας, ὅποσοι ἐμνή-
σεύον

nes autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere (tum nempe reuerabatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me

στρόν με πλέσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τῶ
 προγονικῇ, τῷ ἀχαρίσω τάτῳ ἐμαυτὴν ἐν-
 γυῖσαι πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα ἔ-
 μικρὰν ἐπεστυγναμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίαις
 λόγας. εἶτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα 22), καὶ ἄσεν ἀπέφη-
 να· ὥς τὰς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνί-
 γεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περνοσεῖν ἐπιδειξομέ-
 νῳ τῇ γάμῃ τὴν εὐπορίαν, ἥδε τότε περιεκεί-
 Φθην

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruam, mul-
 tas admirabilesque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominem
 tabulis adscripsi, et ciuem feci: adeo ut qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset circumire ad diuites nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed vbicum-
 M 4 que

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic ludit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, βαρβα-
 ρον τὴν Φωνὴν. Deinde operam dat, ut
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Retz.

Φθὴν· ἀλλὰ πανταχῶς ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω
 περὶ γόμφῳ καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰδιδίμον ἐ-
 ποίειν, κατακοσμέσαι καὶ περισέλλασαι. καὶ τὰ
 μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια·
 ἔς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημήσαι ἐθελήσαντι αὐ-
 τῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα,
 μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶς πάντα μοι ἐπεί-
 ρετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοι-
 τος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρεῦς
 ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμῶ μὲν ἡμέλη-
 σε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γε-
 νεήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta sursum deorsum circumduci me-
 passa, celebrem illum et nobilem ornando et
 componendo reddidi. Mediocria sunt, quae
 per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per
 Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finem
 traieci: et denique in Celticam usque cum illo
 soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem
 per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum,
 ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et
 satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis,
 et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane
 deseruit: istum vero barbatum, istum habitu no-
 scen-

Διαλογον, φιλοσοφίας ὡς εἶναι λεγόμεναν,
 ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τῷ ὄντι, τέτῳ σύνεσι· καὶ ἐκ αἰσχύνεται, τὴν
 μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνατεν τῶν ἐν ἐμοὶ λό-
 γων συντεμῶν· εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐ-
 ρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ
 λέγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῇ Φωνῇ, βρα-
 χεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέων, καὶ συλλαβίζων·
 ἀφ' ὧν ἀθρόας μὲν ἔπαυος, ἢ κρέτος πολὺς,
 καὶ ἂν ἀπαντήσῃεν αὐτῷ, μειδιάμα δὲ παρὰ
 τῶν ἀκρόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν-
 τὸς τῶν ὄρειων, καὶ μακρὰ ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ,
 καὶ ἐπισενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡρά-
 σθη

scendum facile, qui Philosophiae dicitur filius,
 supra modum et amatoris instar se licet seniores
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem:
 nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis
 solutum, concidere, atque in persuas, incisorum
 instar, interrogatiunculas se ipsum concludere:
 ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet,
 magna voce, breues quosdam sermones contexe-
 re, et tanquam colligere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plausus multus, illi non
 redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant au-
 ditores, aut manum, intra terminos tamen, mo-
 veant, aut multum capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-

οὐδὲ ὁ γεναῖος, ἐμὲ κατὰφρονήσας. Φασὶν δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῶτον εἰρήνην ἀγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνῳ, οἶμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς ἐν ἀν' ἀχάριστος ἄνθρωπος; καὶ ἐνόχος τοῖς περὶ κακώσεως 23) νόμοις, δὲ τὴν μὲν νόμῳ γαμετήν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ἔστιν, ἄνωγ' ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινὸν ὠρεῖται πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνῃ ἐμὲ θαυμάζετε, καὶ ἐπιγράφονται 24)

ἀπαν-

nerosus; me contenta. Aiunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et suam videri anti-

23. ἐνόχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio.

Rei uxoriae aelio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius Decl. 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Gesner.

24. ἐπιγράφονται] Gesnerus hic antistitam dedit pro patronam, quod non placuit, quis pressio

ἀπαντες προσάτιν· ἐαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντά-
 χω, τόσῃτων μνηστράων, καὶ κόπτεισιν· αὐ-
 τοῖς τὴν θύραν, καὶ τῆνομα ἐπιβωμένοισι με-
 γάλη τῇ Φωίῃ, ἔτε ἀνοίγειν, ἔτε ὑπακούειν
 βέλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτὰς ἔδὲν πλέον τῆς βῶης
 κομίζοντας. ἔτος δὲ ἔδὲ ἔτως ἐπιστρέφεται πρὸς
 ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
 θεοί, χρῆσόν παρ' αὐτᾷ λήψεσθαι προσδοκῶν;
 ἐν τῷ τριβωνος ἔδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα· εἰρηκα,
 ὦ ἄνδρες δικασαί, ὑμεῖς δὲ, ἥν· εἰς τὸν ἐμὸν
 τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τῆτο
 μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
 ἐμὴν

*antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc re-
 nitor, et fores pulsantibus, nomenque meum
 magna voce inclamantibus neque aperire volo,
 ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
 clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic qui-
 dem ad me conuertitur, sed ad amasium suum
 respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
 pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
 lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
 autem si mea ratione in causa dicenda yti volue-
 rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-
 nit,

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
 ἐπιγραφοντα liberiore stilo recesserit, ne-
 scio, nec est magni momenti, nec difficile
 ei qui rem tenet. Ἐπιγραφεσθαι Graecis
 pro adsciscere sibi vsitatum. Reitz.

εἰμὴν μύχαρσαν ἀκονᾶν. κατὰ γὰρ τὸν αὐτῆ ἐρώ-
μενον τὸν Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογεῖσθω,
ἣν δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ
γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολο-
γεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῆ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν
καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τῆτο, ὦ ἄνδρες δικασαί, ἡ
ἐντίδικος ἡγανᾶκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ
λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
νης λαβῶν, πολλὰ μὲν ἐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ
κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγο-
ρηθέντων, ὑμῶν ἀπελείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.

πάντα

nit, meum me in me ipsam gladium acuisse.
Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam:
multa quidem apud vos non dicam. Capitibus
vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
lutis, permittam vobis videre de omnibus.

Quae-

25. ἔτος] ἔτως volebat Gesner. Ac lubens
ita edidissim, si varietatem inuenissim.

Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμῆ, ἀληθῆ
 ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ σὺνα-
 πεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, καὶ
 κατὰ γε τῆτο χάριν ἂν εἰδεῖαν τῷ γάμῳ· δι' ἧς
 δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ ταυτονὶ τὸν Διά-
 λογον ἐτραπόμην, ἀνέστατε, ὦ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μηδὲν πῶτε χρησίμῃ ἐνεκα ψεύδεσθαι ὑπο-
 λάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ἐρῶν ταύτην ἔκ' ἔτι σωφρονέσσαν,
 ἔδὲ ἐμμένεσσαν ἐπὶ τῇ κοσμικῇ σχήματος, οἷον
 ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνος
 ἡγάγετο, κοσμημένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζεσαν εἰς τὸ θταρρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβο-
 μένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπὸ
 πτερον

Quaecumque nimirum de me narrauit, vere nar-
 raui. Etenim instituit me, peregrinata est me-
 cum, Graecis me adscripsit, et harum rerum no-
 mine gratissimum mihi fuerit illius coniugium.
 Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dia-
 logum conuerterim, audite, Iudices: neque
 quidquam utilitatis me meae causa mentiri co-
 gitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius
 temperantem esse, neque in decenti illo habitu
 permanere, quo vltam olim Paeaniensis ille Rhe-
 tor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio
 more disponere, et infucare faciem, et genas pin-
 gere:

σπευσεν εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἔω· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν κύκτω ὁ μὲν σενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθύοντων ἐρασῶν, κομαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ἔθενι κόσμῳ τολμῶντων. αὐτῇ δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τῆ τέγες, ἀδόντων ἀκέχασα τραχεία τῇ Φωνῇ ὥδ' αὖ τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγασα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἡσέλγανε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπως ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας καὶ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκῇντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιεν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῆς.

Ταῦ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum cuntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, et his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lasciuire, et cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

32. Haec

Ταῦτά ἐστι, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
 ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιαῦτο ἐπέ-
 πρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταρά-
 κεντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκεί-
 νων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς ἀνδρας
 τὰς δικαστὰς ἀτρεμεῖν εἶναι, καὶ τυράννων κατη-
 γορίας, καὶ ἀριςτῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι 26)· ἐς
 δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα,
 τῷ Βελτίστῳ τῷ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν,
 ἥρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχω εἰπεῖν,
 ἤδη παύσμαι. ἡμεῖς δὲ εὐαρεσκόν τὴν ψῆφον
 ἐνεγ-

32. Haec sunt magnae illae, quibus affeci
 Rhetoricen, iniuriae. Quamquam si vel nihil
 eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi
 erat, homini quadraginta fere annos nato, a tu-
 multibus illis et litibus discedere, et quiescere
 pati iudices: euitatisque tyrannorum accusatio-
 nibus et laudibus virorum fortium, in Acade-
 miam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo
 hoc Dialogo inambulare, placide disputantem
 (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa
 cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero re-
 ligio-

26. ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohae-
 rere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλε-
 γόμενον, quam cum praeced. γεγονότι.
 Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legen-
 dum sit. Gesner.

ἀνέγκαστε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαι
ὁ Σύρος, πλὴν μίξ. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις εἰσὶν
εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ
περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν με-
σθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐ-
γὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασαί, μακρὰς μὲν ἀποτεί-
νειν τὰς λόγους ἐκ ἂν ἐβελόμεν πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ'
κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶωθα. ὁμῶς δὲ ὡς νό-
μος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔγω ποιήσομαι τὴν
κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος
τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τῆτο ἔσω πρὸς ὑμᾶς
τὸ προσήμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιυβρίσμαι
πρὸς τέτα, ταῦτά ἐσιν· ὅτι με σεμνὸν τέως
ὄντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit?
MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. IVST.
Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus.
Vos autem manete, duplicem laturi mercedem
vtriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices,
longam extendere apud vos orationem nolim,
sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in iu-
diciis fert consuetudo, sic accusationem in-
stitutam, ignarus licet undique sim talium et ru-
dis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. In-
iuriarum autem et contumeliarum, quibus ab isto sum
affectus, hae fere sunt: quod me grauem ad eum
diem,

ἔντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὅλων περιόδῃ σκοπόμενον, ὑψηλὸν ἄνω πα-
 τῶν νεφῶν ἀεροβατῶντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῆ ἔραν᾽, καὶ
 τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαστον τοῖς πυχλοῖς
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σω-
 φρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ με. κωμικὸν δὲ
 ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρᾷ δαῖν
 γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρ-
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱαμβον, καὶ κυνη-
 σμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 θεγνούς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi magnus in caelo Iupiter
 volucrem currum agens fertur, detractum inde,
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem descendere, confractisque alis,
 ad vulgi consuetudinem detrufit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in vnum collata inclusit mecum,
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-

χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀπορύξας, καὶ τῷτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερὸν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσω καὶ γελῶν ἅμα ἔδανε. πῶς ἔν' εἰ δεινὰ ὕβρισμα μὴκέτ' ἐπὶ τῷ οἰκείῳ σχήματι διαμένων, ἀλλὰ κωμῶδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσιν τινα παρὰδοξον κέκραμαι, καὶ ἔτε πεζὸς εἰμι, ἔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀνάγκῃ δοκῶ.

EPM.

xime seuera, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde et mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, et occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo graui iniuria affectus sim? qui non seruem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quaedam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔνπρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ.
 Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες διμασαί, τὸν ἀγῶνα
 τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλ-
 λον ἂν ἤλπιστα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμῶ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκῶντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσι-
 μον μὲν εἶναι δοκῶντα, ἔ πάντῃ δὲ ἡδὺν, ἔδὲ
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βαίνειν εἰς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισμα τῆ-
 τον τρέπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὲν τὸν πολὺν,
 ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας, ἡδῶ
 τοῖς ὀρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέβευξα, καὶ κατὰ τῆτο πολ-
 λὴν

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subco. Quiduis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum:
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad-
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interrogatio-
 nibus in aſiditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerat. is ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque gratiosus multitudi-
 ni haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multo
 illo squalore purgatum, et subridere coactum iu-
 cundiores reddiderim videntibus. Super omnia
 vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀνε-
 ὄντων, οἱ τέως τὰς ἀνάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δέ-
 διότες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ
 μάλισα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα
 καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογῶ-
 μαί, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας
 ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμυ-
 γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέσης ἐσίας ἐνέχεεν εἰς
 τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ
 ῥητορικὴ πολιτικῆς μορὶς εἰδῶλον, κολανείας
 τὸ τέκνον. χαίρει γάρ, καὶ οἶδ' ὅπως, τὰ
 τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν
 ἡδέως

multam ipsi machinatus ab audientibus benevo-
 lentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo
 sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum
 fumere cauebant. Sed noui ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia ista at-
 que tenuia, assidens, minutim cum illo disputo,
 Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios
 Deus, cum mundum crearet, illius incommisci-
 bilis, et quae semper vnus modi suiue similis
 erat materiae in illam temperationem, in qua
 miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice
 ciuilitatis particulae simulacrum sit, et quar-
 ta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quo-
 modo, minutis id genus disputatiunculis, vt illi
 qui

ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς ἔπαν-
 τὸς ἀνδρὸς ἐσι συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορ-
 κεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμᾶ ἀπαιτεῖ, καὶ
 τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ
 τοῖν ποδοῖν ἔχ ὀρύων. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα
 ἐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον
 τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῆ, βαρβα-
 ρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς
 εἶναι δοκῶν. ἡδίκην γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς
 αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λω-
 ποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς
 δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM.

qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura iucun-
 da illi videtur, et vehementer sibi placet, si di-
 catur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse
 acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me
 etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circum-
 spicit, non videns interim, quae sunt ante pe-
 des. Nam caeterarum rerum causa nihil puto
 mihi obiciet, quasi hac veste Graeca detracta,
 Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, in-
 duerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra
 leges in ipsum designassem, et patria illum veste
 spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero
 similem superiori ferte calculum.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατῆς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκείνος ὁ πάλαχ ἔδ᾽ ἐ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τᾷτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο Φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque inuidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἢ
παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

• ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
τέχνην

De parasito, siue artem esse pa-
rasiticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Sino, quod
alii homines, liberi pariter ac ser-
vi,

τέχνην ἑκαστός τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν,
 ἔργον ἔδεν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο,
 ἢ ἄλλω μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τῆτο ἐρωτᾷς,
 ὦ Τυχιάδῃ, ἐδέπω οἶδα. περὶ δὴ σαφέστερον
 ἐρωτᾷν. ΤΥΧ. Ἐστὶν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπι-
 ζάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικὴν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσῶτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ
 δόκει τῆτο καθάπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, φημέ
 γὰρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilis; tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi
 causa musicam? PAR. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricam? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. PAR. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, abesse optem. Itaque no-
 li putare te hoc mihi obiicere tanquam ignorantem.

γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἐκ ἐξέ-
μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκαλίαν· τῶν
δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομι-
κὴν; καὶ γὰρ ἐδὲ τᾶλλα ἔτῳς ἔχει σοι, ὡς μὴ
καὶ τοιαύτης αὖ δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὁρ-
θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· ἐδὲ γὰρ τῶν ἐδε-
μῶς ἐπισήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος ἔν' ἐτέρας;
ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενταίας. ἢν εἰ
μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν ἔν
κατορθέν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔχω
εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὐπω
μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λό-
γους.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
forte artes non didicisti propter magnitudinem
illarum ac difficultatem: sed popularium vnam,
fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
res tuae ita habent, vt tali arte non indigeas.
PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
rum vllius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
alterius? PAR. Cuius Praeclarae, vt ego pu-
to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
deor mihi praecepta illius satis esse meditatus.
Itaque

γας. ὥς ἐστι τέχνην μὲν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τῆτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τινα δέ, αὐθις ἀκούσῃ. ΤΤΧ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανέται σοι ἀκῶσάντι. ΤΤΧ. Καὶ μὴν διὰ τῆτο σπευδάω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαὐθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΤΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΤΧ. Κᾶτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν; ΠΑΡ. "Εγώ γε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῆ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Nouum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impederis. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in causâ esse putato, quod aliam nullam artem noui, et criminibus me iam absolue.

Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα
 χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν
 ἁμαρτημάτων αὐτὰς, ὥσπερ διδασκαλὸν ἢ πα-
 δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
 αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκ ἔν, ὦ Σίμων, ἡ παρασι-
 τικὴ τέχνη ἐστὶ; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύ-
 • της δημικργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
 ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ.
 Ἄλλ' ἐν ἐρυθριᾷ, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;
 ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
 λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βου-
 λώμεθα γνωρίζειν τῶν ἐν ἐπισημένων τῷ, ὅτε
 χρήζοι μεθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι Φήσο-
 μεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντας
 ἐμὲ

Aiant enim Deam illam, *Infaniam*, grauem cae-
 teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
 peccata, quorum causas, magistri aut paedago-
 gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Si-
 mon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe.
 Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus
 ergo? PAR. Egregie vero inaledixisti. TYCH.
 • Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
 PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
 erubescerem. TYGH. Et, per Iouem, si desig-
 gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
 runt,isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
 rasitus? PAR. Multo magis designaueritis istuc
 dicen-

ἐμὲ 1), ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ
τῇ τέχνῃ ἄδέν τι ἦττον, ἢ Φειδίας ἔχαρε τῷ
Διί. ΤΤΧ. Καὶ μὴν ἐκείνῳ μοι σκοποῦντι
προΐσαι γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
ΤΤΧ. Εἰ ταῖς ἐπισολαῖς ἀνωθεν, ὥσπερ ἔθος;
ἐπιγρά-

dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium.
Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
loue, gaudeo. ΤΥCH. Atqui illud mihi con-
sideranti multus erupit risus. ΡΑΡ. Quid?
ΤΥCH. Si epistolis in summo, uti moris est,
inscri-

1. τᾷτο λέγοντες ἐμὲ] Ienl. post haec ver-
ba, χαρίσασθε ἂν vel simile quid excidisse
arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
cismus sit, (ut reuera est) participii pro
subiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorsus
Epictet. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
cum nihil praecedat, quo referatur, sic
incipit nouam sententiam: τοὺς δυσχε-
ρεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἀγοντες, οἷς
ἔ' δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
recte vertitur: *molestos autem philosophos in
medium producamus* etc. quae legens videbis,
non sequi verbum, quo nominatiuus par-
ticip. referatur. Luciani hoc aequè ac *Epi-
cteti* seuera pro imperatiuo et subi. exponi
possunt simpliciore multo ellipsi, quam si
χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμὶ tan-
tum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες
ἔς. *Reitz.

ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, ἔδεν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὴν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥς ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἱατρικὴν, παρασιτικὴν. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδης, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἐτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκέειν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμοι ἂν, καίπερ ἔπαντάπασι νῦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τῷ παρесеυασμένῳ

inscribamus, *Simoni Parasito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gauderas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero posuerimus? ut, cum interrogauerit aliquis? Qualis haec *vel illa* ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc vlla ex parte paratus.

μένος ἔδέν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεύσι διοίσει. ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἰ σοὶ δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔσα τυγχάνει πῶ γένοι σκοπῶμεν. ἔτωσί γὰρ ἐπακολυθῆσαι μὲν ἂν καὶ τοῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρτι ὁρῶς μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΤΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim; si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδέν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ] Primo admonendi sumus, vocabulum ἔδέν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἰπεῖν quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. Gesner.

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τέτων ἀπάντων ἢ παρασιτική κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολυθῆσαι μὲν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. Gesner.

ἂν ἐστὶ τέχνη, ὡς ἐπίσασα 4); ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφῶ τινος ἀκέρσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5) ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem scio. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, vt memini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus et cōexercitatis ad finem vitae utilem*. TYCH. Ita, vt

4. ὡς ἐπίσασα] Negauerat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque vt ironia esset manifestior, *videlicet*, in versione adieci. *Gesner*.

5. ἐκ καταλήψεων] De usu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. *Spanh.* et *Kuster.* ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani*, 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt *perceptiones*, e quibus ars *constat*. Si vno nomine vtendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde adhibebimus, it. *corpus*. *Gesner*.

τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος,
 ἔτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι
 τέτων ἀπάντων ἡ παρασιτική, τί ἂν ἄλλο ἢ
 καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ
 ἔτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς
 τέχνης εἰδῶσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν,
 εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος,
 ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρεόμε-
 ναι, μὴ σαρδὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶ-
 ναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύση-
 μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνειν ὅσις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέ-
 φειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, ἐκ
 ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
 νην

vt recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conueniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conueniat ratio illius, videamus, nec vt vitiosae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, vt vnquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quippe praeberē sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi fortē nummularium habere artem

νήν τινὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίστατο δια-
γιγνώσκειν τὰ τε κιβδήλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῆτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τὰς τε
κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ
ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀν-
θρώπων μὴ Φανερώων εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι
ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται,
λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτω χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναί,
Οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὦ δὴ καὶ μείζων ἢ τῆ παρασίτε τέχνη πέφυ-
κεν, εἶγε καὶ τὰ ἔτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μάλ-
λον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Τδ

tem quandam dicemus, si dignoscere sciat adul-
terina numismata ab his, quae non sunt *ralia*;
hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines
a bonis: idque cum non, velut nummi, sic ho-
mines aperti statim sint. Verum id ipsum accu-
sat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

*In qua virum queas malum dignoscere:
Immata nulla corpori certa est nota.*

Vnde etiam natura maior Parasiti ars est, si qui-
dem ea res quoque obscuras adeo, et minime
manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac
nouit.

5. Sci-

Τὸ δέ γε ἐπίσασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεύεις,
καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεσθαι,
καὶ εὐνέσασθαι αὐτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει,
ἂρ' ἔσ' συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι
σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε
ἐν ταῖς ἐξιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπελ-
θῇ πλεόν ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τὰς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κερτιμένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λό-
γου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶσι; ΤΥΧ. Οὐ-
δαμῶς. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρε-
τάς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πο-
λυπραγμοσύνην ἀτέχνης τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ;
καὶ ταῦτα τῷ γενναιοτάτῳ Πλάτωνος ἔτρωσι
λέγοντες, τοῦ μέλλοντος ἐξιάσεσθαι μὴ μα-
γειρί-

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in
familiaritatem perueniat, et beneuolentissimum
se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et ro-
bustae ad percipiendum facultatis esse tibi vide-
tur? ΤΥΧΗ. Omnino. ΠΑΡ. Vt vero in ipsis
coenis meliori quam quisquam conditione disce-
dat aliquis, et iucundior conuiuia habeatur illis,
qui non eandem quam ipse artem habent, idne
sine ratione ac sapientia putas effici? ΤΥΧΗ.
Mínime vero. ΠΑΡ. Quid vero? nosse virtutes
et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem
inertis viri esse, tibi videtur: idque cum genero-
sissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est,
Luc. Op. T. VI. O coqui-

γερικῶ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν ἔκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις ἂν ἐνθύνδε ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτὸς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσιν, καὶ ὅμως ἐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεντημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῶ παρασίτῃ καταλήψεις, εἰ μὴ κατ' ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίᾳ ἀπόλλυσιν 7) ἔμνονον, οἶμαί, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό

coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatam etiam Parasiticam, ex his facile dicas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non per-eunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De

6. εἴη] Legendum videtur εἶεν. Guier.

7. ἀπόλλυσιν] ἀπολλύσιν. Guier. Bene, ἢ εἶεν semel receperis, nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem auertit Guier.

Τὸ γε μὴν πρὸς τὶ τέλος εὐχρησον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μακρίας εἰς ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ φαγεῖν καὶ τῷ πιεῖν ἑδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ οὐ, ἑδὲ ζῆν γε ἄνευ τέττα ἐσί. ΤΤΧ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἑδὲ τοιζτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχυρὸς, ὥς τε τέχνην μὲν μὴ δονεῖν αὐτήν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην. ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι ἑδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεντημένῳ. Φέρε γὰρ,

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne infanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius inuenio quam edere et bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma et robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Vera dicis. PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet.

O 2

Gesh. εἰς ad Parasitum referendo, at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* conuertit. Velim, etsi εἰς retineo, minima mutatione ἀπολλύσι lege-re; nihil tamen mutaui; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. *Reitz.*

ρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισάμενος κυβερνᾶν; σω-
 θεῖς ἂν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔγω. ΠΑΡ. Τί δὴ
 ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυνήσεαι
 σῶζειν ἑαυτὸν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ-
 ἔν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ
 ἦν ἀτεχνία, ἔκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν τέχνη σῶζεται, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ.
 Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτικὴ. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθὰς, καὶ ἡνίοχας τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλὰ-
 κίς, καὶ τὰς μὲν ξυντριβέντας, τὰς δὲ καὶ πάμ-
 παν διαφθαρέντας· παρασίτη δὲ ναυάγιον ἔδδ᾽
 εἶς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate nauim, gubernandi imperitus, spe-
 ralne te seruatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 seruare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non seruaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte seruatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH.
 Ars, vt videtur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego noui
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἰς ἔχοι τοιᾶτον εἰπεῖν. ἔκ᾽ ἐν εἰ μήτε ἀτεχνία
ἐσὶν ἢ παρασιτική, μήτε δυνάμεις, σύστημα δὲ
τις καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη
δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τῆς εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο,
ὅπως καὶ ἔρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς
παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύγχε λέγων. δο-
κεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτῳς ἂν μάλιστα διωρίσθαι, πα-
ρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βροτέων, καὶ
τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
τὴν σεαυτῆ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ
πρὸς ἐνίς τῶν Φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῆ
τέλεως

nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasiti-
ca, neque facultas, sed corpus quoddam concin-
natum e comprehensionibus exercitatis, artem
nempe esse, inter nos hodie conuenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Ve-
rum illud *supereft*, vt etiam finitionem nobis bo-
nam reddas Parasitiçae. PAR. Recte tu illud
postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
*Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, at-
que propter ista dicendorum, finis autem illius vo-
luptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tu-
am artem videris. Sed illud dispice, ne cum
Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

τέλος ἤ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ
ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.
Φανῆται δὲ ἔτιω. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν
τῷ παρασίτῃ βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτε καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσ-
σων

Οἶνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγγεῖη δεπέεσσι.
καὶ ὡς ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῷ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὐλέγων·
Τῷτο

P A R. Quin sufficit, modo fit idem finis felici-
tatis et Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et invidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitiaie populum tenor occupet omnem.*

— *Si mensa exstructa sit alie*

*Pane ac carne, merumque cavis crateribus
haustum*

*Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

Τὸ το τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
ἔχ' ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
σῶταί μιν νομίζων. καὶ μὴν ἄδὲ τῷ τυχόντι ἀν-
δρὶ περιτέθεικε τὰς τὰς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἶπερ ἐβέ-
λετο Ὀδυσσεύς τὸ κατὰ τὰς Στωϊκὰς ἐπανεῖν
τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλο-
κλήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
ἐξέπύρσθησεν, ὅτε τὰς Ἑλλήνας φεύγοντας κατ-
έσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαξι-
γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
τότε ἐκ εἶπε τὸ τέλος χαριέζεσθαι· ἀλλὰ μὴν
καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικυρεῖων βίῳ γινόμενος αὐτὸς
παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε
βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαν-
τος

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
quam parasitari. Ac non vulgari viro illos ser-
mones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. At-
qui si voluisset Vlysses Stoicum illum finem lau-
dare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit
e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pan-
nos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucun-
diorum finem*. Quin etiam in Epicureorum vi-
vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

τος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κη-
σεις, εἰδέποτε εἶπε τῆτο τὸ τέλος χαρίζεσθαι,
ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλῶντο δὲ
δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς ἔν λέγει;
πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· εἰδὲ
γὰρ οἷόν τε ἀκῆσθαι δ) αὐτῶν, μὴ πολλάκις λε-
γομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης, καὶ·

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτε καὶ κρεῶν.

“Ογε μὲν Ἐπικύροσ φόδρα ἀνασχύντῳ ὑφε-
λόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ’
αὐτὸν

Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus
moueri motibus, nunquam hunc dixit *finem iu-*
cundiorem, sed vitam Parasitorum. Vocabantur
autem eo tempore Parasiti *conuiuiae*. Quomodo
igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare
operae pretium est: neque enim satis intelligere
licet, nisi saepius recitentur,

Conuiuiaeque sedent deinceps Et:

Mensa exstructa sit alte Pane et carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffura-
tus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse sta-
tuit,

8. ἀκῆσθαι] *Solanus* noue dictum ait, pro in-
telligere, vt in Nouo Foedere vsurpatur. At vt
intelligendi significatu non sit antiquissimum;
non tamen est adeo nouum, vt singulari Noui
Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* id iam
protulit *Budacus* Comm. L. Gr. p. 565. *Reitz.*

αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτε
 κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ ἔδεν Ἐπικύρεω μέλει
 τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔτοι μάθοις ἄν.
 ἔγωγε ἡγάξαμ τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σα-
 κὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θρασύβη καὶ τα-
 ραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τέτων τοίνυν
 ὁ μὲν παράσιτος ἐκτέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπι-
 κύρειος ἔδὲ θατέρω. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήμα-
 τος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡ-
 λίας, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρώτων σοιχείων,
 καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε ἔκ εἰσὶ, καὶ
 περὶ αὐτῶν τῶν τέλους αἰεὶ πολυμῶν, καὶ διαφε-
 ρόμενος πρὸς τινάς, ἔ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις,
 ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ἐχλήσεις. ὁ δὲ πα-
 ράσι-

tuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque
 curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic
 discas. Equidem arbitror, voluptatem primo qui-
 dem inesse in corporis a molestia vacuitate: dein-
 de in eo, si neque anima tumultus vel perturba-
 tionis plena sit. Vtrumque horum consequitur
 Parasitus; at Epicureus neque alterutrum. Qui
 enim quaerit de figura terrae, de mundis infini-
 tis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
 mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint?
 qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab
 aliis diffidet; ille non in humanis modo, sed in
 mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui

ῥασιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πε-
πιστυκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἀμεινον, ἢ
ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἔδενός
αὐτῷ τοιᾶντε παρενοχλῆντος, ἐσθίει, καὶ κοι-
μᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
πλέων οἴκαδε.

- Καὶ μὲν ἔχῃ κατὰ ταῦτα μόνον ἔξεν προσή-
κει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικύρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα.
ὁ γὰρ Ἐπικύρεος ἔτος, ὅσις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς,
ἦτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ᾧ. εἰ μὲν ἔκ ἔχει, ἔχ
ἔπως ἡδέως ἔζησεται, ἀλλ' ἔδὲ ἔζησεται. εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτῷ, εἴτε παρὰ ἄλλῃ· εἰ μὲν
ἐν παρ' ἄλλῃ τὸ φαγεῖν ἔχει, παρὰσιτός ἐστι,
καὶ ἔχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, ἔχ ἡδέως
ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
haec esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
ta et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellan-
te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
ista. Epicurus enim iste, quicumque demum
est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
bet. Si non habet, tantum abest ut suauiter vi-
vat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a
se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
fitus est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
se,

ῥησεται. ΤΥΧ. Πῶς ἔχ' ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ ταῖς τῷ βίῃ παρακολυθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσασθαι κατ' ἡδονὴν τὰς ἐγγιστομένας ἐρεξέας ἀπάσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τῷτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν ἔκεί· ὥς πενήτης ἐκ ἀν' σοφὸς γένοιτο, εἰς ἐφικνοῖτο τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡδέος. ἀλλ' εἰ μὴν ὁ πλέσιος, ὁ παρὰ τῆς ἐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τῷδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰς περιπίπτειν ἀνιδίας,

se, non viuet suauiter. TYCH. Quomodo non suauiter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suauiter viuere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perueniat, dico autem voluptatem. Sed neque diues, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere

δίας, τῷτο μὲν τῷ μαγειρῷ κακῶς σκευάσαντι
τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦ-
λα παρὰ τῷτο 9) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τῷ
ἡδέος ὑστρεῖν· τῷτο δὲ τῷ οἰκονομῶντι τὰ κατὰ
τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον.
ἢ ἔχ' ἔτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καί μοι δοκεῖ.
ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικύρῳ πάντα συμβαίνειν εἰ-
κὸς, ὥς ἐθέποτε τεύξεται τῷ τέλει· τῷ δὲ
παρασίτῳ ἔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνη, ἔτε
ἀγρός, ἔτε οἰκονόμος, ἔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀ-
πολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥς ἐ
καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
ὧν ἐκείνος, ἀνάγκη ἐνοχλῶμενος.

Ἀλλ'

dere iniucunditates: cui nunc pugnandum fit
cum coquo, si male parauit cibum, aut, si non
pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
si male dispenset, pugnandum. An non ita est?
TYCH. Per Iouem, mihi quoque videtur.
PAR. Epicuro quidem euenire ista possunt
omnia. Itaque nunquam consequetur finem.
Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, ne-
que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
de quibus deperditis grauetur; et habet omnia,
ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
sario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Ve-

9. παρὰ τῷτο] Forſan παρὰ τῷτο, adſcript.
Geſner.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτική, καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. κοιπόν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τὸ ἔχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινὴ μὲν ἐν ἀπασῶν ἔτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ καὶ ἐστὶν ἑστὶς καὶ ἂν ἀπεύξατο ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξῃ μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκαλῶν ὀρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιὼν, ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ αἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐ-

τὸς

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim vnaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena vnquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse

τὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισῶσιν αὐτάς, ὥς ἐνίοι δὲ αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ καὶ κακὸν ἐνεκῆσάι σε δεῖ, ὅτι καὶ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τέτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παρασίτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ἐκ ἔγραψεν ἑρδῶς, μὴ δέτε. ἔτω τὸ πρᾶγμα καὶ εἰτιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὲν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τέτο ἔχασιν μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὸς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὰ γὰρ καὶ ἑρδίας οἶμος ἐς αὐτό· ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπο-

ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; dare illi cibum: non recte scripsit; ne dare.* Adeo ea res et ad honorem grauis et ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim et ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disci-

ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν,
καὶ ἅμα τε ἀρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ
μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔτινές, ἀλλὰ πα-
σαι ἐπὶ μένην-τήν τροφήν γεγόνασιν· ὁ δὲ πα-
ράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἀρχα-
σθαι τῆς τέχνης. ἢ ἔκ ἐνκοίης ὅτι ὁ μὲν γεωρ-
γὸς γεωργεῖ, ἔτι τῷ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων
τεκταίνεται, ἔτι τῷ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ
παράσιτος, ἔχῃ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ
αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστίν αὐτῷ, καὶ ἔνεκα γίνεται;
Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε εἰδείς ἐστίν ὅσις ἐκ ἐπίστα-
ται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι
τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ
ἢ δύο μόνας τῷ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ
αἱ

disciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum
incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non
quaedam reliquarum artium, sed vniuersae ad
sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus au-
tem statim cum incipit artem, alimenta habet.
Annon cogitas agrum coli ab agricola non agri-
culturae causa; et struere fabrum domos non
struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur
aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud,
cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: et,
qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tem-
pere aerumnabili labore fungi, vnum autem aut
duo solos in mense dies festos habere; ipsasque
cui-

αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτες, τὰς δὲ ἐμμήνας
 ἑορτὰς διατελεῖσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται
 τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ μῆκος τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἰσθᾶς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκῶσιν αὐτῷ εἶ-
 ναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βελλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
 ορθεῖν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται,
 καθάπερ οἱ νοσῶντες. πολυποσίαις 10) δὲ καὶ
 πολυσιτίαις ἐκ ἑσιν εὐφραίνόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων
 ᾄδαμῶς τῷ κεντημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται. ἔτε
 γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας,

ciuitates, alios annuos, alios autem menstruos
 dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasi-
 tum vero triginta mensis dies festos agere. O-
 mnes enim Deorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
 volunt, ii paucō cibo et potū paucō vtuntur, ae-
 grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
 gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
 modo ministrare possunt artifices: neque enim ti-
 bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
 lyra,

10. πολυποσίαις] Prope ad Synchyfin accedit
 haec constructio ita instituenda: εὐφραινό-
 μενον πολυπ. κ. πολυσ. ἐκ ἑσι μανθάνειν.
 Reitz.

λύρας, ὅτε ἵππυεν χωρὶς ἵππε. αὕτη δὲ ἔ-
τως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ἔ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
ὥς καὶ ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι
αὐτῇ.

Καί, ὡς εἶοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
λοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἔδεις, ἀλλ' ὥς-
περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
νὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

Καίκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
ἐδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἔ δυνάμεθα διαπράτ-
τεσθαι· ταύτῃ δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ
πλέοντι.

ΤΤΧ.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
commoda, ita non gravis artifici, vt etiam nihil
armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
modum poetica, auctore Socrate, ita haec diuina
forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
possunt; hac in via etiam et nauiganti-licet vti.

Luc. Op. T. VI.

P

21. ΤΥΧΗ.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκεῖσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἐδεμιάς ἐστῆρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ οἱ τὰ 11) ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκεῖ; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἐν ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι· τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλέμενον τέτο τῆς
Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

11. τί δὲ ἔχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel leptem coniungit, δυνατώτερός με εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. Reitz.

Φιλίης ὄνομα, ἐκ ἄλλο τι εὐροίς, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. "Οτι
ἐδεῖς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἀνθρώπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῷτον γενέσθαι φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ πῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλάκις
ἤκυσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἔτος ὁ Φί-
λος, ὅς τις ἐβέβρωκεν ἐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;
ὡς δηλονότι τὸν συμπινοντα καὶ συνεσθίοντα
μόνον πιστὸν ἡγαμέων φίλον.

"Οτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν
ἔστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τῆδε ἐχ' ἤκιστα.
τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐμόνον κακοπαθεῖν-

ΤΕΣ,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, vt particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobis-
cum, vt qui putarent videlicet solum, qui vna
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantum et sudore ex-

τες, καὶ ἰδρᾶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι καὶ ἐςῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δᾶλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτῆς, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὀμηρον ἔτε Φυτεύει χερσὶ Φυτόν, ἔτε ἄροϊ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ζήτησά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκία ἔδεν κωλύει τὴν ἑαυτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἔχεν τε πονηρὸς, εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ ἔδεις δύναται ἢ μωρὸς ὦν, ἢ πονηρὸς. ΤΥΧ. Παπαί. οἶον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασιτικὴν· ὥς τε καὶ αὐτὸς ἤδη βέλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τῆς ὅς εἰμι.

ΠΑΡ.

ercent, sed, per Iouem, sedentes, atque stantes, nempe velut serui artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, vt docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine femine et aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, et si malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧ. Vab quantum rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδῶχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πως καταρξέντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γάρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, αἷς διὰ γενναϊότητα καὶ ἐπισήμας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γέν καὶ τέτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατῆσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει πρόφερεςάτη, καθάπερ ἡ ναυσικάα τῶν θερραπαινίδων.

Κοινῇ

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praeftet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim vnaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praeftet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiolem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauticae, videbitur.

Κοινῇ μὲν ἔναμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόσασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφῆσθηκεν, αἱ δὲ ἄ. ἔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικέρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque vnum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis,

12. κατὰ τὴν ὑπόσασιν] Toto hoc loco, et his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. *Gesner.*

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας; ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρη γε νῦν, ἔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατῶσιν, ἔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς ἐκῆσιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τίδ' ἔστι ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσας, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διάφορας ὁρῶμεν, καὶ ἔτε τὰς ἀρχαὶς ἔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΤΧ. Ἀληθὴ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγασιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖσι πολλὰς.

ΠΑΡ.

cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est et eadem; et bis duo apud nos pariter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philosophias vero multas ac diuersas videmus; et neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καταληψεῖς αὐτῶν ἔκ εἰσιν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων 14); μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία,

28. P. A. R. Verum artes reliquas, vt etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non vnā esse, neque magis inter se consonare, quam *diuersi generis* instrumenta *musica*? Iam vna quidem non est Philosophia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusatiuo, quem regit ἀξιῶσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιῶσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur: queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσαν. πολλαὶ δὲ
καὶ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ομοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
τορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς
πρακτικῶν ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξῃ (15), ἀπόδειξις με-
γίστη τῇ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῆτο, ἧ μία κα-
τάλη-

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
non possunt esse: quandoquidem una est, si est
Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, vtrum sit Rhetorice? haec
eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno argu-
mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
pugna est euntium in diuersa sententiarum, ex
illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
rerum natura illud, cuius una non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnam nec sibi con-
sistentem, quam tamen oporteret vel con-
sonantioorem esse instrumentis musicis. A-
deoque μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μάλ-
λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξῃ] Ad verbum, *proventus*
s. multitudinis, sectae, disciplinae, *diuersa*
sentientis. De vsu simili nominis Φορὰ ple-
nissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat
Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Gesner.

τάληφες ἐκ ἑσσι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἑσσι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ ἔχ' ἕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἑστὶ, καὶ κατὰ τ' αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσδε, ἐτέρως δὲ τῆς, παρασιτεῖν. ἔδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινές, αἶον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἑστὶ, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥς ἐμοὶ γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τῶτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρη-
 κέναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐσὶν ἢ Φιλο-
 σοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ.
 Οὐκὲν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν; ὅτι Φιλοσοφίας
 μὲν ἔδέποτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς
 δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται
 Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ
 τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν
 σπεδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινες μέντοι, ὧ Τυ-
 χιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη! ἀγνοεῖν
 καί με, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν
 γιγνομένης, ἐχὼ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
 Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ἔς τι-
 νας καὶ εὖροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
 μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
 videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
 riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
 monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
 est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adama-
 vit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoran-
 tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
 Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
 studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
 Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
 simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
 honos accedat. TYCH. Non, ita me Iupiter,
 Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
 sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audif-
 se eos,

μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
 τὰς ἐκείνων βίβας, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνώ-
 ναι ἅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι,
 νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκχεῖν τίνες εἰσίν.
 ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
 ὄντας ἔχῃ τὰς Φαύλας, ἀλλ' ὦν ἐγὼ δοκῶ 16),
 τὰς ἀρίστους, καὶ ἅς ἤμισα οἶσι.

Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς ἔτος, ὁ τοὺς
 μακρὰς καὶ ἀσεῖς διαλόγους γράψας, ἤνέ ποτε
 εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναιτο,
 δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ·
 καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνὰς, καὶ δόξας εὐδοκι-
 μηῆναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν

Διону-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
 mnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH.
 Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint.
 PAR. Ego tibi ostendam, et recensabo, eosque
 non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos,
 et quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille,
 qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, ve-
 nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
 ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innot-
 sceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur,
 reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
 defe-

16. ὦν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὥς. Gesner.

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτης διατριβαῖς ἐρῶ-
σθαι Φράσας.

Τί δέ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δο-
κίμων φάνεταί σοι Φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ
πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτος μέντοι κατὰ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον δίστριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν
Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων
αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλεόν
τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥς τε
τὰς ὀψοποιὰς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τῆτον ὁ
Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. ἔτος
μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμεῖσθαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τάτῳ, καὶ ὀλί-
γας

defedit, longum valere iussis Socratis disputatio-
nibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de
nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De
nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tem-
pore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud il-
lum audiebat: et erat fane praeter ceteros ingenio
ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum
quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse
artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit
et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-
ro

γας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράνῳ, τᾷ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐθις δευτέρῳ σόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοίᾳ δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τέτε λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριςτόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλὰ λόγῳ ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παρῆσιτος Νηλεὺς ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τᾷ θανάτῳ παρεσίτῃ, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσασσι.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, vbi multo se labore ad eam rem parauerat, altero cursu denuo nauigauit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: similisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia euenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. ΤΥΧΗ. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir cominemorabilis, qui et ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Euripidem Archelao ad mortem vsque parasitatum esse, et Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης. δὲ τῆς παρασιτικῆς ἡρξάτο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφες μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν 17), παρασιτίῳ σπαράσσοντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ ἄδεις ἔχει Φράσαι Φιλοσοφῆν ἐτελήσαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψᾶν, μηδὲ ῥιγᾶν, ταῦτα ἄδενί ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥς Φιλοσόφες μὲν ἂν τις πολλὰς καὶ ῥιγᾶντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ
δυσυ-

36. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque siti-
re, neque rigere; haec nulli adfunt alii, nisi Pa-
rasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos
et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum verò
non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed in-
felix

17. ὥσπερ ἦν] i. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; possis etiam interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. Gesner.

δυσυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαί, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ ταῖς πᾶσι ἀνάγκῃ φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας ταύτας ὅποιοί τινες εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκῇ, σκοπούμεθα τὸν τῷ πολέμῳ καιρὸν, καὶ τίνες αὖ εἰδὲν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἑκάστος αὐτῷ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, considerare tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae utilissimi.
TYCH.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. Reitz.

νῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἔμέτριον ἀγῶνα κατ-
αγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελοῖ
κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῶς αὖ εἴη συμβαλλόμε-
νος παρασίτῳ Φιλόσοφῳ.

ΠΑΡ. "Ἰνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ
τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλευῆς ἄξιον, Φέρε προ-
τυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν
αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολε-
μίας, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιο-
ρᾶν ἔξω δηξιμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παρ-
αγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τῆς ἐν
ἡλικίας, καὶ δὴ χωρεῖν τῆς ἄλλης, ἐν δὲ δὴ τέ-
τοις, Φιλοσόφας τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ πα-
ρασίτας. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocre certamen virorum
denuncias! et olim intra me rideo equidem, qua-
lis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Vt igitur non nimis admireris, nec
ludibrio tibi digna res videatur, age apud ani-
mum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito,
hostes irruptionem in patriam nostram fecisse,
necessitatem autem postulare, vt contra ipsos
erumpamus, nec agros vastari extra patiamur:
imperatorem ad numeros vocare, quicumque mi-
litari sunt ætate, et venire sane reliquos, in his
vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras,
et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Opor-

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι, γυμνα-
σθαι πρότερον. θεῶ δὴ τὰς ἀνδράς, ὡ γυναι-
κῆς, καθ' ἑκάστων, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα·
τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδεΐας ἰδοὺς ἂν λε-
πτὰς καὶ ὠχρὰς πεφριμώτας, ὥσπερ ἤδη τραυ-
ματίας παρεμμένεας. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
σαδιαίαν, καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύμα-
τα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἄν-
θρώπους ὥσπερ ἐκείνας τινός δεομένους ἀναλήψεως.

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν παράσιτον, ὅ-
ποιός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔμελας
δὲ, ἔρδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δίκῳ
πρῶτον

tet enim, qui armandi sunt, primum nudari.
Inspice vero viros, o bone, singulatim, et pro-
ba corpora. Quosdam igitur illorum prae
gentia videbis tenues et pallidos horridosque,
quasi iam saucios in acie relictos. Certamen qui-
dem, et pugnam statariam, et impressionem, et
pulcrem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi
re quadam indigentes?

41. Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne ille
multum primo corporis habet, et coloris est in-
cundo, neque niger neque albus, quorum alteru-
rum mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde
animo-

προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. εἰ γὰρ καλὸν δεδοκῶτα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἂρ' εἴχ' ὁ τοιῆτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰνάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ Φιλοσόφων, οἱ μὲν εἰδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῶν τείχεσσι προσελθόν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο, Φημι τῶτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσέσθαι. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ εἰδὲν ὑπὸ σκνῇ μέτριον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης εἴχ' ὅπως εἰς πόλεμον

animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honestum est oculum timidum et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis et pulcher fuerit dum viuet miles, et pulcher, si pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus desertis refugisse. ΤΥΧ. Ut mira omnia, et mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut

λεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ δικαστηρίῳ
 ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι ἐδὲ τὴν Φωκίαν
 διὰ τῆτο εἶχε. τί ἐτι; ἐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φίλοκρατῆς, ὑπὸ δέας εὐθύς τῇ
 καταγγελίᾳ τῷ Φιλίππῳ πόλεμα, τὴν πόλιν
 παρέδοσαν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διετέλεσαν Ἀθηναῖσιν αἰεὶ τὰ ἐκείνῃ πολεμεῖ-
 μενοι, ὥς εἴγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμει, κακείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. καὶ
 Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκάργος,
 οἱ γε δοκῶντες ἀνδρείοτεροι, καὶ ταῖς ἐκείνῃ
 σίαις αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φι-
 λίπῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ
 πρᾶσι

in praelium progressus vniquam sit, vt neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quam
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato statim Phi-
 lippi bello, et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, vt semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum esse
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-

γνωμίδια
 δε δὴ κορυφαίως
 ἐκκλησίαις
 νων ἀδελφός, ο
 πατε, τολμήσας
 πρὶν ἢ συμμίξει
 εἰς χεῖρας,
 ριμά οὐτα,
 καὶ Σκυθίας

ΤΤΧ.

audisti, quae
 bus, sed / E
 mentum illud fu

ΤΤΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσυχῆς, ἀρετὴν δὲ ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γὰρ δὴ τέττας ὥσπερ ἐκείνας ἔχεις αἰτιάσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρείας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων Φανένται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ἔτω. πρῶτον μὲν, ἐκ ἑσιν ὅσις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἦτοι γὰρ ἔδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν ἔν, καὶ Διογένης, καὶ Κρατής, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
πᾶς

43. TYCH. Noui ista. Sed hi Rhetores, et verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, et virtutis nomen contemneres, multo etiam timidiore oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato, et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
ne

πᾶς ἄνθρωπος ὁ ὅμιλος, ἔτε εἶδον παράταξιν, μόνος
 δὲ τολμήσας 19) ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
 μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύ-
 γων

ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus pro-
 gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4

a Par-

19. Μόνος δὲ τολμήσας]. Locus classicus de
 militia Socratis in *Platonis Apol.* p. 363.
 ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, εἰς ὑμεῖς
 εἰσεσθε ἄρχεν με, — τότε μὲν ἔ' ἐκεῖνοι
 ἔταττον, ἐμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκιν-
 δύνευσεν ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
 minus quam Lucianus deridet, et mendacii
 Platonein accusat *Atholus* V, 15. praeclare
 refutatus a *Cassaubono*: add. *Periz.* ad *Aelium*.
 V. H. 3, 17. *Plutarch.* in Alcibiad. p. 355.
Ed. Steph. Menag. ad *Diog. Laërt.* 2, 22.
 Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
 bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quenam
 fuit ea pugna in vrbe facta, in qua Socrates
 affuit? Legē τὴν ἐπὶ *Δηλίῳ μάχην*. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quo-
 quē corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei Sparta-
 ni militis mentio, quam cum hac fuga con-
 necit Lucianus. Ad Delium vero non con-
 tra Spartanos, sed contra Thebanos pugna-
 tum, constat. Similis ratio poterat etiam
 impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-

spice-

γων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος. εἰς τὴν Ταυ-

a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ab-
didit.

spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum seruari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum vnum Socratis factum, relatum a *Diod. Sic. XIV. p. 497.* C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramcnem. Conueniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph. Νεφ. 322.* et *Meurs. Rel. Att. c. 9.* Sed XII. millibus passuum ab vrbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit *Wass. in Add. ad Thucyd. IV, 97.* Sed idem Parnes extra dubitationem collocat *Palmer.* emendationem. Nam dilerte *Thucyd. l. c.* et *Plutarch. de Daemon. Socr. p. 1032. pr.* cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθιν mentionem coniungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. c. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *Gesner.*

ρέε παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ
 ἀσκειότερον ἔδοκε μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθε-
 ζόμενον ὠραίζειν 2.), καὶ σοφισμάτια προβάλλ-
 λειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
 χεσθαι. ΤΤΧ. Ὡ γενναῖέ, ταῦτα μὲν ἤδη
 καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, ἐ, μὰ Δία, σκώπτειν
 αὐτὰς

didit. Multo enim illi videbatur urbanius seden-
 tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere,
 et argutiolas obire in quos incideret, quam
 cum viro Spartano pugnare. ΤΥΧΗ. Vir opti-
 me, ista iam ex aliis quoque audiui, non pro-
 fecto

Q 5

21. ὠραίζειν] Cogitabam olim παιζειν ludere
 cum pueris, sed postea in MS.prehendi ve-
 ram scripturam, ὠριζειν, sed scribendum
 ὀαριζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata
 figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
 ερασίαν. Nam ὀαριζειν proprie dicitur de
 colloquio amatorio. Hinc ὀαριστὴς est blan-
 dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
 mos virorum; et Etymol. M. exponit ὁμιλία
 παρὰσπαστική. Significat Lucianus, So-
 cratem in palaestra non de virtute disputasse
 cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
 amoris et blanditiarum. Graevius. Parum
 abest quin recipiam emendationem Graevii;
 vulgata minus placet: adscripserat etiam
 Gesner. ὀαριζειν, et in versione eo adludit.
 Reitz.

αὐτὰς καὶ ἐνειδίξεν βελομένων· ὥςτε ἑδέν τι μοι
δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτῇ τέχνῃ καταφεύ-
δασθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσι-
τον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε 22),
καὶ εἰ ἔλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης,
εἰδείς ἀνήκοος Ὀμήρου, εἰδ' ἂν πάμπαν ιδιώτης
τύχῃ, ὅσις ἐκ ἐπίσταται πάντῃ αὐτῷ τὰς ἀρί-
στες τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὁ τε γὰρ
Νέστωρ ἐκεῖνος, ἔκ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῇ τῇ βασιλέως παράσιτος
ἦν, καὶ ἔτε' τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ
ἦν

fecto irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus In
bello qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?
P A R. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
diuit, et si aliarum omnium rerum rudis sit, ne-
mo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsius Parasitus Regis fuit: et neque Achilleum, qui
cum

22. καὶ λέγε] Mallem καὶ eiicere, cum *Gesne-
ro*. Nam nexus Φέρε καὶ σὺ λέγε melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. *Reitz.*

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
 ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέ-
 μνων ἔτις ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν
 Νέστορα. ἐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέ-
 σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν
 ἐαλωμένοι τὴν Τροίαν, εἰ τοιέτας ὁποῖος ἦν ἔ-
 τος ὁ παράσιτος, καὶ περ γέρον ὢν, στρατιώτας
 εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὸς ἑγγο-
 νον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίστανται. ἔ-
 πω γε μὴ δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄν-
 δρει τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
 Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥνπερ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
 mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
 Aiacem Agamemnoni ita laudatque et admiratur,
 velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi
 contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
 aut futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales,
 qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
 habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
 situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam noui;
 nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
 duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR.
 Recordare, vir optime, versum illorum, quos
 ipse

ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα
λέγει. ΤΤΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ πλεόν δέπας αἰεὶ

Ἔφηχ' ὥσπερ ἔμοι, πίσειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεόν δέπας εἴρηκεν, ἔχ
ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθίκει τῷ
Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ'
ὅτι αὐτῷ δι' ὅλα τῆ βίᾳ μόνῳ συνδαιπνεῖν ὑπ-
ῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἔχ ὥσπερ τοῖς λοι-
ποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλε-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμο-
νομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα εἶον
ἄγον, Φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιοθέντα ὀψὲ τῆ
παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνῃ· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ
Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. ΤΥCH.
Quorum? P A R.

Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo po-
culum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pu-
gnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam
liceret soli coenare cum Rege, non vt reliquis
militibus, qui certis modo quibusdam diebus vo-
carentur. Aiace enim solitaria contra Hectorem
pugna praeclare defunctum, *Ad diuum*, ait, *A-*
gamemnona ducunt, honoris causa coenae Regis ad-
hibendum. Idomeneus vero atque Nestor coena-
bant

Νέστωρ, ἡσημέραι συνεδείπνην τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι· ἐ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἀρξάσθαι τέχνης, ἀλλὰ ἀνωθεν ἐπὶ Κανέως καὶ Ἑξαδιδ'· δοκεῖ δὲ εἰδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὐτὸς μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, περὶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδη, ἐχί καὶ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα εἰδένος τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, ἔτε τὴν ψυχὴν, ἔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ εἰδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς

bant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone; sed superiori tempore in Caeneo et Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec villo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus

τοῖς ἔργοις αὐτῷ χεῖρω εἶναι. τὸν τε γὰρ Ἑκτο-
 ρα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ τῆς ναυσὶν
 εἶσω μυχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτε-
 σιλάῃ ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπε-
 βάτευον αὐτῆς ἔχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
 Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης
 ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
 κτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τῆτοις καὶ Σαρ-
 πεδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
 χιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχ ἰ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
 ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινε,
 εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ πα-
 ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν
 δὲ Φωνᾶς ἀφῆκεν, ἔχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑ-
 κτωρ

ribus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naues intra vallum pugnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, et ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector for-
 tissimus,

κτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα 23), καὶ ἰκε-
τεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῷ τοῖς οἰκείοις ἀποδο-
θῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ.
Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιῦτοι δ' εἶπερ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν,
πάντες ἂν αὐτέθ' ἔλονται, ἐμῷ ὑπὸ δαρι-
δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος,
ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως,
πέρῳ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν
Πάτρο-

tissimus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
cavit, ut cadauer suum reddatur suis; sed quales
conuenit emittere Parasitum. ΤΥΧΗ. Quas
ergo? ΠΑΡ.

*Viginti tales si me contra arma tulissent,
Vnusquisque mea domitus iacisset ab hasta.*

47. ΤΥΧΗ. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
dicere. ΠΑΡ. Ipsum, Tychiade, Patroclum
prae-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] Euripid. cum
accusat. fere semper, Hecub. 339. πρόσπι-
πτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ. ib.
737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
προσπίπτεις. Sic προσπιτνῶς ἐμὸν γόνυ.
Suppl. vi. 10. eadem ellipsi τῷ πρὸς. Nam
ibid. vi. 43. πρὸς γόνυ πίπτωσα τὸ σὸν.
Reitz.

THOMAS TOLYAN 24745 SERRAVALLO

ΕΠΙΣΤΗ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΟΥΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

RECEIVED

100

100-443887-100

THE

ing off. The team had ended.

Source: Blackboard 10/10/2019 10:10

παρασίτας δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῷ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ἔτιωσ, οἶμαι, καλεμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, ἐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῷ.

Τί δὲ ἔχει καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θεκυδίδης Φησί, παράσιτος ἢ Ἀρμοδίου; τί δὲ, ἔχει καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ἔτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννεύειν εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 24).

καὶ

amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomenium, Iouis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus

24. ἀφείλετο] Quum proprie abripere aliquem significet, et privationi bonorum et honorum plerumque iungatur, mirum videatur

Luc. Op. T. VI.

R

deatur

καὶ νῦν ἔσηκε χαλιῶς ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ τῶν
παιδικῶν. ἔτοι μὲν δὴ, τοιαῖοι ὄντες μάλα
ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν
παράσιτον; ἔχι πρῶτον μὲν ὁ τοιαῦτος ἀπὸ τοῦ
ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καὶ ὡς
περ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἔ γάρ ἄλλ' ὅν ἐν πολέμῳ
μάχεσθαι Φησιν ἐξιάσει, καὶ εὐθύς αὖτε
ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὅν ἄλλοι εἰσὶν ἄλλοι

neus in foro suo cum amasio. Hi ergo, vinctis-
tissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello
rum Parasitum? Nonne primum talis praeferat
in aciem, sicut etiam Vlysses aequum esse censet?
Etenim quem in praelio pugnare iubet, cum et-
iam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu
pugnandum sit. Quoque tempore milites alii

deatur hic adiungi contrario. Sed
velit ereptam civitatem e servitute.
erit minime incongruus. Sic eripere
riculo signif. ap. Aelian. XI, 6. ἀφαιρῶν
αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. Reitz.

25. καὶ εὐθύς] Leg. καὶ νῦν εὐθύς. Guier. Id-
que reciperem, si vel vna Ed. praesires. Et
parum abfuit quin vel iis inuitis sic desis-
sem. Reitz.

ται χρόνον ὑπὸ δέας ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει
τὸ κράτος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ
τὸ ἀεινὸν ὑποπτεῦων τῷ πολέμῳ, τρέμει, ἔτος
δὲ ἐσθίει τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ
μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται.
ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεν ὑπστέτακται τῷ
παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν
Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βε-
λῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τῆτον σκέ-
πει. βέλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτὸν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, ἔκ-
αν ἐπ' αὐτῷ δῆπρ ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης
ἀσχυνθεῖη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ
ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε
Φιλο-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, tho-
racem induit alius, alius ipsa belli metuenda su-
spicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu
cibum capit, et post egressionem in primis statim
pugnam capeffit: sed qui illum alit, altero stat
ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum
Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo
nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc
potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus,
non sane illius *interfecti* neque ductorem, ordinis,
neque militem pudeat, magni nempe corporis,
et sicut in conuiuio pulchre iacentis. Et operae

Φιλοσόφῃ νεκρὸν ἰδεῖν τέτῳ παρακείμενον, ξη-
ρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, πρό-
τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἀνδρωπύον. τίς
ἐκ ἂν καταφρονήσει ταύτης τῆς πόλεως, τὰς
ὑπασπιστὰς αὐτῆς ἄτω κακοδαίμονας ὄρῳ; τίς
δὲ ἐκ ἂν εἰκάσαι χλωρὰς καὶ κομήτας ὄρῳ ἀν-
δρωπίσκας κειμένας, τὴν πόλιν ἀπορῆσαν συμ-
μάχων, τὰς ἐν τῇ εἰρητῇ κακέρχους ἐπιδόσθαι
τῷ πολέμῳ; τοιῶτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτα-
ρας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παρασίτοι.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν
παρασιτικὴ Φιλοσοφία, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πο-
λεμῷ. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς
εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὃ τι ἔατό
πῶς

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer
aridum, squalidum, longam habens barbulam,
iam ante pugnam demortuum, imbecillum ho-
muncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem,
propugnatores illius ita miseros si videat? Quis
vero non coniiciat pallidos et comatos homuncio-
nes si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem
maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales
quidem in bello ad Philosophos et oratores com-
parati sunt Parasiti.

§1. In pace vero tantum mihi videtur Parasito-
rum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax
bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pa-
cis. ΤΥΧ. Nondum intelligo, quid hoc sibi
velit

πὼς βέλεται, σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν
 ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυ-
 μνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε
 φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.
 ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ
 δικαστήρια ἔπαρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκο-
 φάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσ-
 ἥκει, καὶ ὅτι ἔδεν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τέτοις
 γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνά-
 σια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μό-
 νος ἑτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ
 ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγχεῖσθαι παρασίτῃ τοῦ
 σώματος; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τέτων ὀφθαίς, καὶ
 αἰσχύνῃ τῇ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρη-
 μίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσαίῃ θηρίον ὁμόσειόν·
 ὁ δὲ

velit. Videamus tamen. P A R. Nonne igitur
 forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et
 venationes, et coenationes, loca vrbis dixerim?
 T Y C H. Omnino. P A R. Igitur Parasitus in
 forum quidem et ad iudicia non accedit, quod,
 puto, sycophantis omnia illa loca magis conue-
 niunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet.
 At Palaestras et gymnasia, et conuiuia persequi-
 tur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in
 palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Pa-
 rasiti corpore conferri meretur? aut quis horum
 in gymnasio visus, non dedecus potius loci est?
 Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-

ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέ-
χεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δει-
πνοῖς καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἑλαφός, ἔτε σὺς.
αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐ-
τὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος
ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τὰς μὲν γὰρ λαγῶς
διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ,
τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιοτο παρασίτῳ, ἥτοι παί-
ζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι
τὰς συμπότας; πότερόν ποτε ἔτος ὄδων καὶ
σιώπτων, ἢ ἀνδρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωτίῳ
κειμένος, εἰς γῆν ὄρων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἔχει
συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμ-
ποσίῳ Φιλόσοφος τοιῶτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλα-
νείῳ κύων.

Φέρει

rentem feram: at Parasitus inuadentes manet, et
facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas
contemnere: et neque ceruus illum neque horri-
dus aper percellit: sed etiam si aper dentem in il-
lum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam
lepores magis ipsis canibus persequitur. In con-
uiuio autem Parasito quis certare audeat, siue io-
canti siue edenti? Vter magis exhilarare conuiuas
poterit? hic ne tandem canens et diſteria iaciens,
an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens,
deiecto vultu, vt qui ad funus venerit, non ad
conuiuium? Ac mea sententia tale quid in coena
Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφάντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βα-
δίζομεν τὸν βίον τῷ παρασίτῃ, σκοπᾶντες ἅμα,
καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ 26). πρῶτον τοίνυν
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης κατα-
φραγνῆντα, καὶ ἔδδεν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρω-
ποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους
εὐροι τις ἂν, ἔτινας, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφῃ
καὶ δόξης τριβέντας. καὶ ἔδδους μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὁ τέττα ἀσχισθὲν ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίᾳ. καὶ ὁ
μὲν παράσιτος ἄτῳς ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἐκ
ἂν τις ἔδδῃ πρὸς τὰς ἐν τοῖς ἀγκυραλοῖς ψηφίδας
ἀμε-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
Parasiti veniamus, ita ut istorum simul vitam in-
spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasitum
gloriae contemptorem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri, et
non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora cal-
culos

R 4

26. ἐκείνῳ] ἐκείνων coniiciebat Gesn. Nimi-
rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
paratum it parasitos. Verum quum τὸν
βίον παρασίτῃ praemittatur, recte procedit,
se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Reitz.

ἀμελῶς ἔχει, καὶ εἰδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τῷ πυρρός. οἳ γε μὴν ῥήτορες, καὶ τὸ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἔτι διακρίνεται κακοδαμόνως, ὥς τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίμεντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν διμάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττεται τὰς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τῷ βασιλείῳ ὑπὲρ τῷ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ ἐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τῆτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ εἰδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὐραία

culos negligentius habeat; neque quidquam ipse videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munerum damnatus sit: alius mercedem argutiarum a discipulis exigit; alius pro suo conuictu mercedem a rege et ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Inue-

Εὐροῖς δ' ἂν ἔ μόνον ταῦτα περὶ τέτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· ὅσον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παρασι-
τος ἔξω τέτων ἐστὶν ἀπάντων· ἄτε γὰρ ὀργίζεται
δι' ἀνέξικαν, καὶ ὅτι ἐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτω ὀρ-
γισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσῃς δέ ποτε, ἡ ὀργὴ
αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, ἐδὲ σκυθρωπὸν ἐδὲν ἀπερ-
γάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τὰς
ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥμισυ πάντων, τῷ-
το τῆς τέχνης παρασκευαζέσης αὐτῷ, καὶ χα-
ριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτε λυπηθεῖν. ἄτε
γὰρ χρήματα ἐστὶν αὐτῷ, ἄτε οἶκος, ἄτε οἰκί-
της, ἄτε γυνή, ἄτε παῖδες, ὧν διαφθειρομέ-
νων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα
αὐτά,

53. Inuenias autem non haec modo circa istos,
sed perturbationes etiam alias, tristitias, vt hoc
vtar, et iras, et inuidias, et omnis generis cupi-
ditates. Verum Parasitus extra haec omnia est.
Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam,
et quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indi-
gnetur aliquando, ira illius difficile aut triste ni-
hil quidquam efficit, sed risum potius. Sic ex-
hilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia
minime omnium afficitur: hanc ipsi incomodi-
tatem parante arte sua atque largiente, vt non
habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt,
neque domus, neque seruus, neque vxor, neque
liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici,

αὐτὰ; (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) ἐπιθυμεῖ δὲ
 ἔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου
 τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τρο-
 Φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ
 Τυχιάδην, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἔδὲ παράσιτός ἐστιν ἔτος,
 ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. ἔδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορία
 ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, ἔδὲ Φρόνιμος ἀπορία Φρε-
 νῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε ἔτε παράσιτος αὐ-
 τοῦ. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν
 ὄντος, ἔχει μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος, ἄλ-
 λως ἢ παρεσία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος
 παρεσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρε-
 σία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἶγε
 τῆτο

qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant
 interire. Sed neque gloriae cupidus est neque
 opum, neque formosi cuiusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria
 angere illum probabile est. PAR. Ignoras, Ty-
 chiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui
 indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo
 fortitudo, fortis est, neque prudens, cum desti-
 tuitur prudentia, est prudens. Alioquin enim
 neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
 quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui
 non est. Si vero fortis non aliter quam praesente
 fortitudine, et prudens prudentia praesente; et-
 iam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasi-
 tus

τῆτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλῃ τινὸς, καὶ ἔχει παρασίτη, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκ ἔνδεον ποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐσικεν ὥς ἔτ' ἐπὶ τῆτω, ἔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτω λυπηθεῖν αὐν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμᾶ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβέονται μάλιστα· τὰς γὰρ τοι πλείους αὐτῶν εὖροι τις αὐν μετὰ ξύλων προϊόντας· ἐν αὐν δὴ πε, εἰ μὴ ἐφοβέοντο, ὥπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβλεύσειεν αὐτοῖς διεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τῆτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖν. γενομένη δὲ ψόφα νύκτωρ, ἔδεν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ

tus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec iam de parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia vlla est ut doleat.

55. Iam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum claua prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam obdit conclauis, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo mouetur magis, quam si non ortus esset. Et si per

ἀνὴρ κενὸν, ἀνευ ξίφους ὁδύει, φοβεῖται γὰρ εἰ-
δέν κταμῆ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγώ,
κδορὸς ἔντος δεινῆς, τόξα ἐνεσκευασμένους, ξυλά-
μεν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπύοντες, καὶ
ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτε μέντοι ἔδεῖς ἔχοι κατηγορησάμενοι
χρῆαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδικήμα
ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιῦτος καὶ ἂν εἴη παρὰ νόμον
ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥς· εἰ μοι κενὸν
τύχοι, αἶμα τῶ ἀδικήματι καὶ τένονα μετὰ
λαμβάνει τῷ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ ποταμὸς
ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἀλλὰ Φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕ-
τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸς
μὲν τὰ τοῦ ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει

per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil
enim vlsquam metuit. Philosophos autem saepe
ego vidi, telis instructos, cum nihil vlsquam eum
metuendum. Clauas enim habent, etiam cum
in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulteris-
de vi, aut raptus, aut cuiuscumque simplicis
criminis. Nam talis quidem Parasitus non iniuri-
sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
terium committat, simul cum iniuria nomen
iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero bonus
non hoc inde habet, vt sit bonus, sed vt impro-
bus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commi-
tat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod
com-

δὲ δ' ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων ἀφθονα ἔ' μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολαλειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτης ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Δημοσθένης, καὶ τῶν πλείων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρὰ τὴν δὲ ἐκ ἔστιν ἀπολογία, ἧς ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὃ μὲν βίος τῷ παρασίτῃ κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν Φιλοσόφων· ὃ δὲ θάνατος φαυλότερος; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν τ' ἐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. Φιλοσόφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείους, κακὰς

commisit, fuscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis nouimus, sed relictā etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim nouimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios

κακῶς κακῶς ἀποθανόντας, τὰς μὲν ἐν καταδίκῃς ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχρίας 27) Φθινήσαντας 28), τὰς δὲ Φυγόντας. παρασίτῃ δὲ θάνατον ἔδεις ἔχει τοιῶτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πiónτος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιάσθαι τετελευτημένῳ θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημήληται σοὶ τὰ πρὸς τὰς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου.
λοιπὸν

alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finisse, ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσχρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. la. Croze.

28. Φθινήσαντας] Gesner. em. Φθινύσαντας. Recte; nam Φθινέω ignoro. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inueniatur. Reisz.

λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα
 τῷτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκῶσιν ὥσπερ εὐεργετῶντες καὶ χαρίζομε-
 νοι τρέφειν αὐτὰς οἱ πλάσιοι, καὶ εἶναι τῷτο
 αἰσχύνην τῷ τρεφόμενῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά
 γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι
 γιγνώσκειν ὅτι πλάσιος ἄνῃς, εἰ καὶ τὸ Γύγῃ
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ
 προῖων ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσ-
 περ στρατιώτης χωρὶς ὀπλῶν ἀτιμότερος, καὶ
 ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ Φαλά-
 ρων, ἔτω καὶ πλάσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλά-
 σιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτῷ· τὸν δὲ παράσιτον
 πλάσιος ἐδέετο κοσμεῖ.

"Αλ-

est vt dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, pauperem esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contemtior,
 et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 autem diues ornat nunquam.

59. Alio-

"Αλλως τε εἰδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλεσίῳ τέτο λυσιτελής ἐστίν, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγες μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῆ, καὶ ἀσφάλεια πολλὰ ἐκ τῆς τέττε δορυφορίας ὑπαρχει. ἔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλεσίῳ, τέτον ὁρῶν παρесьῶτα· ἀλλ' εἴ ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ εἰδείς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβλεῦσαι τινὶ, τέττε προεσθίωντος καὶ προπίνοντος; ὥσε ὁ πλεσίος ἐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῆ παρασίτε σώζεται. ἔτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοσοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori vilio- rem; cum diuiti hoc vtile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis inuadat diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque diues non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in eden-

τῷ πλεσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν
αἰρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελ-
θεῖν, ὑπερήσας ἔδεν τῆς σεαυτῆ τέχνης, ἔχ,
ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ'
ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος.
λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς
παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα τὴν
τὴν ἀπόκρισιν, εἰ σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ,
καὶ περὶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ
ἑρωτώμενον ἢ ἀριστα οἶσι. Φέρε γάρ, τὴν σῖτον
οἱ παλαιοὶ τί καλεῖσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ.
Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἔχει τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ.
Ναί. ΠΑΡ. Οὐκὲν καθυμολόγηται τὸ παρασι-
τεῖν

edendo diuiti nihil esse, verum etiam in
conuictu illius mori non detrectat.

60. ΤΥΧ. Omnia mihi, Simon, videris per-
secutus, neque vlla in re artem tuam destituisse,
non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercita-
tus aliquis in rebus maximis. Superest vt au-
diam an non ipsum Parasiticae nomen turpicu-
lum sit. ΠΑΡ. Vide ergo responsionem an sa-
tis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad
quaesita respondere, quomodo optimum tibi vi-
debitur. Age enim, *Siton* veteres quid voca-
bant? ΤΥΧ. *Cibum*. ΠΑΡ. Quid autem
Siseisthai, nonne edere? ΤΥΧ. Sic est. ΠΑΡ.
Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud?

τεῖν ὅτι ἐκ ἄλλο ἐσί. ΤΥΧ. Τῷτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐσίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότε-
ρόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμ-
φοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἢ γὰρ γε τὸ πλεῖν,
ἢ τὸ παραπλεῖν 29); ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe vide-
tur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde:
vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propositis
duobus elegeris, *nauigare ne an iuxta nauigare.*

TYCH. Equidem *iuxta nauigare.* PAR. Quid
vero,

29. παραπλεῖν] *Ipsa* verum non facile est
ea loca conuertere, in quibus verborum lu-
sus inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio diffi-
cultatem aliquam habet, quae non *societa-*
tem modo, sed excessum etiam et *superatio-*
nem, interdum etiam *vitium oculium* in com-
positione notet; quae forte in *παρασίτῃ*
appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit
qui *cum* aliis, quibus *obrepit*, largius cupi-
diusque caeteris, cibum capit. Sed cum
in primis tamen ad *cibi societatem* respicia-
tur, quorsum etiam illi Solonis *παράσιτοι*,
atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in
caeteris compositis quoque huius praecipue
significationis rationem habere. *Gesner.*

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΤΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἵππεύειν, ἢ τὸ παραίππεύειν; ΤΤΧ. Τὸ παρ-
 ἵππεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ὁμοίως ἔδ' ἔλαιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὸ παρασιτεῖν. ΤΤΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ
 σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῷος
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ
 δέ με αὐτὴν δύναιος διδάσκειν ἀφθόνηος, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δέ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, *carrere* ne an *iuxta currere*? TYCH.
Iuxta currere. PAR. Quid vero, *equitare* ne an
iuxta equitare? TYCH. *Iuxta equitare*. PAR.
 Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*? TYCH.
Iuxta iaculari. PAR. Nonne ergo similiter et-
 iam malis *iuxta edere*, cum aliis (hoc enim est
 parasitari) quàm *edere* simpliciter? TYCH.
 Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum
 ego tibi, ut pueri, mane veniam et post pran-
 dium, discendae huius artis causa. Aequum
 autem est, ut eam tu me sine invidia doceas,
 quandoquidem primus ego tibi sum discipulus.
 Aiunt vero a matribus etiam magis amari primo-
 genitos.

Ἀνάχαρσις, ἡ περὶ γυμνασίων

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἔνεκα οἱ νέοι ποιῶσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχεσι καὶ λυγίζεσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γάρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττε-

Anacharxis siue de Exercitationibus
(vulgo de *Gymnasiis*.)

Anacharxis et Solon.

ANACH. Ista vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se inuicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, tridunt se inuicem pronis capitibus, et frontibus arie-

ῥάττεσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς
τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσιὼν, ἀνακύπτειν
ἐκ ἐα, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δέ
ἤδη περιπλεξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέ-
ρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαίμῳ, ἄγχι
ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων
οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνεύγειν. καὶ ἐδὲ τῷ
ἐλαίῳ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ'
ἀφρνίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῷ βορβόρῳ ἀνα-
πλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα
ἐμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγγέλους ἐκ τῶν
χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἔτα

arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste al-
terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non finit,
contruditque deorsum in lutum. Tandem vero
iam cruribus suis illius ventrem complexus, suo-
que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
pliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces
sibi elidantur. Ac ne olei quidem causa par-
cunt, quo minus inquinantur, sed deterfo vn-
guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
diffuentes, risum mihi quidem praebent, anguil-
larum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἑτεροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ
 τῆτο δρῶσιν· ἐκ ἐν πηλῷ ἑτοί γε, ἀλλὰ ψάμ-
 μον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγ-
 ματι πᾶττεσιν τε ἀλλήλας, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες
 ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὥς
 ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἷμα,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρέσης, καὶ βεβαιο-
 τέραν ἐν ξηρῷ παρεχέσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ἐρθεσάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παί-
 σιν ἀλλήλας προσπέσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἑ-
 τροὶ γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ
 μακροδαίμων· ἕτως αἵματος αὐτοῦ καὶ ψάμμου
 ἀναπτόλησαι τὸ σῶμα, πύξ· ὥς ὀρεῖς παταχ-
 θέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' ἂν δὲ ὁ ἀρχων ἔτρεσι
 διΐση-

2. Alii in subdiuali aulae idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed arenam istam profundam
 substratam habentes in cauea, conspergunt se in-
 vicem, et sponte sua puluere se, gallorum gal-
 linaceorum instar, adcumulant, puto, ut minus
 inter complectendum elabi possint, lubricitatem
 illam auferente arena, et firmiorem praestante in
 sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus
 se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo mi-
 ser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine
 illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vi-
 des, mala illi percussa. Sed neque iste praefer-
 ctus

διΐσθσιν αὐτὰς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονῶσι, καὶ ἀνακηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἴρα.

Ταῦτα ἔν ἐθέλω εἰδέναι τίνος ἀγαθὸν ἂν εἴη ποιεῖν· ὥς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰσκένομαι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκ ἑσιν ὅσους ἂν ῥαδίως μετὰ πείσεις με ὥς ἐ παραπαίχουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γηγνόμενα φαίνεται ξένα γὰρ ὄντα, καὶ
πάμ-

aus illos separat, aut pugnam soluit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quia incitat etiam, et qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se mouent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et iactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono fit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insani te qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi
S 4
fint,

πάμπαν τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καὶ
 θάπερ καὶ ὑμῶν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
 ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλήσιν ἡμῖν ἀλέκοτα εἶ-
 ναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
 σταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· σὺ
 γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, ἐδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
 τοι παίεσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίσσιν ἐν τῷ πηλῷ,
 ἢ ἐπιπάττεσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
 καὶ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀμὴν ἐ μικρὰν ἐπ-
 ἄγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδοιατρείψης, ὥσπερ
 αἱμαὶ σε ποιήσιν, τῇ Ἑλλάδι, καὶ εἰς μακρὰν
 εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκοι-
 μένων. ἔτω σοι τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ αἶμα καὶ
 λυσίτε-

sint, et multum a Scythicis moribus abhorren-
 tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
 sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
 videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu
 iam hucce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
 optime, non sunt furor, quae fiunt, neque in-
 iuriae causa isti se inuicem percutiunt, et in lu-
 to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
 utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
 bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
 inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
 quam diu in Graecia, non ita multo post vnus
 et ipse eris de illis luto aut puluere oppletis: adeo
 tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

ANACH.

λυσιτελές εἶναι δοξεῖ. ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιᾷτό τι διαθῇ, εἴσεται ὡς ἔμάνην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομέ-
νοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτάς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώ-
ρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνο-
μάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τῷ Λυκίῳ· καὶ
τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτῷ ἑστῶς, τὸν ἐπὶ τῇ βῆλῃ κεκλι-
μένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ
δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ
καμάτε μακρῷ ἀναπαυόμενον δαίμνυσι τὸν θεόν.

Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέτων, τὸ μὲν ἐν τῷ
πηλῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει
παλαίῃ·

ANACH. Apage, Solon, vobis eueniant vtilia
ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum ali-
quis tale quid faciat, sentiet non frustra nos ac-
cinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his
quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?
SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a no-
bis appellatur, et est illud Apollini Lycio sa-
crum. Vides signum illius, illum ad columel-
lam se acclinantem, sinistra habentem arcum:
dextra vero supra caput reflexa velut e longo la-
bore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit
in luto isto, lucta vocatur; isti in puluere, lu-

παλαίεσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ἄρ-
 θοςάδην παγκρατιάξεν λεγόμεν. καὶ ἄλλα δὲ
 ἡμῖν ἐς γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου,
 καὶ τῷ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
 τίθεμεν. καὶ ὁ πρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν
 κατ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐσιν;
 ΣΟΛ. Ὀλυμπίᾳσι μὲν σέφανος ἐκ κοτίνου,
 Ἴσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πε-
 πλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν 1) τοῦ
 θεῶ·

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore
 se inuicem feriunt, pancratio certare dicimus.
 Sunt autem nobis alia quoque id genus exercita-
 menta pugilatus, et disci, et saltus: quorum
 omnium certamina proponimus, et qui vicerit,
 ille praestantissimus inter suos videtur, et repor-
 tat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud vos
 praemia? SOL. Olympiae corona oleagina;
 in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathe-
 naicis,

1. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arbo-
 rum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non
 primum Anthologias epigramma laudo, ubi
 κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius
 societatis causa suspicionem moueant, ra-
 mum esse intelligendum: sed hoc, quod
 hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum
 prae-

θεῶ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον
τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀναχαρσι;
ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANAX.
Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας
τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθῆσιν αὐτὰ Φι-
λοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγω-
νισαῖς αὐτοῖς ὑπερεσπῶδακέναι περὶ τὴν ἀναίρε-
σιν τῶν τηλικύτων, ὥς ἐ μήλων ἕνεκα, καὶ σε-
λίνων, τοσαῦτα προποιεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς
οὐκ

naicis, oleum ex Mineruse olea. Quid rides,
Anacharfi, an quod parua tibi videntur ista?
ANACH. Non; sed magnifica dixisti praemia,
et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
constituerunt: digna, pro quibus auferendis su-
pra etiam, quam possunt, contendant athletae:
adeo ut malorum causa et apiorum tantum la-
boris praecipiant, et periculum incurrant, ne
alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
non

praemium commemoratur, *oleum e sacra
Mineruae olea*. Deinde quoties praemio-
rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
logo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μήλα*
semper a coronis distinguit: praesertim c.
15. *πρόκειται σέφανος ἔ πίτυος, ἂ δὲ κο-
τίνου ἢ σελίνων*. quidni *μηλέας* aut *μήλων*
adiiceret, si par erat ratio? *Gesner*.

οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σαλίνῳ ἐξεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄρισε, ἐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐς σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολεθῆσα τέτοις δόξαι, τὰ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ γὰρ ἀπονητὶ προσγέναιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ ἀνάσχεσθαι ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτέλες, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τέτο Φῆς,

ὦ Σό-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab aduersariis contundatur.

ΙΟ. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantiuis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ΑΝΑΧ.

Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελές, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς ὄψονται ἐξεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ
νίκῃ ἐπαινεύονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσασιν, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινά ἔχοντες. ΣΟΛ.
"Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μι-
κρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς
τὰς πανηγύρεις ἀπιῶν, ἑρᾷς τοσούτων πληθους
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν
τοιούτων, καὶ θεάτρα μυριάνδρα συμπληρέμενα,
καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἐπαινεμένους, τὸν δὲ καὶ νική-
σαντα αὐτῶν ἰσχύθειν νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τέτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἴ-
κτισόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχασι,
ἄλλὰ

Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. SOL.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc:
paullo post aliter de iis senties: cum delatus in
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serissimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τοσάντοις θραταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσχουσιν αὐτὰς, αἵματι ραινομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσσεσι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἢν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ πρεσβυτέρων, ἢ θοιμάτιον περιῤῥήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύταί τὰς ζημίας ἐπάγχεσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τῷτο πάθῃ τις· ἔτιγε ἐν τηλικάντοις θράτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἴσθμοϊ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἔ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτεῖρεν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχεσι· τῶν δὲ θρατῶν, ἔς Φῆς ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστους παραγέγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τάνχρηκαῖα
παρέν-

sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes vt sanguine fluant, aut angantur ab aduersariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ciuium quemquam, aut impetu facto euertat, aut vltrem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores insi-gunt, etiamsi cui paucis testibus hoc eueniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais vndique conuenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessa-
riis

παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιῆταις. ἔδ᾽ ἄ
γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τῷτο
τερπνὸν αὐτοῖς, ἔρ᾽ ἂν παιομένεσ γε, καὶ διαπλη-
κτιζομένεσ ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράτ-
τομένεσ, καὶ συντριβομένεσ ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμ-
πίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν
σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς ἔ μάνην ἐσπα-
δάκαμεν ἐπὶ τῷτοις. ἔ γὰρ ἔτω λέγων ἂν τις
προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων,
ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς,
βλέποισ ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματίων,
καὶ εὐεξίας θαυμασὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχὺν

riis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum
enim illud possum intelligere, quae sit illis iu-
cunditas, videre ferientes se et conflictantes homi-
nes, et terrae allisos, et alterum ab altero con-
tritum.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharfi, Olym-
piorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum,
ipsa te res doceret, quam non temere studium in
his rebus ponamus. Neque enim dicendo quis-
quam ita te admovere quali possit voluptati eorum,
quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudi-
nes corporum, et habitus ad valetudinem admi-
rabiles, et horribiles peritias, et robur inuictum,
et

ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀηττήτας, καὶ σπαδὴν ἀληκτον ὑπὲρ
τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς ἐκ ἂν ἐπαύσω
ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ἐπόσα
κατηριθμίσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετάς, καὶ τὰς εὐ-
εξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὄρω ἔδενός
μεγάλῃ ἔνεκα παραπολλυμέναις ὑμῖν, ἔτε πα-
τρίδος κινδυνεύσεως, ἔτε χώρας πορθεμένης,
ἔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥς τε τοσαῦτα γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν,
ὥς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες,
καὶ τάλαιπωρέμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem noui finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bo-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, vt ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis conflictentur, ac pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις 3),
ὡς μήκε καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαν-
τες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνήσθαι τῶν ἀθλων,
τοιχάτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ
λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς,
ἀλλὰ εἷς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX.
Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ
τῆς

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
ac liuoribus, vt pomo aut oleae ramo potiantur
victores. Suaue enim mihi semper meminisse prae-
miorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi,
omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Mini-
me, sed vnus ex omnibus, qui illos superauit.
ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper *ingens*
quid signif. sed quamcumque etiam magni-
tudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque
et de re minima praedicari potest. Neque
plurale μεγέθη ad procerum athletarum cor-
pus spectare puto, sed ad dimensionem i.
e. proportionem membrorum pertinere ar-
bitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam
foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus.
Magnitudinem similiter Latinis de re parua
dici, notaui in lib. de *Ambiguis*. Reitz.

3. τοῖς ὑπωπίοις] Bos Obseru. Philol. p. 142.
probat ὑπόπια esse *vestigia plagarum*, ac
vulnera ipsa et contusiones. Recte. Reitz.

τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες· ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕσση πάντως, οἱ δὲ ἡττῶμενοι πάνπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· ἐγὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθνῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δὲ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμέμεθα πρὸς αὐτάς, καὶ εἶπῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ.

Καὶ

incipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem vnum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et honoris studium, quo in illis versamur, et scies, multam habere admixtam laboribus vtilitatem, etiam si frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quin

Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' ἑδὲν ἄλλο ἂπὸ τῆς
 Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμῶν, τοσαύτην μὲν γῆν διο-
 δούσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνιον, καὶ δυσχείμερον,
 περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμεις τε τὰς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολι-
 τείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετῆσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 Φίλον ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξένων, πρὸς ἡμῶν
 μηνικατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἦκον νόμων ἰετινῶν ξυγ-
 γραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλωρ
 πολιτείας τινὸς συναρμολογῆν· ὥς ἐκ ἂν φθάνοις
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιῶμενος, ὡς ἐγώ-
 γε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄπτορος παρακατα-
 ἐξόμενος, εἰς ὅσον ἂν αὐτὸς διακινῆις λέγων·
 κεχῆ-

Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de caussa etiam te maxime
 amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in vniuersum rempublicam quandam
 constituisse. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens; quousque ipse durare
 T 2 dicen-

μεχηνῶς ἐπακχοίμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἔρᾳδιον, ὦ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιών, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξέωνται συνίεναι τε τῷ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τὰς πόνους· ταῦτα ἡδη σοι διέξεμι, ὥς μάθοις ἔτινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔμνονον ἔνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἀθλα δύναντο ἀναιρεῖσθαι·

dicendo possis, hiansque audiam te de republica et legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Vniuersa quidem, Sodalis, breuiter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus decernamus, et quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, et virile robur accipere, et pares esse laboribus: haec iam tibi enarro, uti discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa

σθαί· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωρῶσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθόν ἐκ τῆς καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σεφάνος οὐκ ἴτιμος, εἰδὲ κοτίνε, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν, οἶον ἐλευθερίαν λέγω· αὐτὰ τε ἐκάσῃ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλᾶτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑρτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ σεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται,

καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed maius quiddam toti ciuitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus ciuibus propositum est: et corona non ex pinu, neque olea, aut apio; sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem priuatim vniuscuiusque, et communiter patriae, et diuitias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum, et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, et certamine illo pa-

καὶ ἐκ τῶ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὅν
αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγασιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦ-
τά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆ-
λα καὶ σέλινά διηγῶ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας,
καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀναχάρσι, ἔδ'
ἐκείνᾳ σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅποτεν ἂ λέ-
γω καταμάθῃς. ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώ-
μης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐσι μικρὰ.
τῷ μάζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τῷ σεφάνῃ, ὃν
κατέλεξα τῷ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ
οἶδ' ὅπως ὑπερβαῖς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέ-
ρων ἐπεμνήσθῃ, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ
Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἄλλὰ νῦν,
(σχο-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores
ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admira-
bilis, talia ac tanta praemia cum recensenda habe-
res, mala narrabas et apia, et siluestris oliuae
ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi,
nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico per-
ceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes
ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coro-
nae illius, quam modo enarrabam, vndique bea-
tae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione
ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in
Isthmo fiunt, et Olympiae et Nemeae. Sed nos
iam,

(σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυ-
μῇ ἀνέειν) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα
ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ANAX. Ἄμενον, ὦ
Σόλων, αὐτῷ καὶ ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος
μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τῶ-
ν παρδείην, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῶν,
εἴ τινα ἰδοίμι σεμνυνόμενον κατίνῳ, ἢ σελίνῳ
ἐξαφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσμιον
ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων,
ὡς μὴ ἐναχλαῖεν ἡμῖν ἐπιμεκραγότες τοῖς πα-
λαίμασιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) αὐδὲ τὸν
ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ἄξυν καὶ Φλογώδη
ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖ-
λόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος
ἐν ὑμῖν

iam, otiosi enim fumus; et tu, vt ais, audien-
di cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio stu-
diose omnia illa agi. ANACH. Melius ita,
Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ser-
mo processerit: et forte celeriter hinc didicero non
amplius illos irridere, si quem videam olea sibi
placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur,
in umbratum illum locum progressi assideamus in
sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctan-
tibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem faci-
le fero, qui acutus et fertidus incidit nudo capiti:
pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
 ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τῆ ἀέρος
 (ὃν ὑμεῖς κύνα Φατέ) πάντα καταφλέγοντος,
 καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, τε
 ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
 κείμενος, φλογμὸν τῆτον εἰ φορητὸν ἐπάγει
 τοῖς σώμασιν. ὥς καὶ σὺ θαυμάζω ὅπως γη-
 ραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, ἔτε ιδίαις πρὸς τὸ θάλλπος,
 ὥςπερ ἐγὼ, ἔτε ὅλως ἐνοχλεμένῳ ἔοικας, εἰδὼ
 περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ
 δέχηται τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
 γὰρ ἔτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
 ἐν τῷ πηλῷ κυβισήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ
 ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντή-
 ριον

inter vos peregrino habitu circummeam. Tempus
 autem anni, quae feruidissima pars est aëtri, quod
 caniculam vocatis, adurentis omnia, et siccum
 aridumque aëtra reddentis; atque sol circa meri-
 diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intole-
 rabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
 quomodo senex iam homo, neque fudes ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
 quam sentire videaris, nec umbriferum locum
 circumspicias, quo subeas, sed facile excipias
 solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
 charsi, et perpetuae in luto volutationes, et sub-
 diales in arena aerumnæ, hoc nobis contra solis
 iacula

ριον παρέχασι πρὸς τὰς τ᾽ ἡλίας βολάς. καὶ ἐκ
ἐτι πάλιν δρόμεθα, ὅς τὴν αἰκτῖνα κωλύσει καθι-
κνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' ἔν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς
ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντός πιστεύειν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δυοῖν γὰρ θατέρω πάντως ἐκ ἂν ἀμάρ-
τοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ἐπό-
σα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι
ὡς ἐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τᾷ-
τῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, ἐκ ἂν
Φθάνοι χάριν ὁμολογεῖσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παι-
δεύσης,

*iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
dium. Sed abeamus nempe.*

17. Et *fac* vt non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, vt omnino illis fidem habeas:
sed vbi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter vt in hanc traducare
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis;
omnibus, aut ego vt meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad

δούσης, καὶ μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκεί-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. εἰδὲν γὰρ ἂν ἀ-
ποκρυψάμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω φέρων, καὶ κατασᾶς ἐν τῇ πυνυί,
ἔρῳ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἐγραψα τὰς νόμους, οἷός ἂν ὦμην ὠφελιμω-
τάτως ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἔτοσί (δεῖ-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἔστι· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥς
εὐσεβέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλ-
κᾶν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἔκ αἰ-
σχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX.

meliores traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celauero: sed in medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus; Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore ciuitati putabam. At hic hospes, (hic te osten-
dam, Anacharsi) Scytha ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me instituit, et aliam me meliorem di-
scendi ac viuendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Mineruam.
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
nienſium ciuitatem, a barbaro et peregrino disce-
re, quae profunt.

18. ANACH.

ANAX. Τὸτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πέθανεν ἂν ἐγὼ, νομαῖς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' αἰμάξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ἔτε οἰκήσας πώποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωρακώς, περὶ πολιτείας διεξίομι, καὶ διδάσκειμι αὐτέχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τσαῖταις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τὸτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίσασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσῃ. πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸτο ὡς νομοθέτη

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam vnde ego, pastoricius et vagus homo, qui in plauistro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de ciuitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam saecula bonis legibus habuerunt? et te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime ciuitas instituat, et quibus vsa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re paren-

θέτῃ πείσέον σοι· καὶ ἀνταρῶ, ἣν τι μοι δοκῇ
 μὴ ἀρετῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι,
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρεφῇ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδέϊα καὶ
 εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχρῇ τῇ λίθῃ. λέγε ἔν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες,
 ἐκ παιδῶν εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἀρε-
 σοι ἄνδρες ἀποβαίνεσιν ἐκ τῆς πηλᾶς, καὶ τῶν
 ἀσκημάτων τῶν τῶν, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυ-
 βισήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῷτο
 γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθεν ἀκῆσαι·
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕπερον διδάξῃ με μετὰ καιρὸν ἔκα-
 ζον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνῃ μένται, ὦ Σόλων, μέ-
 μνησὸ μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam,
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co fumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus*
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigatis, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid pulvis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim
 ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

Βαρὺν ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μη-
 δὲ ἀπομηκύνῃς τὰς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπι-
 λανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα
 πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τῆτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ
 ἄμειναν, ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λό-
 γος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ
 ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ
 διακόψῃς αὐτῶ τὸ μῆκος. ἦν μὲντοι μὴ ἐξαγώ-
 νια, μηδὲ πόρρω τῶ σκοπῶ τὰ λεγόμενα ἤ, κω-
 λύσει ἔδεν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ
 καὶ τῇ βελῇ ἐξ Ἀρείε πάγῃ, ἥπερ τὰς Φονικὰς
 ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιῇν. ὁπό-
 ταν γὰρ ἀνελθῶσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζεται
 Φόνε,

neris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico,
 ne implices aut producas sermonem. Metuo enim
 ne priorum obliuiscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis
 melius, vbicumque tibi visa fuerit non nimis
 plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere
 fusa aberrare. Interpellabis enim vt volueris, et
 longitudinem intercides. Si vero non aliena sint
 a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant,
 quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiam si
 dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areo-
 pagitarum consilio, quod caedis apud nos caussas
 iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum
 enim ascendens in collem consedit ad iudicandum
 causas

Φόνε, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς
δικάσοντες, ἀποδίδοται λόγος ἐκατέρω τῶν κρι-
νομένων· καὶ λέγουν ἐν τῷ μέρει, ὃ μὲν διώ-
κων 4), ὃ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορες ἀνα-
βιβάζονται τὰς ἐρᾶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγουν, ἀνέχε-
ται ἡ βελή, καὶ ἡ συχίαν ἀκῆσα· ἣν δὲ τις
ἢ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνεξέρες
ἀπεργάσασθαι αὐτάς, ἢ οἰκτον, ἢ δεινῶσιν ἐξω-
θεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων
παῖδες ἐπὶ τὰς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελ-
θὼν ὁ κῆρυξ κατασιώπησεν εὐθύς, ἐκ ἐῶν λη-
ρεῖν

causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incen-
dii; facultas dicendi datur litigantium utrique,
et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
Consilium, et audit silentio. Si vero quis aut pro-
oemium dicat ante orationem, ut beneuolentiores
illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
nem, extrinsecus arcessitam inducat causas, qua-
lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
gressus in medium praeco silentium statim imponit,
neque

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi sa-
tis notum, et *actorem* notare, eique opponi
τὸν Φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla
plurimula adferentem *Elfner*. Obseru. ad
Matth. V. 44. *Reitz*.

ρεῖν πρὸς τὴν βελὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγ-
μα ἐν τοῖς λόγοις, ὥς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ
Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥς καὶ σὲ, ὦ Ἀνά-
χαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῆμα
ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς με νόμον ἄκχε,
καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἣν αἴσθη καταρρήτορευόμε-
νος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεία τῷ πρᾶγματι λέγηται,
ἔξέσω ἀπομηκύνειν. ἔδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιη-
σόμεθα τὴν συνεχσίαν, ὥς ἄχθεσθαι εἰ ἀποτει-
νοίτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σικὰ πυκνή, καὶ ἡμεῖς
σχολὴν ἄγομεν. ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦ-
τα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν· εἰ μικρὰν
οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τέτοις, ὅτι πάρεργον τῷ λόγῳ
καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με,
θαυ-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut
oblinere quasi et inuoluere causam verbis, ut nu-
da quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam
te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi
constituo equidem: et ex mei Consilii lege audi,
et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi insidias
strui: quam diu domestica causae dicentur, pro-
ducere orationem liceat. Neque enim sub sole
iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur
oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi
sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et
gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem
ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle
Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et
bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βελευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τέτοις ἔν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγώ, (τῷτο γὰρ ἔθξ με) κατὰ σχῆμα τῆς βαλῆς ἀκῆσομαί σε.

ΣΟΛ. Οὐκἔν δια βραχέων προακῆσαι χρέη σε, ἀ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς ἐ τὰ σικοδομήματα ἡγάμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερά, καὶ νεωσοίνας, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ αἰνῆτον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τέττας γὰρ εἶναι τὰς ἀναπληρῶντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελεῦντας
ἔκαστα,

bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciuibus. Ciuitatem enim non in aedificationibus inesse iudicamus, vt sunt moenia, et templa, et naualia: sed ista quidem vti corpus quoddam firmum, et immobile esse, ad receptionem et securitatem ciuium: vim vero omnem ponimus in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et gubernent, et perficiant omnia, et custodiant, quale

ἐκαστα, καὶ φυλάττοντας, οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἐκά-
 στῃ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τὲτο δὲ τοίνυν κατανοήσαν-
 τες, ἐπιμελεσάμεθα μὲν, ὥς ὁράς, καὶ τῷ σώ-
 ματος τῆς πόλεως, κατακοσμήντες αὐτὸ, ὥς
 κάλλισον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι
 κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις
 περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέςατον περιπεφραγ-
 μένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντας τὲτο προ-
 νοῶμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν ταῖς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τὰς
 γὰρ τοιαύτας σφίσι τε αὐταῖς καλῶς χρῆσθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-
 σαι τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὲ πρώτην ἀνατροπὴν
 αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est anima.
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem vt vi-
 des, etiam corpus ciuitatis, ornatusque vti quam
 pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedi-
 ficiis, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud providemus, vti ciues boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, et in bello serua-
 turos ciuitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-
 mus,

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείας ἐλευθεροῖς ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτάς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τὰς πόνους, παγιώτε-
ρα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνι-
σάμενα, τήνμαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτὰς διδάσκομεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τὰς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. ἔ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτὰς δεόμε-
θα,

mus, vt liberali eos disciplina educent atque nu-
triant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
quae bene se habent; ac pudor, et robur, et
metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur
in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus
videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur
maius consistentia; tum iam assumptos docemus,
aliis animae disciplinis atque exercitationibus pro-
positis, alia vero ratione labori corporibus adfue-
faciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo
modo ingenio esse vnumquemque vti natus est,
siue quantum ad corpus, siue quod ad animum;
verum institutione apud illos indigemus ac disci-
pline,

θα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ Φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ Φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐσι, σκέπσσι, καὶ περιφράττωσιν, ὥς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τήνικαῦτα περιτέμνυσί τε τὰ περιττά, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρέπιζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκωμεν· προῖχσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,
καὶ

plina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformantur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam furculus habet, tum et superflua putatione refecant, et ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, et literas pingere, et clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium senten-

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥα-
ψωδῶμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας
τινῆς, καὶ πράξεις ἀοιδίμης, ὀρέγονται κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ἄδουσιν, καὶ θαυμάζουσιν ὑπὸ τῶν ὕψι-
ρον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, καὶ δέῃ αὐτὰς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ
κοινὰ. καίτοι ἔγωγε τῷ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἔ-
γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσω, ἐξ ἀρχῆς
πρῆκετο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πό-
νοις καταγυμνάζειν αὐτὰς ἀξιῶμεν· ὥστε αὐτὸς
ἐμαυτῷ σιωπᾶν προσάπτω, ἐπεριμένοντας τὸν κή-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones utiles, ver-
fibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paullatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerisque fecerunt.
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia. . . Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Areo-
pagi-

φυκα, εἰ δὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδέας,
οἶμαι, ἀνέχη ληραῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ
πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων.
πρὸς δὲ δὴ τὰς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας
ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, εἰδέν
τῇ βελῇ πρόσμιμον ἐπινερόηται; ΣΟΛ. Τί τῷ-
το ἤρα με; εἰδέπω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι
τὰ καίλλισα, καὶ ἐμοὶ ἀκῆσαι ἥδιστα παρεῖς τὰ
περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν
διανεῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμα-
των. ΣΟΛ. Μέννημαί γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν
ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν εἰ βέλο-
μαι τὸν λόγον, μή σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διαβραχέων,
ὥς

pagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tan-
tum extra caussam blaterare. ANACH. Dic
mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
termiſſis, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
diendum iucundissima, minus necessaria dicere
cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes
corporum. SOL. Nempe memor sum, vir opti-
me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
inde fermoneum abducere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
ista quoque dicam breuiter, quoad eius fieri pot-

ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν
διασκέψεως ἔτερε ἂν εἴη λόγος.

Ῥυθμίζομεν ἔν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε
τὰς κοινὰς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρό-
κεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα.
ἀναγεγραμμένοι, καλεῦντες ἅτε χρεὶ ποιεῖν,
καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνου-
σίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμνησθάνεισι,
καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐν τῷ ἴσῳ ἀλλή-
λοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν
αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ
μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες ἔτσι σοφισταὶ καὶ φι-
λόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι
καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὰς δημοσίᾳ
παι-

est: accurata enim earum rerum confidetatio alte-
rius disputationis fuerit.

22. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem
quandam formamus, partim communes leges dum
illos edocemus, quae publice omnibus propositae
ad legendum magnis literis vno in loco descriptae,
quae tum quae faciendae sint iubent, tum quibus
abstinendum; partim virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere quae opus est discant,
et quae iusta sunt facere, et ex aequo capessere
rem publicam, neque concupiscere turpia, et
honestā appetere, nihil autem quidquam per vim
agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Phi-
losophi appellantur. Verum etiam in theatrum
condu-

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίας, καὶ τραγωδίας, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ καμίας θεωμέ-
νες, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ
σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώ-
πτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίμεν ἕς τῃς πολίτας,
ἕς ἂν αἰσχροὶ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύ-
οντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀ-
μείνεις γὰρ ἔτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν
πολλῶν, ὡς Φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἕς Φῆς, τοὺς
τραγωδᾶς, καὶ κωμωδᾶς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑπο-
δήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι,
χρυσᾶς δὲ ταυρίας τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι,
κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum viro-
rum et vitia: ab his vt auertantur, ad illa vero
contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere
in ciues, et male illis dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes
sentiant, idque cum illorum ipsorum caussa,
meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitu-
dinis, vt fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tra-
goedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos
habent graues et altos, vestem taeniis distinctam
aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas,
imma-

παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλη τε κρα-
 κέγεσαν, καὶ διαβανον καὶ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς
 ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε
 ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοί, βραχύτεροι
 μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ
 ἥττον ἐβόων, κρᾶνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ
 τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
 νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκον,
 οἰκτεῖροντες, οἶμαι, αὐτὰς, πέδας τηλικαύτας
 ἐπισυραμένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνης, ὦ γὰρ δέ,
 ὤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμ-
 φορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
 κτρὰς ἐτραγῶδεις πρὸς τὸ θέατρον, ὅφ' ὦν ἐς
 δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σὲ
 καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
 gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
 illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror
 ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breuio-
 res illi quidem istis, et pedestres, et humaniores,
 et minus clamabant; galeae autem eorum multo
 magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
 ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
 vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
 tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
 bone vir, sed poeta forte antiquam spectatōribus
 calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
 gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
 ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
 simile

καὶ αὐλᾶντας ἐωραμέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλας
 συνῶδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. εἰδ' αὐτὰ,
 ὧ' Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα.
 τέτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθη-
 γόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνεις ἡμῖν γίνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀ-
 κῆσαι, ὥδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, ἐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμ-
 παγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιῶμεν πρὸς
 τὸν αἶρα, συνοικειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκά-
 σαις, ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς
 κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρῖομεν ἐλαίῳ,
 καὶ καταμαλαττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοι-
 το.

simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam
 tum vidisse, et alios concinentes consistentes in
 circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt
 cantica, et moduli tibiarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt similia, dum mentes illorum
 acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxi-
 me, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non
 amplius tenera et minime compacta sunt, primo
 adfuefacere volumus aëri, ac singulis tempestati-
 bus familiaria quasi reddere, ut neque aestum
 aegre ferant, neque frigori non possint pares esse.
 Deinde oleo vngimus et subigimus, ut contem-
 tionem sustinere maiorem possint. Absur-
 dum

το. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέξερα καὶ
 πολλῶ διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρὰ γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡ-
 γοίμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ διατεθήσεσθαι. τὰν-
 τεῦθεν ποιμίλα τὰ γυμνάσια ἐπινόησαντες, καὶ
 διδασκάλας ἐκάσων ἐπισήσαντες, τὸν μὲν τινα
 πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάξεν διδάσκομεν,
 ὡς τῆς τε πόνως καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ἐμόσε
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρεπέοιντο δέει
 τῶν τραυμάτων. τῆτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελι-
 μώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε
 παρασκευάζον ἐς τῆς κινδύνους, καὶ τῶν σωμα-
 των ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρ-
 τεροῦς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκό-
 τες

dum enim fuerit, si coria quidem pute-
 mus ab oleo mollita rumpi difficilius et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, vt labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnorum metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res vtilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper vt robusti
 ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίῃσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μαν-
θάνειν, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμῶς,
καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμῶς, καὶ ἀγχεσθαι
δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσαι τὸν ἀντίπα-
λον, ἐκ ἀχρεΐα δὲ ἔτοι ἐκμετελῶντες, ἀλλὰ
ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως
κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα
τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονέμενα. ἕτε-
ρον δὲ ἔδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τέ-
τε καθίσανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεΐαν
τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ
ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς,
καταξέριψαι τε θάπτον ὑποσκελίσας, καὶ κατα-
πεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα
γάρ

vergentes luctantur, ii cadere discunt sine peri-
culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
plexus, et inflexiones, et vt angi se pati queant,
et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
ercentes isti quoque, sed vnum quidem primum
et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
vero nec ipsum paruum est. Vsu enim inde edo-
centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
stem etiam talis vir complexus supplantatum dei-
ciat, et ipse si ceciderit, surgere facilius possit.
Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγάμε-
θα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ἔτιω ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώ-
ματα καταμαλαξάντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρ-
ρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
κἄφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀν-
αγωνισαῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τῆτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τὲς καὶ γυμνὰς ἀν Φό-
βον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυσαρ-
κίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὀχρέ-
τητος ἐπίδεικνυμένης, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτὶ το
εὐθὺς

Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen
suppeditare studemus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum graui-
a duerfariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis
albamque molem, neque pallidam maciem prae
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, tremantia, sudore statim multo
flu-
cua-

εὐθύς πολλὰ ῥέοντα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῇ
 κράτει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν,
 τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρή-
 σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κοινωρτὸν ἀνεχομένους,
 καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ
 προκαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ
 ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ
 κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενώποι, πολὺ τὸ ἐμψυχον,
 καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τασαί-
 της εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥινοὶ, καὶ κατ-
 ἐσκληκότες, ἔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
 τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρωσιν ἐξαναλω-
 κότες.

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahen-
 tia, praefertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
 diem aestum augeat: quibus quid facias? sitienti-
 bus, puluerem non ferentibus, qui ad solum
 sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
 rianturque ante, quam intra teli iactum et ad
 manus hostibus venerint. At hi nobis rubican-
 dulli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
 adspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
 virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu
 gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua
 sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
 nem circumscripti, qui si quid inutile est carniū
 et superfluum, sudoribus absumferint, quod au-
 tem

κότες· ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρέχεν, ἀμυγᾶς
τῷ Φαύλῃ περιλειμμένον, ἐρρωμένως φυλάτ-
τοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμνῶντες τὸν πυρὸν,
τῷτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς
σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυ-
σῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα,
καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ διὰ τῷτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήκισον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψέ τε ἂν
ἰδίην ὁ τοιῷτος ἀρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἀνὰ σθενῶν
Φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμ-
βάλαιοις πυρὸν αὐτόν, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐθις
γὰρ ἐπὶ τὸν λιμνῶντα ἐπάνειμι) θάττον ἂν
οἶμαι, παραπολὺ ἢ καλὰ μὴ ἀναφλεγείη. ὁ δὲ
πυρὸς

tem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis
vitii relictum valide seruent. Quod enim venti-
lantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant
in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu
abigunt, fructum autem purum separant, et accer-
vant.

26. Hinc valere illos necesse est, et quam lon-
gissime durare in laboribus: seroque sudare talis
incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quem-
admodum si quis ignem simul iniiciat in triti-
cum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo
enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum vero paullatim, ne-
que

πυρὸς κατ' ὀλίγον, ἄτε φλογὸς μεγάλης ἀνιστα-
μένης, ἄτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μι-
κρόν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕπερον καὶ αὐτὸς ἀν-
κατακαυθεῖη. ἔ τοίνυν ἔδὲ νόσος, ἔδὲ κάμα-
τος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπесόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
ξειεν ἂν, ἔδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδο-
θεν γὰρ εὖ παρεσκευάσαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω
μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
παριέναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε
ἥλιον αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τῆ σῶματος.
πρὸς τε τὸ ἐνδιδῶν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
μὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέον, ἄτε ἐκ πολλῆ προπαρ-
εσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν
ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπ' ἀρδον τῇ ἀ-
κμῇ, καὶ ἀκαμάτως ἐπιπλείζον παρέχεται.
τὸ

que flamma surgente magna, neque vno impetu,
sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum
comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt,
et exteriora valide contra ea munita, ut non ad-
mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
cessarios usus repositum, supplet statim, et vigo-
rem recreat, et labori propemodum inuictos prae-
stat.

τὸ γὰρ προπονήσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, ἐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπιδόσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκᾶμεν αὐτὰς ἐς μῆκος τε διακεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπιμεθίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερῆν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα ἔτε βεβαίως ἀπερῆσαι τὴν βάσιν, ἔτε ἐπισηρίζαι ῥέξιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῷ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δύοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τῷτο ἀσκᾶνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνης χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσίν ἔχοντες. εἴτε
περὶ

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in breui levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtrahito a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obftet aliud, etiam ad hoc nobis exercontur, etiam plumbea pondera inopum implentia
manū-

περὶ ἀκοντίᾳ βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες
δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῆν, περι-
φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκὸς ὄχλον ἐκ ἐχούσῃ,
καὶ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτῆ, κει-
μένῃ ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσ-
ληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε
ἀναρρίπτῃσιν εἰς τὸν αἴρα καὶ ἐς τὸ πόρρω, φι-
λοτιμώμενοι, ὅσις ἐπιμήκισον ἐξέλθοι, καὶ τὰς
ἄλλας ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔτος ὤμας τε
αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοῖότε-
ρα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκισον, ὧ θαυμάσιε, ὅτε
ἐνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὥς μὴ
ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiiciendis in lon-
gum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud
quid in Gymnasio aeneum, rotundum, paruo
clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac
tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque
tibi graue, et difficile ob læuitatem comprehen-
su. Illud igitur et sursum iactant in aërem, et
in longinquum, certamine quodam, quis lon-
gissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
tum humeros illorum roborat, tum contendendi
facultatem conciliat artubus.

29. Lutum vero et puluis, quæ aliquantum
tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι, ἰδρῶτων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχεύουσιν εἰμαζες, καὶ ἀχρεῖον, ἔδδ' γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τὸτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον καὶ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ἔκ τως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντα. αἶρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότες μετ' ἐλαίᾳ ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρῦῃσαι τῶν χειρῶν σπασσάμεντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμας καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα φραδίᾳς ἀράμενον ὑπεξενγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα

τα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, et continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permauit, elabi et effluere manibus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem com-

prehen-

τα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τῆτο ἐς
ὑπερβολὴν ἀσκηόμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέν-
τες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέ-
ροισιν.

Τὴν μὲντοι κόνιν τῶναντίον χρησίμην οἰόμεθα
εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπει-
δὲν γὰρ ἐν τῷ πῆλῳ ἀσκηθῶσι συνέχουν τὸ δια-
διδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκ-
φεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ
ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν
ἰδρωτὰ συνέχουν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμε-
νον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρρεῖν ποιῇ
τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτε-
σθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεω-
γόσι

prehensum sublimem rapere. Ac propter hoc vi-
tra modum illos exercemus, propositis difficilio-
ribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem puta-
mus, ne de complexu elabantur: postquam enim in
luto edocti sunt continere illud quod prae lubrici-
tate facile effugit, adsuescunt etiam effugere ipsi
comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam-
si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum
etiam sudorem inpersus pulvis continere videtur,
ne densus nimis effluat: et facit uti diutius durent
vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis
percipiat, qui laxatis tum atque apertis corpori-
bus

γόσι τοῖς σώμασιν ἐπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ
 τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ σιλπνότερον ποιῇ τὸν
 ἀνδρα. καὶ ἔγω γε ἠδέως ἂν παραξησάμενος
 πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ
 δεδιητημένων, καὶ ἐν αὐτῇ ἔλκω τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ
 γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πη-
 λὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαιτο γε-
 νέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιτο ἂν ἐκ πρῶ-
 τῆς προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πεί-
 ραθείης ἐκατέρω, συνεξηκῶς καὶ συγκεκροτημένος
 εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευ-
 κὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τῷ αἵματι.

Ταῦτ' ἐσιν, ὧ Ἀνάχαρσι, ὃ τὰς νέεας ἡμεῖς
 ἀσκηῖμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως
 ἀγχα-

bus incidunt. Caeterum fordes etiam detergit,
 ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
 ter in proxime collocatis cum alborum istorum
 uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque
 delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
 sunt, ut pulverem et lutum abluat; interrogaue-
 rim te, utri similis fieri praeoptes? Noui enim;
 te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
 neutrum factis tentaueris, consistentem et com-
 pactum esse potius, quam esse delicatum, et
 diffuere, et album esse defectu, et fuga interio-
 ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuuenes
 nos exercemus, rati, custodes nobis ciuitatis bo-
 nos

ἀγαθούς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰς ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκις ὄντες, ὥς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν αἰκρὰν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐς ἡ λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀριστα παρесеυασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX.

nos futuros, et fore ut in libertate ipsorum opera viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, et tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, et otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum et summam ciuitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκ᾽ ἔν, ὦ Σόλων, ἣν ποτὲ ὑμῶν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισόμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προῖτε καὶ αὐτοί, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσασιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγσει δεδιότες, μὴ σφίσι κεχρηόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ σόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νῶτα γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσασι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἔκασθ' ἵκεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. ἔ γάρ καλὰ μὲν καὶ ἀθέρως ὑπεῖξέσθε,

αἷς

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, vñcñi oleo et pulvere sparsa etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumactō quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: et, per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, et iaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, et multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae,

qui

ὥς τάχις ἐνδιδόναί πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
ὄψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαδέ-
σι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ἄλγῳ ὑποδείξετε.
τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκασα τοῦ
παραδείγματος.

Ἡ τὰς πανοπτίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε,
τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν
πρῶτεθ' ὑμῖν ἕξοδος, εἰσεῖναι τὰ κράνη περιθή-
σεσθε τὰ κακηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτὰς, καὶ ὑποδή-
σεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδὴ· φεύγεσσί τε
γὰρ, ἦν δέη, κῆφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφικτα
τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμῶν ἔτω μεγάλα διαβα-
νόντων ἐπ' αὐτὰς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim
dicit nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedo-
rum et Tragoedorum, et si eruptio vobis propoli-
ta sit, galeas illas imponetis hiantes vt formidabi-
liores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis:
altosque illos induetis calceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-
bis

τὰ κομψὰ λήρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβαὶ ἀργῶσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλασι τοῖς νεα-
 νίσκοις. εἰ δὲ βέλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ
 ἡ ἀμιλλα ἔς πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥςτε ἀφέντας τὴν κόνην καὶ
 τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτὰς τοξεύειν καὶ ἀκον-
 τίζειν, μὴ μὲν Φα διδόντες τὰ ἀκοντήρια, καὶ οἷα
 διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀνεμον, ἀλλ' ἔσω λόγχῃ
 βαρεῖα, μετὰ συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος
 χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀ-
 ριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ὡς

bis videntur, nugae sint et ludus temere *susce-*
ptus, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos docete et iaculari,
 nec date levia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum fibilo contorta
 feratur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea.

33. Vt

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζε-
σθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπολαύατε ὑπὸ
τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδὲ γέ τοι
ἦν σπασάμενός τὸ μικρὸν τέτο ξιφίδιον τὸ πα-
ρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπύσω τοῖς νέοις ὑμῶν
ἅπανσιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυ-
γόντων ἐκείνων, καὶ ἔδενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδή-
ρῳ τόλμῳ ντος· ἀλλὰ περὶ τὰς ἀνδριάντας ἂν πα-
ριιάμενοι, καὶ περὶ τὰς κίονας κατακρυπτόμε-
νοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ
πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδοις οὐκ
ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὰς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσὶν, ἀλλὰ ὡχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν,
ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ
εἰρήνη

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam
beneuolentia seruari mihi videmini, qui nondum
ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus
perieritis. Certe si stricto isto paruo ad Zonam
gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros o-
mnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fu-
gientibus illis, et nemine contra intueri ferrum
auso, sed circumstantes statuas, et occultati circa
columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac
trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non,
vt nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim
fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
X 5 statum

εἰρήνην διατέθεικε βασιλεὺς ἔσθ'· ὥς μὴ ἂν ἐπαθίως
ἀντισχέσθαι λάβον ἓνα κρῶντες πολέμικ' ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι,
Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπῃ ἐφ' ἡμεῖς ἐσφα-
τευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἴππο-
λύτης ἐλάσασα ἐπὶ τὴν πόλιν, ἃς ἄλλοι ὅσας
ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπεφάθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μα-
κάριε, ἐκ ἐπειδὴ περ αὐτῷ γυμνὰ τὰ σώματα
ἐκπονεῖμεν τῶν νέων, διὰ τῆτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξ-
άγομεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καὶ αὐ-
τὰς ἀριστοὶ γένωνται, ἀσκήνται τὸ μετὰ τῆτο
ζὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χεῖρσιν ἂν
αὐτοῖς, ἔτῳ διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ πῶ
τῆτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις;
ἔ γάρ

statum longinqua pax adduxit, ut non facile cri-
stam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharsi,
Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditio-
nem contra nos susceperunt, neque illae vestrae
mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram
inuasere, neque alii, quicumque periculum no-
stri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non
quoniam nuda sic iuuenum corpora labore sub-
igimus, propterea etiam inermia educimus ad pe-
ricula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exer-
centur cum armis; quibus sic affecti multo iam
utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vo-
bis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil
in

ὁ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιᾶντ' οὐδέν,
 ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ.
 Ἀλλὰ ἰδοὺς ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
 συνδιατρέφας, καὶ ὅπλα ἐκείνῳ μάλα πολλὰ,
 οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους
 καὶ Φάλαρας, καὶ ἵππους, καὶ ἵππεας, σχεδὸν
 τὸ τέταρτον τῶν παλιτῶν. τὰ μὲντοι ὅπλα φο-
 ρεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν
 ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσμικτόν γ' ἐστίν,
 ὅστις ἐκ ἄσπερ σιδηροφοροῖα μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα
 ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί,
 ἐν ὅλοις αἰεὶ βιῶντες. τό, τε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ
 οἰκεῖν, ἐχθρὸν ἐς ἐπιβελήν· καὶ οἱ πόλεμοι μά-
 λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστᾷ, κοι-
 μώμε-

in urbe videtur, quam undique totam iustraverim.
 SOL. Sed ferre poteris, Anacharsi, si diutius
 apud nos moreris, et arma unicuique nostrum
 multa, quibus utimur, quoties opus est, et cri-
 stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
 fere partem civium. Verum arma gestare semper,
 et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
 mus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum
 ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publi-
 cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
 armis semper vivitis. Quum enim habitetis sine
 munimentis, expositi estis insidiis; et bella vobis
 bene multa; obscurumque, quando aliquis subito
 aditans

μῶμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, Φονεύ-
σειεν, ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως),
καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀνγκαῖον αἰ-
τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνέοντα
εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σίδηροφορεῖν ἐδε-
νός ἀναγκάει ἐνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν
ἄλλων Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἔντα Φθεί-
ροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρη-
σόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώ-
ματα τῶν νέων, ἐδενὸς δεινῷ ἐπείγοντος, κατα-
πονεῖτε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων κατ-

αγα-
adstans detractum de plauastro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, et
quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in
communione ciuili uiuitis, necessarium semper
ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si
quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum
quidem sine necessitate gestare superfluum videtur,
et armis parcendum, ne si in manibus sint, per-
dantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus
fuerit, utamini: corpora autem iuuenum, nullo
urgente incommodo, labore subigitis, feriendo

et
5. αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deesse ali-
quid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ,
vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum.
Gefm.

αναλίσκοντες, ἔ ταμειευόμενοι πρὸς τὸ ἀναχ-
 καῖον τὰς ἀλκὰς 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πυ-
 λῳ καὶ τῇ κόνει ἐκχέροντες. ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ
 Ἀνάχαρσι, τοῖόν δέ τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν,
 ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐ-
 τὴν ἔσων· δέδιας ἔν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγεῖε κερα-
 μεῦ λάθῃ διαρρεῖται ἐν τοῖς πόνοις; καὶ τα ἡμῶν
 κενόν καὶ ξηρὸν γίνεται τὸ σῶμα καταλιπῆσα,
 ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοῦ ἀναπληρέμενον. τὸ δὲ ἔχ-
 ῶτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις 7) ἂν αὐτὴν ἐξαν-
 τλῇ

et exhauriendō sudoribus, non reponentes ad ne-
 cessitatem illorum robora, sed temere in luto at-
 que pulvere effundentes. SOL. Videris, Ana-
 charsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino,
 aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes:
 metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter
 labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum
 corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo
 intus suppleatur. At illud non ita se haber: ve-
 rum quanto quis magis illas laboribus exhauriat,
 tanto

6. ταμειευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem mo-
 do utitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem
Wessél. No. 17. pluribus docet, usurpari de
 militibus non omnes vires primo impetu ef-
 fundentibus, sed *dispensantibus*. Reitz.

7. ὅσω τις] Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite
 repetendum. Reitz.

τλῆ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιφρεῖ, κατὰ
 τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἕκαστος, ὡς ἀντί
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ αἰεὶ ἄλλαι ἀνε-
 φύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀτο-
 νος ἦ, μηδὲ διαρκὴ τὴν ὕλην ἔχει ὑποβεβλημέ-
 νην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιοτο αὖ,
 καὶ καταμαραίνοιτο, εἰς τὸ πᾶσι πρὸς καὶ λύ-
 χνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσμήματι
 τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσει αὖ, καὶ μᾶλλον ποιη-
 σείας ἐν βραχεῖ, παρὰ τὴν τῷ πνεύματι
 καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, καὶ ἔχον
 ἀποχερῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς δια-
 κῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυ-
 ρῆς οἶμαι τῆς ῥίξης ἀναφύετο.

ANAX

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae
 fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso ca-
 pite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab
 initio non exerceantur neque contendantur, nec
 satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum lae-
 datur a laboribus et consumatur: quale quid in
 igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel
 accendas ignem, et maiorem breui tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel extin-
 guas flammam lucernae, si non satis materiae illi
 suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit:
 nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice
 existit.

35. ANACH.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, κρηβῆες τινος Φρόντιδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορυμίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἶπε, τίς ἔνεκα ἔχει καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιαῖσι, καὶ Ἰσθμοῖς, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅπως πολλοί, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀφόμενοι τὰς νέας ἀγωνισσόμενας, ἔδὲ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμύλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζόμενας καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότενον δίδοτε; ἀξίον γὰρ εἶδέναι τὸτό γε, ἔτινος ἔνεκα τὸτό ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἠγάμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτιως ἂν πλείω ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo capto dixisti, accurata quadam cogitatione et mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producit, calcibusque petendos et feriendos ostenditis, victoribusque mala datis^a atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem in

ἐγγενέσθαι αὐταῖς, εἰ τὰς ἀριστεύοντας ἐν πού-
τοις ἰδοῖεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν
μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσά-
τας δ) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται,
ὥς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικίτα-
τον ἑκάστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα,
ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔτι μικρὰ, ὃ ἔπαινος ὁ
παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπιστατότατον γενέ-
σθαι, καὶ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀρίστον εἶ-
ναι τῶν κατ' ἑαυτὸν δοκῶντα. τοιγάρτοι πολ-
λοὶ τῶν θεατῶν, οἷς κατ' ἡλικίαν ἐτι ἡ ἀσκη-
σις,

in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parua; laus a spectatoribus, et quod maxime fit insigniis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter

8. ἐς τοσάτας] τοσάτας Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam, τὰς, composita nihil incommodi habet. Reisz.

σις, ἀπίασιν ἔμετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνά-
χαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλῃ ἐκ τῆς
βίης, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τέτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ
κοτίνῃ περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφέρόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεῶσαι καὶ ἐρτυ-
γων

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi prae-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceres, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo adfectus fueris, i. e. nonne mirareris?
Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior

Luc. Op. T. VI.

Y

versio,

γων καὶ ἀλεκτρυόνων 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ
 σπαδὴν ἐπὶ τῆτοις ἔ' μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονό-
 τι, καὶ μάλιστα ἦν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ
 δρῶμεν, καὶ προσέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκνυόμενα μέ-
 χρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' ἐδὲ τῶτο
 γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς
 ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ
 προ-

lorum apud nos pugnas videres, et studium ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praesertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius *quam illi* defi-
 ciant

versio, *quid diceret*, ad sensum adcommoda
 non displicet. Reitz.

10. ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia Sam.
 Petrus ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet Ae-
 lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad Themisto-
 clem, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum Lucianus, ut neque in illo,
 quod paullo post σύγχρονον Soloni facere vi-
 detur Lyncurgum, ducentis forte annis ma-
 iorem. Gesner.

προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων,
ἢ τε ἄλλῃ δυσχερῶς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις περᾶ-
σθαι αὐτῶν, καὶ ὄρεσιν τιτρωσκομένους, ἀπαγε,
θηριῶδες γάρ, καὶ δεινῶς σκαλὸν, καὶ προσέτι
γε ἄλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τὰς ἀρίστους, καὶ
οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελευσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς
Λακεδαιμόνα ἐλθῆς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐνεί-
νων, μηδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτὰς, ἐπὶ οὐρανῷ
ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαζάντες,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοί,

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacumque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et
plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis vtatur aduersus
inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam
etiam Graeciam peragratum, memento, vbi
Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
nudi et ipsi, se mutuo inuadunt, donec circum-

τοὶ, ἄχρὶς ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὰς κατὰ Λυκῆργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθῶντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τέττα εἰρήνη λοιπὸν) καὶ ἄδεις ἂν ἔτι παύσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μασιγχαμένους αὐτὰς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεσώσας, ἔχ ὅπως ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς πληγὰς, καὶ ἱκετεύσας ἐπιμήκισον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκατερεῖναι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώμασιν· ὧν καὶ τὰς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-

scripto illo loco alterum aginen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percussit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, et sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum repu-

Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοῖνυν ὄρῃς καὶ
κῆνα, μὴτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτὰς, μὴτε
εἴπῃς, ὡς ἑδεμιάς ἐνεκα αἰτίας ἀναγκαιᾶς τα-
λαπωρῆσι, μὴτε τυράννῃ βιαζομένῃ, μὴτε πο-
λεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ
ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ἂ συνιδῶν κολάζει αὐτὰς, ἐκ ἐχθρῶς
ῶν, ἐδὲ ὑπὸ μίσχῃ αὐτὸ δρῶν, ἐδὲ τὴν νεολαίαν
τῆς πόλεως εἰκὴ παρναλίσκων, ἀλλὰ καττερι-
κωτάτας, καὶ παντὸς δεινῆ κρείττονας ἀξίων
εἶναι τὰς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι
καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἶπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ
αὐτὸς, ὡς ἐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν
πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης,
αἰκίζο-

republica positas. Etiam ista proinde cum vide-
bis, noli putare illos furere, neque dicito, illos
nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque
tyranno cogente, neque hostibus illam necessita-
tem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam
Lycurgus illorum legislator multa rationabilia,
quidque spectans illos ita castiget, qui non ut ho-
stis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem
ciuitatis ita consumere velit temere, sed quod po-
stulet, ut patientissimi, et malo omni superiores
sint, qui seruaturi sint patriam. Quamquam,
etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis
quam non vnquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enunciaturus sit, hostibus
Y 3 ipsum

αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐ-
τῶν, μασιγοῖτο ἄν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμασιγᾷτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρέσθεις
ὦν ἤδη τῷ ἀγῶνι, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεα-
νιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὦν ἔγραψε
τὰς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἐφικόμενος· ἀπο-
δεδημήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκασεν εὐ-
νομωτᾶτας εἶναι, Μίνως, τῷ Διὶ, νομοθε-
τήσαντός ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί ἔν ἐ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μασιγοῖς τὰς
νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐσιν.
ΣΟΛ.

ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellan-
dum se praebiturum, ut ad certamen prouocet
ferientem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi
Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pullatus est,
an egressus iam aetatem certaminis illius pro-
priam, secure talia iuuenili velut petulantia con-
stituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis le-
ges scriberet, e Creta redux: eo autem peregri-
natum abierat ad Creteneses, quod optinis illos le-
gibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius
conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagel-
las adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis
digna.

ΣΟΛ. "Οτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλᾷν δὲ τὰ ξενικὰ ἐ πάννυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐς ἡμασι γίνεσθαι γυμνόν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμῃ, ἢ αὐτῷ ἐκάσῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγος ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὅν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπότεν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιᾶτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρεθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ἔτω καταγέλασα ὑφ' ἐαυτῆς πάσχουσα.

ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pullarillos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publicè patiatur.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷα κρατεῖν. ἔσαι γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ ἐπὶ πάντα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, - σὺ δὲ ἔπειτα ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, καὶ ἀδικῶς αἰτήσεν ἔοικα παρὰ σέ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν ἐν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, καὶ σεμνὰ ἴσως, καὶ κατὰ ὑμᾶς, εἴγε κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσκει
 μὲν

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarraui, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque aliam
 mala

μεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐτοὺς μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνασίαν, ὥς ἃ τε αὐτὸς ἔφη, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσασιν καὶ ἡσυχίαν, ἃ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ ταῖς, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

mala unam excipere audéamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut et quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, et quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Iam enim est vespera.

Περὶ πένθους.

Αξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθιζμένων δῆθεν αὐτὰς αὐτοῖς λεγόμε-

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur;

γόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγῶνται τὰ συμβαί-
νοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις ἕς ὀδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλέτωνα, καὶ
Περσεφόνην, κατ' ἑδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, ἔτ'
εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ τάναν-
τίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθῶσι, νόμῳ δὲ καὶ
συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοί-
νυν ἀποθάνη τις, ἔτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρό-
τερον εἰπεῖν βέλομαι ἅς τινες περὶ αὐτῶν τῶν
θανάτων δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἕσται Φανερόν,
ἔτινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ἕς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ
καλῶσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις μυθοποιοῖς περὶ τέτων περὶθόμενοι, καὶ
νόμον

et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae
sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vi-
cem dolent: non illi, per Platonem ac Proserpi-
nam! vlla ex parte scientes dilucide, nec, sint-
ne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea
suauiora sint ac meliora his, quibus eucniunt;
sed institutis et consuetudini illum dolorem suum
condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-
te ipsa quas habeant sententias: sic enim appare-
bit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabula-
rum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et
legem

νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον τινα
 ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, "Αδην ὑπεϊλήφασι, μέγαν
 δὲ καὶ πολύχωρον τῆτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν
 καὶ ἀνήλιον, ἐκ οἷδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίσθαι
 δοκῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἔκα-
 ζον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματος ἀδελφὸν τῷ
 Διὶ, Πλάτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ
 τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλατεῖν τοῖς
 νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τῆτον δὲ
 τὸν Πλάτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
 κάτω βίον κατασῆσθαι τὸν τοιῆτον. κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεχόμενον δὲ αὐτὰς, καὶ παραλα-
 βόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἑδνὶ τὸ
 παρὰ-

legem sibi statuant illorum fictionem, locum
 quendam sub terra profundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatiosum esse, et tenebrico-
 sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio
 qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo
 sunt conspici possint omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatu fratrem Iouis, Plutonem *s. Di-*
tem nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis
 mihi talium peritissimus retulit) ideo colonestatus
 est, quod *diues* sit mortuis. Hunc porro Ditem
 suae civitatis, et vitae illius apud inferos, haec
 habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mor-
 tuorum imperium, quos ille receptos atque af-
 fectos vinculis contineat, quae effugere nemo
 possit,

παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφίσταμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τῆς αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτῆς ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωνυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία λίμνη περικείται, πρώτη δεχομένη τὰς ἀπαντῶντας, ἣν ἐκ ἐνὶ διαπλευσά, ἢ παρελθεῖν, ἀνευ τῆς πορθμέως· βαθεῖά τε γάρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, ἐκ αὐτὴν διαπταίη ἐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ κατόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔσῃ ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῆς τῆς βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ
τῇ

possit, nec vlli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aeuo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluius magnis, et terrorem vel ipso nomine iniicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) et Pyriphlegethontes (*ignicremi*) et similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traicere non licet, nec praeterire sine portitore; cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui eam transuolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae adamantina est, Acacus est fratre regis genitus,

cui

τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ,
κύνων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν
ἁφικνεμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τὰς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν,
καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἶσω, λειμῶν
ὑποδέχεται μῆγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτος,
καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῶ-
το ὠνόμασαι. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς
πάλαι ἐκείθεν ἁφικμένοι Ἀλκίσις τε, καὶ Πρω-
τεσίλαος οἱ Θετταλοί, καὶ Θησεὺς ὁ τῷ Αἰγέως,
καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πίνοντες
τῆς πηγῆς, εἰ γὰρ αὖ ἐμέμνηντο αὐτῶν.

Ὁ μὲν

cui custodia illius credita, et prope illum triceps
canis, asperrimus, qui aduenientes quidem ami-
co vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui
conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
tum suscipit magnum, confitum asphodelo, et
potus expugnator memoriae, Lethes (*obliuionis*)
enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est.
Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redie-
runt, Alcestis atque Protefilaus, Thessali, et Ae-
gei Theseus *filius*, et Homericus Vlysses, graues
et digni fide testes, vt mihi videtur, qui de fon-
te illo non biberunt, neque enim alias memoriam
eorum retinuisissent.

6. Dis

Ὁ μὲν ἔν Πλέτων, ὡς ἐκείνοι ἔΦασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύσει, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτεῖαν ἔχουσιν· ὑπηρετῶσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττεσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐρινυὲς τε, καὶ Ποινὰ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἔτος μὲν γε ἐκ αἰεὶ συμπαρίων.

Ἵπαρχοι δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ καθήντα δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθους, Κρητὲς ὄντες, καὶ υἱοὶ τῷ Διός. ἔτοι δὲ τὰς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καθάπερ εἰς ἀποιμίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἡλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

Ἄν δέ τις τῶν πονηρῶν λάβῃσι, τῶν Ἐρινυῶν παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπου-

6. Dis ergo, vt illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, et Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vixere, vbi plures conuenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, vbi vitam agant beatissimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae.

πέμπεσθι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησόμενους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν ἔ πάσχεσι, ἔρεβλάμενοί τε καὶ καίόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αἶος ἔζηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῆ δόψης ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῆ μέσῃ βίᾳ πολλοὶ ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γινόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· ὥς εἰ τῷ μὴ εἶη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς Φίλος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος ἔτος νεκρὸς, καὶ λιμῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα

suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum voluentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum ficcus, siti mori miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu funi instare evanescent. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, et inferiis quas tumultis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτιωσ ἰσχυρῶς περιελήλυθε τὰς πολ-
λὰς, ὥς ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων,
πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, εἰς τὸ σῶμα κατέ-
θηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμῇ τῆς ναυτι-
λίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες
ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ 1)
παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις
Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινᾶος ὀβολός·
ἔδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμῆα
καταβλεῖν. ἔτω γὰρ ἂν, ἔ παραδεξαμένῃ τῇ
πορθμῷ, ἀναπέμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον
ἀφικνῶντο.

Μετὰ

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut
si quis moriatur familiarium, primo quidem obo-
luin in os illi imponant, mercedem futuram por-
titori traiectus, non explorato prius, quod numi
genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
meet? valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
cus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*,
multo esse melius, si qui pro vectura solvere non
possint, sic enim portitore non admittente reiecti
in vitam rursus redeant.

11. Postea

1. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose
vindicat *Salmas.* ad Solin. p. 769, b. B. quae-
que conuenit cum eo quem vulgo *cursum*
vocamus? *Gesner.*

Μετὰ ταῦτα δέ, λήσαντες αὐτὰς, ὡς ἔχ
 ἰκανῆς τῆς κάτω λίμνης λητρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ,
 καὶ μύρω τῷ καλλίσῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 θυρωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σεφανώσαντες
 τοῖς ὠραίοις ἀνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς
 ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥηγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν
 ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τέτοις, καὶ κωκυτὸς γυναι-
 κῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ σῆμα τυ-
 πτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινι-
 σόμενα παφειά. καὶ πρ καὶ ἐσθῆς καταρρή-
 γνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται, καὶ
 οἱ ζῶντες οἰκτροτέροι τῆ νεκρῶ. οἱ μὲν γὰρ
 χαμαὶ, καλυνδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κε-
 φαλάς ἀράττεσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐ-
 σχή-

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi
 non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his,
 qui ibi sunt) et vnguento optimo vnixerunt pro-
 cliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud
 tempestiuus coronarunt, splendide vestitum pro-
 ponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi
 conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum,
 et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi
 vestis etiam laceratur, et puluis inspergitur capiti,
 et miseriore viui mortuo. Nam illi quidem hu-
 mi saepe voluuntur, et capita allidunt solo: at

σχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐξεφάνωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πρυμνήν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀμμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δῶμα ἦ) Φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀΦίησι, πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν. Φήσει γάρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἑκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδισον, οἶχ' μοι 2), καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνῆρ-

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est coronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iouem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus iuuenem, et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis nominibus, *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem abre-*

2. οἶχ' μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat Bergler. ad *Alciphr.* p. 172. *Gesner.*

ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον κατα-
λιπὼν, ἔ γαμήσας, ἔ παιδοποιησάμενος, ἔ
στρατευσάμενος, ἔ γεωργήσας, ἔκ εἰς γῆρας ἐλ-
θὼν, ἔ κωμάσῃ πάλιν, ἔδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον,
ἔδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν με-
θυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσῃ, οἴόμενος
τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέτων, καὶ ἐπιθυμεῖν
καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, ἔ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα Φημί; πόσοι γὰρ
καὶ ἵππες, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἶνεχόους
ἐπικατέσφαζαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον
κίσμον συγκατέφλεζαν, ἢ συγκατάρουζαν, ὡς
χρησόμενοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν
κάτω;

Ὁ δὲ

*abreptus es, solo te relicto infelici, non uxore du-
cta, non susceptis liberis, non attigisti militiam,
agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem!
Non commissaberis iterum, non amabis, filie, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans,
filium suum adhuc indigere talibus, et appetere
ea etiam post mortem, participem autem eorum
non posse fieri. Quamquam, quid ista dico?
Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero et-
iam pocillatores iugularunt in funere, vestemque
et alium mundum una combusserunt, defoderunt-
ue, quasi usuris ibi et fruituris apud inferos?

Ὁ δ' ἔν πρεσβύτης ὁ πενθῶν ἔτωσὶ πάντα ταῦτα ὅποσα εἶρηκε, καὶ ἔτι τάτων πλείονα, ἔτε τῷ παιδὸς εἵνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ καὶ ἀκουσόμενον, ἔδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· ἔτε μὲν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἔδεις γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἔνέστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρῆν, ἔθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ἔτε τὸν βίον αὐτῷ ἐξετάσαντα ὅποιός ἐστιν· καὶ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῷ μετασασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέρανεν.

Εἴποι δ' ἂν ἔν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενός τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, et his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; nouit enim non auditurum, et si plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam grauitur ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi

γον τῷ σομῆν ὑπερνύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι
 κατακλῶντα, ὦ κακὸς αἷμον ἄνθρωπε, τί κέ-
 κρυγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι
 τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπι-
 πολλῆς ἀμύσσω· τί μοι λαιδορῇ, καὶ ἄθλιον
 ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σε βελτίω καὶ
 μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πά-
 σχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοις τοσούτοις γέρον ἐγενό-
 μην οἷός εἰ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν
 δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα
 νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολ-
 λὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας,
 καὶ τὰ τελευτήσια δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ το-
 σούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶ-
 ναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, ἢ μηκέτι μεθεξόμεν;
 ἢ τὰς

fibi liceat, et à vanis querelis patrem reuocare,
Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi fa-
cessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruen-
zare. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas,
et fato malo usum, qui multum te melior factus sum
ac beator? Aut quid mali pati tibi videor? illudne
quod non talis, qualis tu es, senex factus sum,
caluo capite, facie rugosa, incuruus, imbecillis
genibus, atque in uniuersum a tempore ipso veter-
nosus, post menses multos atque Olympiadas imple-
tas, denique sic delirans sub tot testibus? Stolide,
quid boni tibi videretur in vita, cuius non amplius

ἢ τὰς πότες ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τέτων ἐνδεὲς γενόμενος, ἀπέλωμαι; ἐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτε τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τᾷ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν 3), τᾷ Φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ἐργᾶν, τᾷ ἀμπεχόνῃς εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέννον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, ἀδὲ ἐργώσεις. οἷχῃ μοι κακῶς

futurus sim particeps? Potationes dices nimirum et coenas, et vestes, et res Venerneas; ac metuis, ne disce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito iuitio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti

3. διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν et πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph. Nub.* 440. παρέχω τύπτεν, πεινῆν, διψῆν. *Phryn.* p. 18. πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τῷ ᾧ. *Reitz.*

κασιόδαμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν
 ὅτι δαδῶς, ἔ πολέμιον, ἔ τιφάννον· καὶ ἔρως
 σε ἀνιάσκει, ἡ δὲ συνεσία παρατρέφει, ἡ δὲ σπα-
 θήσεις 4) ἐπὶ τῷ δις ἢ πρὶς τῆς ἡμέρας, ὡς
 τῆς

*gisti morbos, febrem non amplius metuis, non bo-
 rem, non tyrannum. Non amor tibi facesset ne-
 gotium, non coitus te atteret, neque insuper infer-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex
 factus*

L 4

4. παρατρέφει, ἡ δὲ σπαθήσεις] Putabam le-
 gendum esse παρατρέφει, quod verbum
 conuenire huic loco, non est opus vt
 ostendatur. Alterum σπαθῶω intellige-
 bam de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam instaurari in singu-
 los dies, vel nomina αἰεὶς, δειπνῆς, ac δόρ-
 πῃ satis indicant. Porro ipsa propria verbi
 σπαθῶω notio non tam ad *dissipationem* et
dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
aliquid densandum, inferciendum, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra flaminis, tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθαῶν vel σπα-
 θασθῶν dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri aua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commode
 transfuleris ad loca auctorum, quae collegit
 Spanhem. ad *Aristoph. Νεφ.* 55. Ἐπὶ τῷ
 verti eodem sensu atque ἐπὶ τῷ insuper;
 non

τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γάρ τινος γενόμενος· ἐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πατερ, ἐκ αἰετοπόων καὶ ληθέσεων, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῶν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέδρας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; καὶ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν διασαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκῆτος, οὔτε Φῶς ὄρεᾶν δυνησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu iuuenibus.

18. Haec si dicas, pater, nonne putas te multis veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum quid de an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcoitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Iovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decreuistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.

19. Quid

non quo vehementer probem, sed quod nihil noui rectius. *Gesner.*

Τί δέ μοι ὁ κωκυτός, ὑμῶν ἀνίστησι, καὶ ἡ πρὸς
τὸν αὐλὸν αὕτη σεραυτοπία, καὶ ἡ τῶν γυναι-
κῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ
τάφου λίθος ἐξεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δυναταὶ
τὸν ἄκρατον ἐπιχρῆναι; ἢ νομίζετε κατασάξεν
αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἰδῆ διίξοσθαι;
τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαρῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶ-
τε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρε-
σκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἀνω εἰς τὸν
ἐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὰς κά-
τω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κόπεις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπε-
σεύκατε. ἔχ' ἔτιως ἄσπορος, ἔδὲ ἄκαρπος ἡ τῆς
Πλάτωνος ἀρχή, ἔδ' ἐπιλελοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφό-
δελος,

19. *Quid vero me fletus ille vester iuuat, et ille
ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immo-
derata lamentatio? Quid vero coronatum in sepul-
cro saxum? Aut quid apud vos valet infundere
illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos,
penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim
ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis,
cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad
superiora in caelum abire, neque quidquam nobis
prodesse inferis: quod autem relinquitur, puluerem
inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis.
Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Diris im-
perium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis
cibos*

δελος; ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μετασφάλλωμεθα.
ὥς μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλαμ δὴ, ἐφ' οἷς
ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγχετε, παμμέγεθες ἐπὶ τῇ ἀντι-
καγχάσῃ· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀφόνη, καὶ τὰ ἄλλα,
οἷς μὲν τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστε-
φθεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, εἰ αὖτε οὐ-
μεθα δικαιοτάτα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως
οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μετασφάλλονται τῇ
θρήνων σοφιστῇ, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς
συμφορὰς, τάτῳ συναγωνισῇ, καὶ χορηγῶν τῇ
ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι αὖ ἐκείνος ἐξάσκη-
τος πρὸς τὸ μέλος ἐπαλαζοντές.

Καί

*cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum coe-
nari subiit: at impedit linteum ac lauae; quibus
mibi deinxistis maxillas.*

20. Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.
At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
uersus mortuus, et nixus cubito; nonne aequi-
fina nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ho-
mines et vociferantur, et arcessito quodam la-
mentationum Sophista, qui veteres multas calami-
tates collegerit, hoc adiutore et praecentore quasi
suae amentiae vtuntur, et ubi ille incepit, suas
querelas illius cantui subiiciunt.

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπανι νόμος
τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διαβόμενοι
κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκασθεν,
ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
χρεῖ 5), ὁ δὲ Σκύθης καταβοθρεῖ, ταριχεύει
δὲ

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
si per gentes quantum ad sepulturae rationem,
Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro
quodam oblinat, Scythia vero edit, succis velur
muria

5. ὑάλῳ περιχρεῖ] Περιχρεῖ vel περιχρεῖ
malim ex *Diod. Sic.* Nam de mortuis hoc
modo condendis et condiendis loquens saepe
et constanter verbo περιχρεῖσθαι vitur ut II,
15. de Aethiopibus; nec non III, 9. non
tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
priorem No. 45. monet *Wesseling*. At si ar-
tificialis, quod *Gesner.* existimat, composi-
tionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani*
περιχρεῖ aequae satisfaciatur. *Reitz.* Non vi-
trum proprium hic intelligi posse, manife-
stum est ex verbi περιχρεῖσθαι notione. *He-
sych.* non tantum ὑάλειν et ὑαλόν λαμπρόν
interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
ὑαλόν. Et quid similis vitro, quam illa
accepta a Seribus, h. e. Indis pigmenta,
quas *Laccas* vocamus? et variae gummata-
rum solutiones ac praeparationes ad condi-
turam corporum idoneae? *Gesner.*

δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν)
 ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην
 ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
 ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
 ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
 καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκέοντα, πῶς
 ἔπεριττα, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνισι διέθεσαν, καὶ λόγους
 ἐπιταφίαις εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες παρὰ τοῖς κἀ-
 τῷ δικασαῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ

muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi
 narro, siccatum cadauer conuiuium suum et com-
 potorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-
 digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
 tus in tempore frater paterue.

22. Aggesti quidem tumuli, et pyramides, et
 cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
 quei non superflua, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
 instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
 nes habuerunt, quasi causam defuncti agerent,
 aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
 rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τέτοις τὸ περιδαιπνον, καὶ πάρει-
σιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονάας παραμυθέν-
ται τῷ τετραπευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσα-
σθαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἃδ' αὐτὰς ἀναγκα-
ζομένας, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμῷ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν
ἀπηυδακτότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος,
ἐδυρόμεθα; ἕασον ἀναπαύσασθαι τὰς τῷ μακα-
ρίτῃ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέ-
γνωκας, αὐτῷ τε τάτῃ ἐνεκα χρῆ μὴ ἀπόσιτον
εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τῷ πένθους τὸ μέ-
γεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ῥαψωδέν-
ται δύο τῷ Ὀμήρῳ σίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτῃ. καὶ,
Γασέρι δ' ἔπως ἐς ἑνέκυν πενθῆσαι Ἀχαιῆς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae:
Adfunt cognati, et parentes consolantur defuncti,
et gustare illos cogunt, ut qui non inuiti, per
Iouem, cogendos se praebeant, sed iam trium-
dierum fame macerati ferre inedia diutius non
possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus?
amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si
vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei caus-
sa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus
sufficiat. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt
duo Homeri versus:

Pulchricoma baud Niobe tamen est oblita cibo-
rum

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

lil

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανῶνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλατάων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τέτων γελοιότερα εὗροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὰς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Illi verò attingunt, cum pudore quidem ab initio, et veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et multo his magis ridicula, inueniat aliquis si obseruet, quae in luctu sunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ερωτᾷς, ὦ μετράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότετον γέτο καὶ πάνδημον ἔνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινα τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quan-

πρὸς βάλλαιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀμαχὸν εἶναι,
καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάν-
των, καὶ ἀποβλέπεσθαι, πέρι πείδαςον ἀκ-
σμα τοῖς Ἑλλήσι δοκῶντα καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ
τῷ ἀγέσας ὁδῶς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις
ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ εἰς Φθόνος, ὃ παῖ καὶ μά-
λιστα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν
ἀρίστων, ἐκ εἰδῶς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐμπορίσαιτο,
ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβεβηλὴν ἔσταν, κατὰ πρε-
νὺν σὺ, τῷ αἰτοίῃ προσελθὼν. ὥς ἔειπε τό-
γε ἐπ' ἐμοὶ I), καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς τάχιστα
δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρ-
μηνεῦ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut in-
uictus sis, neque quisquam consistere te contra
audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspi-
cuius, et quem audire Graeci omnes vehementer
studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quae-
cumque tandem sint, studes ediscere. Verum
nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis
aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus
autem vnde haec petat, illud *tamquam* consilium,
rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Au-
di ergo quod in mea potestate est, et cum fidu-
cia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-
gno-

I. τό γε ἐπ' ἐμοὶ] Recte Gesner. iungit, pro
κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. Reitz.,

μνηεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τῆτο ἐθελήσεις
 τὸς ἐμμένειν εἰς αὖ ἀκέρους παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
 λοπόνως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν
 τὴν ὁδὸν, ἕς' αὖ ἀφίκη πρὸς τὸ τέλος.

Τὸ μὲν ἔν θήραμα εἰ σμικρὸν, εἰ δὲ ὀλίγης τῆς
 σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι
 πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὅτι ἐν ὑπομῆ-
 ναι ἄξιον. σκόπει γὰρ ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἔνδοξοι, καὶ πλάσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι
 ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

"Ομως δὲ μὴ δέδιδι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
 τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς
 τὰς πόνας προπονήσῃν οἰηθεῖς. εἰ γὰρ σε τρα-
 χεῖαν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
 si postea manere in illis, quae a nobis audies,
 volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
 viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
 neque paruae curae indigum, sed in quo multum
 laborare, et vigilare, et nihil non sustinere ae-
 quum sit. Vide enim, quot homines, qui an-
 tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
 vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuerе, neque te ma-
 gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
 assequendi difficultate reiciat, qui putes, infini-
 tos tibi ante subeundos labores. Neque enim
 aspe-

χειάν τινα, εἰδὲ ὄφθιν, καὶ ἰδρωῶτος μεσὴν ἡμῶς
γε ἄζομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
ἔσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγῶνται, μακρὰν, καὶ
ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπε-
γνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον
τῆς συμβαλῆς, τῆτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἄμα
καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον 2) καὶ κατ-
άντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ
λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβῆς, σχολῇ
καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπισήσῃ τῇ ἀκρῇ,
καὶ ἀγρεύσεις ἐ χαμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσῃ
κατα-

asperam te neque arduam et plenam fudoris viam
ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas;
alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui
consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
rum eximium in consilio nostro illud est, quod
per iucundissimam simul et maxime compendia-
riam; et equos etiam capientem viam, atque de-
cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
per prata florida et vmbra solidam, otiose ince-
dens, sine fudore stabis in summo, et prae-
dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
epula-

2. ἱππήλατον] Hemsterb. equitabilem superscri-
pserat, quod Gesner. per circuitiōnem de-
dit. Reitz.

Luc. Op. T. VI.

Aa

κατακείμενος, ἐκείνους 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπὸ ὑψείᾳ τῆς ἀνόδου. ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μάλιστα ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐξεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν

epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adscensum, adhuc per difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deuolutos nonnunquam in caput, et vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tempore,

3. ἐκείνους] Ante Benedictum iam *Flor.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris ἔκπνους. *du Soul.*

4. ἔκπνους, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus, tentatus ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους qui difficulter: sic ἔκπνους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνου: et deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. *Gesner.*

ἐξὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονεχὶ καθεύδων λαβῶν.

Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίᾳ Διὸς, μὴ ἀπίσῃσης, εἰ ῥᾷδ' αὖτε ἄμ' καὶ ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξεν Φαμῆν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαί σοι βέλομαι Σιδωνίᾳ τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτε-
λη

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorice tantum non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego te amicitiae praesidem Iouem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul et suauissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poëta statim de pastore factus est, et Deorum genera atque hominum, a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum infra poëticam magniloquentiam est, breui tempore fieri posse negabimus, si celerrimam quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-

λῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκῆσαντι ἀνόνητον. ἤρ-
χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει
δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ κομί-
ζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγί-
γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν.
εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας 5), ἀφικέσθαι
ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηνίσεως ἀνδρὶ
εὐζώνῳ σαθμὰς τέτρες διανύσαντας. ἤχθετο
ἔν Ἀλεξάνδρῳ ἐπὶ τῷ, διότι Αἰγυπτίως τι πα-
ρακι-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
xander, post devictum praelio ad Arbela Darium.
Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae.
Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
gione inulta superata, peruenire denique in Ae-
gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
siones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander,
quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari, perag-
rare regionem*, etiam supra *Alex. c. 46.*
γῆν· πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. *Reitz.*

ρακινεῖν ἀκέρων, ἥν εἶχε διατάχέων ἐμπέμπειν
 τοῖς σατράπαις τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
 τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ
 βασιλεῦ, ὑπισχνῶμαι δεῖξαι ὁδὸν, ἢ πολλὴν ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ
 ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριτῶος, αὐτίκα
 μάλα β) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἐς· καὶ εἶχεν ἔτω·
 πλὴν

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
 illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
 Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
 viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
 enim montes istos superet, superaverit vero triduo,
 ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit.

Aa 3

Verum

6. αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam
 Lucianus, meritò fides non est habita ho-
 mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
 edocere nempe poterant mensores sui. In-
 ter fines occidentales Persidis et Orientales
 Aegypti interfunt gradus non minus xv,
 id est milliaria Germanica minimum cc, ex-
 pedito etiam homini xx mansiones deno-
 rum milliarium. Itaque puto hanc ipsam
 narrationem vel fictam vel veram pertinere
 ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
 ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
 eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν
 ἔτω, ducunt. *Gesner.*

πλὴν ὄγῃ Ἀλεξανδροῦ ἐκ ἐπίψευσεν, ἀλλὰ γόη-
 τα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. ἔτω τὸ παράδοξον
 τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴση γὰρ πε-
 ρώμενος ὡς ἔδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μίας
 ἑδ' ἑλῆς ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
 ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γρηψάμενος τῷ
 λόγῳ, ἐκτέραν ἐπιδειῖναι τὴν ὁδὸν (δύο γὰρ
 ἔσον, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρεῖν οὐ
 μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
 λᾷ κατήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος,
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
 παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι
 δέκει

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Itaque quod prae-
 spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat.
 Experimento enim scies, nihil obstare, quin Rhe-
 tor videaris, intra vnum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo
 autem tibi prius, ut ille Cebes, imagine verbis
 depicta utramque viam ostendere. Duae enim
 sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
 mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
 iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae
 cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
 genis:

δόκει τὸν πλῆτον παρεσῶτα ὄραν, χρυσῆν ὅλον
 ὄντα, καὶ ἐπέρασον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχύς
 παρέσωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
 ἔρωςι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν
 περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴπερ τὸν Νεῖ-
 λον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμε-
 νον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινὸς ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον
 οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παι-
 δία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτὰς 7) οἱ
 Αἰγύ-

genis : ad alteram vero manum imaginare adstan-
 tem Plutum, aureum totum atque amabilem : ad-
 stent vero etiam Gloria, et Vis, et Plausus circa
 illam vndique, paruis Cupidinibus similes, multi,
 amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando
 Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem
 in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut pleri-
 que in eo *repraesentando* pingunt : paruos autem
 ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-

Aa 4

cant

7. πῆχεις αὐτὰς] Si quis inspicere velit *Phi-*
lostrati Icona 1, 5. et quae ibi dedit *Olea-*
rius, nihil ad explanationem huius loci
 desiderabit. Caeterum Πῆχεις in vers. re-
 liquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi
 dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos*
 vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor.
 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe
 utrobique ad significationem nominis respi-
 citur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156.
 Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῶσι) τοιῶτοι καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικὴν οἱ ἔπανοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἑρασιγῆς, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἁπρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθῶν, καὶ
πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλῆτον, τὴν δόξαν
τῆς ἐπαίνεος. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίνεται τοῦ
γεγαμηκότος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσης τῷ ὄρει, τὸ μὲν
πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν καὶ τὸ πρῶ-
γμα ὅμοιον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνὸς ἐφάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν,

Διονύ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimi-
rum quam celerrime in summo esse, ut et ipsam
uxorem ducas ubi ascenderis, et omnia illa habeas,
Plutem, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt o-
mnia mariti.

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum
praeceptam undique cernerent, neque acribus ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam
aut

Cubitos *Philostrophus* l. c. παιδίᾳ vocat ζύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitum notante, utebantur.
Gesner.

Διονύσει τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὅρα· δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐς ζηνή, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσιόδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτήν, ὥς ἐδὲν ἐμὲ δεήσει· ἢ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρως, τοιαύτη, οἷαν μακρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλὰ κίς, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμεον.

Πλὴν τό γε τοσῷτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, ἔ· πολλὰ ἔχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάντα παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera senita modo est angusta et spinis obsita, et aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et iam occupauit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhetor esse posses.

8. Verum illud modo adiiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa habuisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino antiqua.

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλιος ἀνῆλ-
θον, τοσαῦτα καμῶν, ἔδὲν δέειν· ἡ ἑτέρα δέ
ἄτε ὁμαλὴ ἔσα, καὶ ἀγκύλον ἔδὲν ἔχουσα, πόρ-
ρωθεν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, ἔχ' ὁδεύσαντι αὐ-
τῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ᾧμην, λέ-
γοντα, ἐκ τῶν πένων φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ
δ' ἐκ εἶχεν ἔτως. ἀπονητὶ γὰρ ὁρῶ τὰς πολ-
λὰς μειζύνων ἀξιμένας, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως
τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' ἔνθ) εἰς τὴν
ἀρχὴν

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero,
utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e
longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
qui ipse ea iuerim, nec enim, iuuenis cum es-
sem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
sine labore plerosque maiora consequutos quadam
eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
initium

8. ἐπεὶ δ' ἔνθ] Ἐπεὶ non habet, quo satis
commode referatur: sequitur enim ὡς ἔν.
Equidem aut ἐπειτ' ἔν legendum putem,
aut dicam, τὴν εἰς εἶν glossam τῆς ἐπί,
proinde omittendam. Atque hoc interpre-
tando expressi. *Gesner.*

ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς οὖν πρόσεισί σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδῷ ἡγεμὼν, λήρης τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεσθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους Ἰχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-

λων

initium igitur *utrinque viae* delatus dubitabis, scio, et iam dubitas in vtram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, et beatus sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceprus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliorum quo-

λων τινῶν, μεγάλη μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀ-
 μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφὴ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
 χρόνου, καὶ Φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νό-
 μῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
 ἐδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βλίνοντες.
 εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβλήης, ἢ ἔξω τῆς εὐ-
 θείας, ἢ ἐπὶ θάτερε μᾶλλον κλιθεῖς τῇ Βάσει,
 ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδῆς, καὶ ἀγέσης ἐπὶ
 τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλᾶν ἐκείνους τὰς
 ἀρχαίους ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατι-
 θεῖς τῶν λόγων, ἔρᾶδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ
 τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίε, καὶ τῶν
 ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην 9), ἀπεσφριγμέ-
 να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his,
 quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
 raque a tempore euanida: ac dicet, beatum te
 futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
 haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
 vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
 lineam, aut in alterutram partem magis inclines
 vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
 recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
 tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
 propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
 sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
 et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera,
 et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην]
 In

να, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς
ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς 10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum maris medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. *Graevius*. Vide omnino
Φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recense-
tur. *du Soul*.

10. τὸ λιπαρὲς] *Quom. Hist. c. 1. λιπαρὲς*
τῷ πυρετῷ, febri continua, s. magna. Alie
dic. c. 4. προθυμία λιπαρὲς. Gesn. reddi-
dit, multo studio. At quum hic dedit, cul-
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuif-
se. Iam vero verterem, adfiduitatem, imo
indi-

ἀναγκάζει ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τῶν διανύσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιχνεύτατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, καὶ κατὰ ἡμέρας, καὶ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὥς προποκαμεῖν τὸν ἀκρόντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τέτοις καὶ μισθὸς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ καὶ ἂν ἡγήσαιο σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciaret labori, et longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

10. II-

indigentiam, cum *Hesychio*, qui λιπαρές, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τῆς λίαν παρεῖναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic intelligo aliorum gratiam auxiliumue rogandi necessitatem. *Reitz.*

Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὰς εἰς μίμῃσιν παλαιὰς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιώων λόγους πάλαμ κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαίροποιᾷ ἑὸν, καὶ ἄλλων Ἀτρομήτην τινὸς γραμματισῶν, ζηλῶν ἀξιώων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ μῆτε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρησιμαῖ· ἐκ εἰδῶς ὁποῖα νῦν κεκαινοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύτης ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσας τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ
τάχι-

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammatistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo inuadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens inuenta sit, brevis, et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum euertat, aut denique ante tempus ut consenes laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et
quam

τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμᾶζων
 ἔτι, ὡς καὶ σπευδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν
 δασεῖ τέττω, καὶ πέραν τῆ μετρίας ἀνδρικῶ, μα-
 κρὰ χαίρειν λέγεις II) ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλ-
 λας, ὅποσας ἂν ἐξαπχτᾶν δύνηται, ἀνάγειν,
 καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι
 συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς
 μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τι-
 να, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ
 βᾶδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναι-
 κῆϊον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύ-
 ρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
 λήν

quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigo-
 re dum frueris, vt etiam ab illa colare; videlicet
 hirsutum illum et vltra mediocritatem virilem;
 longum valere iube, escendere ipsum, et alios;
 quotquot decipere potest, educere; anhelantes-
 que et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum
 alios multos inuenies, tum in his omniscium
 quendam et vsquequaque pulchrum hominem,
 fluctuante incessu, infracta ceruice, vultu femi-
 neò, mellita voce, vnguenta spirantem, summo digi-

II. χαίρειν λέγεις] Ita construo, λέγεις μακρὰ
 χαίρειν, λέγεις ἀναβαίνειν etc. Reitz.

λὴν κνώμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, ἔλας δὲ καὶ ὕα-
κινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόντι-
να Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέρασον ἐκεῖνον ποιη-
τήν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τέτων γνωρίζεις αὐτὸν,
μηδὲ σε ἔτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀ-
Φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί Φη-
μι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι,
τὸ Τμήττιον ἐκεῖνο ἀνοιξας στόμα, καὶ τὴν συν-
ήθη Φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς ἔχει τῶν κατ'
ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ
τι ξένον φάσμα δρέσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμε-
νον. τέτω τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδέξσεαι-
τὸν,

digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem,
sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapa-
lum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragoediae. Dico autem
ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e

τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ κατασῆση, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τῷ λόγῳ. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκείνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γάρ ὑπὲρ τοιᾶντα ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τὰς λέγεις, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιᾶντων καὶ τηλικύτων, μὴ καὶ συντρίψω πᾶ πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὲν πρὸς σέ ὥδέ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ Φθέγματος. ἄγροικον

vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, vt ipse appellat, rex in dicendo. sine labore constitueris, quadrigis orationis inuectus: assumptum enim te prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, vt *meus sit* ne lapsus alicubi *personam* Herois quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, vbi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, vt solet, subriserit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim

κον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ πρὸς ἀβρᾶ καὶ ἐρα-
σμίᾳ ῥήτορος.

Φήσει δ' οὖν πᾶν μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ·
μὴν σε, ὦ ἀγαθέ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε πρὸς μέ,
ῥητόρων τὸν ἄριστον πρσσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅσις ἦν ὁ σο-
φώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τῷτο, ἀλλὰ
κατὰ κλέος αὐτὸς ἦκεις ἀκάντων ἀπάντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνάντων, καὶ
τεθρηπύτων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἴση πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἦκεις.
προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιαῦτον ὄψεσθαι, οἷον
τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς,
ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνης πάυι φα-
νείται

enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicit igitur modestè admodum de se,
Namquid te, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chaerephonti
se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui iam
vixerent, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias su-
pra modum ad nostra percelli; et decantare eadem,
atque stupere, et fascēs nobis submittere: statim
sane scies, ad quam diuinum virum veneris. Ex-
pectabis vero nihil te eorum visurum, quale huic vel
illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi
nostrum

νῆταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυῖς, καὶ τεράσιον.
ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσῶτον ὑπερφωνᾶντα εὐρή-
σεις, ὅποσον ἢ σαλπιγὲς τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέτ-
τιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδι-
δόντας 12).

Ἐπεὶ

*nostrum opus et prodigiosum videbitur: quandoquid-
em ita superari meis clamoribus inuenies alios,
quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a cho-
ris, qui tonos accipiunt.*

14. *Quan-*

12. τὰς ἐνδιδόντας] Versum est, qui remisse
canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam
illa concedendi et remittendi notio, sumpta
ab his qui poculum, vt hoc vtar, ministrant
et praebeant bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. *Xenoph.* *Cyrop.* 1, 3.
Vnde deinde ἐνδιδόναι et ἐπιτείνειν oppo-
nuntur apud *Plut.* de discr. adul. p. 95. fin.
Steph. Verum haud paullo melius conuenire
videtur ille intellectus, quem monstrat no-
men τὸ ἐνδόσιμον, late a *Budaeo* explica-
tum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
cum submissa voce choro tonum indicat,
quo iam statim vtendum sit. Etiam nostri
vocant, *den ton angeben*, cum praecentor
tenui voce, vt nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetractyn, c,
e, g, c, vel similem accinit, quam illi dein-
de legem carminis habent. Hinc demum
vis illa comparationis apparet. *Gesner.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέσθαι, καὶ τὸτο ἐκ ἂν παρ' ἄλλων ῥῶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὧ Κλητίς μέλημα, αἷς ἂν εἴπω, καὶ ζή-
λα πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆ-
σθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ
ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς,
εἰ μὴ προτελεσθῆς ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς,
ὅπρῳσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
καίοις μετὰ πολλῶν καμάτων ὁδοποιεῖ· ἔδὲν γὰρ
αὐτῶν δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς πᾶσιν (ἢ παρ-
οιμία Φησὶν) ἐμβῶνε, ἔ μῶτον ἔξων διὰ τῶ-
το, ἔδ' ἂν τὸ καινότερον, μηδὲ γράφειν τὰ
γραμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα
ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri,
et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tan-
tum, o cura Clytii, ea quae dicam, et aemulare
omnia. Et leges quibus te uti iussero, accurate mihi
observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis,
quae ante Rhetoricen altera illa praeuia disciplina
dementibus et vanis hominibus multo cum labore tan-
quam viam substernit. Nihil enim iis opus erit.
Sed illotis pedibus, ait proverbum, ingredi, ni-
hilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiam
si neque communissimum illud scias scribere literas.
Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε οἰ-
κοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν,
καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὥς ἂν τάχιστα διανύ-
σαι δυνηθεῖς. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προϊόν-
τι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ὃ δὲ καὶ παραι-
νῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥητορὰ σε ὑπὲρ τὰς πάν-
τας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως
τὰ πρῶτα, καὶ μέσσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέ-
γειν ἐπιχειρῶντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέ-
γιστον μὲν τὴν ἀμυχθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τὰ-
τοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν.
αἰδῶ δὲ ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθη-
μα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπερναν-
τία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοῇν ὅτι μεγί-
στην,

15 *Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te
viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo
commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud
possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via
ostendens, partim admonens ante solem occasum Rbe-
torem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui
extra controuersiam primas et medias et ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur maxi-
mum quidem inscitiam, deinde confidentiam post
haec, et praesertim audaciam atque impudentiam:
pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut
ruborem domi relinque: inutilia enim et contraria
negotio. Verum enimvero clamorem quam maxi-*
mum

σην, καὶ μέλος ἀναίσχυτον, καὶ βάδισμα, οἷον
τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα
ἐσὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔσω εὐανθής, καὶ
λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, καὶ δια-
φαίνεσθαι τὸ σῶμα καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές 13) ἡ ἐμβάς Σικυω-
νία,

*um affer, et modulationem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarentino textrino, ut cor-
pus perluceat: crepida Attica, et muliebris, illa scis-*

B b 4

filis:

13. πολυσχιδές] Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de quo Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελές ὑπόδημα, καὶ θρυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
σχιδές ἡ ἐμβάς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβάδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβάς legendum puto ἤ. Denique πῖλας
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἄτως ἐκαλεῖ-
το, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρα-
τῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων, λευκὰς ὑπὸ
ποσίν ἔχων πῖλας. Gesner.

νία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπασα, καὶ ἀκό-
λαθοι πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν
αὐτὸν χρεὶ συντελεῖν.

Τὸ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προΐων, ὅρα καὶ
αἰεὶ καὶ δὴ σοι τὰς νόμους δίδειμι, οἷς χρωμα-
γόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, ἀδὲ
ἀποσραφήσεται καὶ σκορακιεῖ (14), καθάπερ ἀ-
τέλεσόν τινα καὶ κατὰσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι
χρεὶ μάλιστα, καὶ εὐμόρφα τῆς ἀναβολῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά περ, ἢ ἔκ πλείω γε τῶν εἴκοσιν
Ἀττικά ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*filis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper
liber. Et haec ipsum te conferre oportet.*

16. *Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus
utentem agnoscet te Rhetoricę atque admittet, neque
auersabitur et iubebit faceffere, tanquam non ini-
vium et mysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ami-
ctus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginzi, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligen-*

14. σκορακιεῖ] Quasi tu dicas *incorua-bit*, h. e.
in coruorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reiiciet, a vulgari illo ες κόρακας.
Illustrat Bergler. ad Alciphr. p. 177. Gesner.

ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' αἰκρας τῆς
γλώττης ἔχει, τὸ ἄττα, καὶ καῖτα, καὶ μῶν,
καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶζε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε
αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνό-
μοια τῆτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά. ἡ
πορφύρα (5) μόνον ἔσω καλῇ, καὶ εὐανθῆς, καὶ
σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἤ.

Μετὰ

*diligenti meditatione comprehensa, in promtu et ex-
trema lingua habeto, illud ἄττα et καῖτα et μῶν,
et ἀμηγέπη, et λῶζε, et similia, et in unaquaque
oratione, tanquam condimentum illorum adsperge:
reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia bis, et
ex alia quasi tribu sint, et absona. Purpura modo
pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula
sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post-

15. ἡ πορφύρα] Nimirum ad clauum illum
purpureum tunicarum respicit, et ad prae-
textam togae purpuram, s. ἐσθῆτα περι-
πόρφυρον. Absurdam nempe huius Prae-
ceptoris orationem sic declarat, vt dicat si-
milem centoni misero; de leuidensi panno,
filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας
nomen non satis definitam habet notionem,
et ista complecti potest omnia; quod appa-
ret, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.*
Nub. 10. attulit *Spanhem.* et antiquus *Schok.*
ad *Eiuid.* *Ran.* 1507. *Gesner.*

Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νάκης ὑπὸ τῶν πάλας εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμ-
 φορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς τὰς προσ-
 ομιλῶντας. ἔτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀπο-
 βλέψονται, καὶ θαυμάσῃν ὑπολήψονται, καὶ
 τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοῦς. εἰ ἀποσλεγγίσασ-
 θαι (16) μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ
 ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα
 δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀεροκνεφές· ἐνίοτε
 δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ κατὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα,
 καὶ

17. *Postea abstrusa sunt et peregrina verba, et
 varenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in
 promtu babe, ut iaculari possis in eos, qui tecum
 loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque ad-
 mirandum hominem putabunt, cuius supra caput
 suum sit eruditio, si ἀποσλεγγίσασθαι dicas pro
 destringi et pro sole vri εἰληθερεῖσθαι, et arrha-
 bonem, nomines προτίμιον, et diluculum ἀεροκνε-
 φές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,
 noua*

16. ἀποσλεγγίσασθαι] Nisi consultum vide-
 retur in ipsa interpretatione signare voces
 damnatas, possit forte effingendis de Latino
 fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet
 Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσασθαι esset de-
 stringilari, εἰληθερεῖσθαι solicalere, προτί-
 μιον proprium, ἀεροκνεφές summicrepuscu-
 lum, εὐλεξιν benedicum, σοφόναν doctanimum,
 χειρόσοφον mauidocum. Gesner.

καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινόν, εὐ-
λεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνην, τὸν ὀρ-
χιστὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσῃς δέ, ἢ βαρ-
βαρίσῃς, ἐν ἔσω φάρμακον, ἢ ἀνασχυντία·
καὶ πρόχειρον εὐθύς ἔνομα, ἅτε ὄντος τινός,
ἅτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
ὃς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ 'σύ γε, μη-
δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοι-
ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς
τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγας, καὶ ὡς Φασιστύ-
κας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισά-
μενος

noua et absurda nomina, vocans eum, qui eloquen-
do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόνην, salta-
torem vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis
verbis peccaueris, vel barbara singula protuleris;
vnum sit remedium, impudentia, ac in promptu sta-
tim nomen, alicuius, qui neque sit, neque fuerit
vquam, poëtae, vel solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probauerit, vir doctus, et linguae
ad summam accuratorem peritus. Verum leges et-
iam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille
Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut
frigidus Plato, scripsere: sed libros paullo ante no-
stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
cant, ut commearis ab iis instructus habeas, quo in
tempo-

μενος ἐν καιρῷ καταχρησθαι, καθάπερ ἐκ ταμείᾳ προαιρῶν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δέξῃ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμαὶς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἡ δυσχερὴ 17),
λεγε-

tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu depromas.

18. *Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praejacentes subiiciant, atque dicendi materiem; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et*
con-

17. ὅποσα ἂν ἡ δυσχερὴ] Editi misere hic corrupti omnes. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἡ δυσχερὴ, εὐχερὴ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἐλθῇ. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερὴ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερὴ. Parum nouit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: Postulat hoc supplementum sequens ἐκφραυλιζέσθω. Quam imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel praua interpunctione,

λεγέσθω, καὶ ἐκφαυλιζέσθω, ὡς ἐδὲν ὅλως
 ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας
 λέγε, ὅ, ττικεν ἐπὶ κα ῥῆμα γλῶτταν· ἔλδη, μη-
 δὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσπερ
 ἔν καὶ ἐστὶ πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι,
 καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῷτο, καὶ τὰ τρίτον μετ'
 ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπασόν, πρῶτον λε-
 γέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετῶν
 πῶ μὲν ἢ κνημῖς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἢ κόρυς,
 πλὴν

contemnatur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint:
in vero nihil cunctatus dicito, quodcumque tandem
verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut pri-
imum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas,
et secundum post hoc, et post illud tertium: sed
quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita
usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.

Vtrum

ctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an
 vilo modo huc conueniat, valde dubito;
 μελλήσας aptum esse apparet. Rhetor non
 permittit longum deliberandi spatium audito-
 ribus, sed fortiter occupat argumentum, de
 quo ipse mauult dicere. Cui κα in γε muta-
 tum audacius videtur, illum rogo, vti me
 doceat, ecquid possit κα post κεν, proximae
 voci adiectum, orationi addere? Denique
 ῥῆμα esse nominatiuum casum, et ab ἐπὶ
 regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, vt
 ἐπὶ ad γλῶτταν admoueatur. *Gesner.*

πλὴν ἄλλ' ἔπαυγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον.
καὶ περὶ ὕβρις τινος, ἢ μοιχῆ λῃγῆς Ἀθήνησι,
τὰ ἐν Ἰνδοῖς, κατὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ
παῖσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν ἐκ ἂν
τι ἄνευ γένοιτο, καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθως πλείσθω, καὶ ὁ
Ἑλλήσποντος περυσέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω,
καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀδρυάδων
γράμματα ἀναγγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
καὶ πυκνά, καὶ ἐπίπασα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα
ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχὲς τὸ
ἅττα καὶ τὸ δὴ πᾶθεν, καὶ μηδαμῶς αὐτῶν δέη·
καλὰ γάρ ἐσι καὶ εἰκῇ λεγόμενα.

Ἦν

*Verum insta, et verba continua, et modo ne tace.
Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis,
quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur:
praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine
quibus nihil fiat: et semper nauigetur Athos, et pe-
dibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sa-
gittis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
miracione sit, et legantur sanguineae Oebryadis lite-
rae, et audiantur Salamis, et Artemisium, ac Pla-
taeae. Multa haec sunt et crebra: cum adspersa
pauca illa nomina in summo quasi nascent, et florum
instar praeniteant: perpetuumque sit illud ἅττα,
atque δὴ πᾶθεν, licet nusquam illis sit opus: pulcra
enim sunt, etiam cum dicuntur temere.*

19. Si

Ἦν δὲ ποτε καὶ ᾄσαι κακρὸς εἶναι δοκῇ, πάν-
τα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀ-
πορήσης πράγματος ὠδικῶ, τὰς ἀνδρας τὰς δι-
καστὰς ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι οἴου
τὴν ἀρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν, πολλά-
κις· καὶ ὁ μηρὸς πατασέσθω, καὶ λαρυγγίζε (18),
καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε
μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαί-
νῳσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορεῖ αὐτοῖς· ἦν δὲ
ὀρετοὶ ἐσηκώσιν, ὑπὸ τῆς ἀσχύνης ἤδη πρὸς τὴν
ἕξοδον.

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse
videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si
quando non habeas, quod cantari aptum sit, appel-
landis, flexa in cantum voce, iudicibus impleam ti-
bi harmoniam existima. Atque illud hei malorum!
frequens esto, et percutiatur femur, cum modulanti
guttur pronuncia, et sreatu verba distingue, et
inter agendum fluctuante podice ingredi. Et si te
non laudent, indignator illis, et maledictio: sin pu-
dore quodam stent suspensi, ad abeundum parati,
asside-

18. λαρυγγίζε] Quod Aeschini obiicit Demo-
sthenes pro Cor. c. 90. repetit Plinius Epist.
4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui
imum patulumque guttur, quantum potest,
ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam
ex ἡχείω quodam augere modulatioremque
reddere sonum studet. Gesner.

ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννίς τὸ πρῶγμα ἔσω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρχαίμενος, ἢ καὶ, νῆ Δίᾳ, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πυρρῆας γάμων, ἣν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ λέγῳσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξασι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδεῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἔχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπισησῇ μὴ ἔχι πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις

affidere illos iubeo, atque in uniuersum, regnum quoddam exerceto.

20. *Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iouem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; ii quae maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anbelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certiatorem esse. In primis*

γοις ἀγωνισῆν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ
τῷτο, ἔσμικράν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦ-
μα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥσπερ ὅρα μήποτε γρά-
ψης, ἢ σκεψάμενος παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ
σαφὴς ταῦτά γε.

Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθόντων
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε ἀσθοντό σε
καταπεσέμενον, χεῖρα ῥέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι 19). καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷδε
μελέ-

*primis vero etiam illa extemporalitns excusationem
non parvam praestat, atque apud populum admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim aperte deprehendaris.*

21. *Amici autem semper plaudant pedibus, ex
mercedem solvant coenarum, si quando labare te sen-
tiant, praebentes manum, et inter moras laudatio-
num inueniendi quid dicas occasionem suppeditantes.*
Nam

19. τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι] *Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.*
Illud artificium dissimulandi haesitationem
tanto feliciter procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster resistere subito, et laudem
silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121.
Hoc ut ponerem dedi Fabio, e quo illud
etiam πηδάτωσαν explicari potest, cum re-
Luc. Op. T. VI. C c pre-

μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖν, καὶ συν-
δόντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορεῖτωσαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτόν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐστύχη, θαυμασία
ὑπὲρ σαυτῆ λέγει· καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθής
γίγνηται αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ
πρὸς ἓνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ
τοιαῦτα.

Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμεῖν ἀνερ-
καιότατον, ὀλίγου δεῖν παρῆλπον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἦν μὲν τις καλῶς
εἶπη, ἀλλότρια, καὶ ἔχ' ἑαυτῆ δεικνύεν δοκεῖτω
ἦν δὲ

*Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi cum
viri habeas, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero providentem
te deducant, suo rectum satellitio, et de his, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obuiam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Pae-
nienfis? Et, Ad unum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermissum. Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fere-*

*prehendit 2, 2, 9. assurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔσω ἐπιλήψιμα.
καὶ ἐν ταῖς ἀκρόασι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ,
ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξέ-
νον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
όντων ἐπισρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυ-
τιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ἐνομάτων,
καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ
πολλὰς τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μὴδ' ἀνα-
στῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον· ὑπομει-
δία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνηται μὴ ἀρεσκό-
μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ
ἀφορ-

*zur mediocriter, reprehensione digna sint omnia.
In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: et tacitibus omnibus peregrini-
am quandam laudationem subiicere memento, quae
aures praesentium aduertat et offendar, ut nauseent
omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
Neque vero tantum saepe ad laudandum moueas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte
aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Anticipa-
re.* C c 2 *tes*

20. ἀμφιλαφεῖς] Et etymon huius nominis
et rem ipsam praeclare explicat Epict. Ench.
c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον. Sed pot-
est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
portunum notare: qui reprehendere volunt,
ansam ubique accipiunt. Gesner.

ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς ἑσ-
 ῶτα, τὰ δὲ ἄλλα, χρη̃ θάρρειν· ἡ τόλμα, καὶ
 καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχρηται,
 καὶ ὄρκος ἐπ' ἄνθρωποις ἀεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ Φθί-
 νος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
 καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοιδίμοι ἐν
 βραχεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα
 μὲν τὰ Φανερά καὶ τὰ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῆναι,
 κυβεῖν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν,
 αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας
 λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναι-
 κῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλω,
 καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπαδάσσομαι.

δοκῶν

res autem sunt reprehendendi occasiones apud eos,
 qui pronas ad calumniandum aures habent. Cae-
 terum confidendum est: audacia enim, et impuden-
 tia, et mendacium in promptu, et iusiurandum in
 extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et
 odium, et maledicentia, et calumniae probabiles.
 Haec celebrem te breui et conspicuum facient. At-
 que talia sunt quae extra sunt et apparent.

23. In privato autem facinora omnia committere
 sibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidi-
 nari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque
 apud omnes dicere, ex literulas ostendere scriptas a
 mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, et hoc
 agere, ut mulieres studiose videantur te sectari.

Nam

δοκῶν. εἰς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τῆτο ἀνοίσκων οἱ πολλοί, ὥς διὰ τῆτό σε καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκίμωντος· καὶ τὸ δέσνα δὲ μὴ αἰδεσθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐξῆσθαι δοκοίης· καὶ ταῦτα γενειήτης, ἢ καὶ νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἐξωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τῇτω συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὥσιν, οἱ οἰκῆται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῆ τοιῶντε πρὸς τὴν ῥητορικὴν χεῖριμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τὰς ἀνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττῆσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα· καὶ

Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiofus sis. Verum nec illud, quod dicere nola, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videre, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, serui certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praeclles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum

καὶ αὐτὸ δὲ σοὶ τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως
 κεχρημένω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δὲ ἔσολοικίζειν μόνον, ἔδδ βαρ-
 βαρίζειν, ἔδδ ληρεῖν, ἢ ἐπιτοκεῖν, ἢ λαιδορεῖ-
 σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς
 ἄνω πολλὰς τὰς ἔρωτας μὴ διαρκέσεως, πάντα
 αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρᾳ 21) γιγνέ-
 σθω, καὶ μηδὲν ἀποσρεφείσθω.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐκμάθης (δύνα-
 σαι δὲ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρσύνων ἐπ-
 αγγέλ-

vero os tibi ad omnia hiet facile, et ministres lin-
 gua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque pot-
 erit. Potest autem non soloecismos tantum committi-
 zere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
 peierare, aut male dicere, aut calumniari ac menti-
 ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
 primis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia
 quidem illa norit, et natiua magis fiat, neque quid-
 quam auerferur.

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
 vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
 confi-

21. γονιμωτέρᾳ] Illud monemus, etiam apud
 Longinum l. 31. γόνιμον esse orationis virtu-
 tem, quam forte commodissime expressit
 Pearcius, cum natiuam reddidit, secundam
 sublimitatis alii, alii puram, genuinam. Gesner.

αγγελῶμαι ὡς εἰς μακρὰν σὲ ἀρίστον ῥήτορα, καὶ
 ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τῶ-
 τα δὲ ἐκ ἐμῆς χρῆ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρῆσαι
 σαι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γάρ
 ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανὲς, καὶ ἀδὲ καθαρώς
 ἐλευθέρε ἐγενόμην, ὑπὲρ Ἑοίων καὶ Θυμίων δεδω-
 λευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπὶ ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν ἢ παντάπασιν ἀδόκι-
 μος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ
 τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῃ
 ἔρασῃ. ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδὸν ταύτην ῥάσῃν οὔσαν
 κατεῖδον, καὶ διεκπερίστας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια,
 πάντα ἐκείνα, ἃ προῖπον ἐφάδια, τὸ θρά-
 σος,

confidens tibi polliceor, non longo interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditum
 iri. Quod sequitur, non opus est vti ego dicam,
 quod breui bona a Rhetorice adfutura tibi sunt. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sim, et ne
 pure quidem libero, ut qui ultra Xoin et Tbmuin
 seruieris, matre autem sarcinatrice triuiali. Ipse
 vero qui forma viderer esse non omnino contemnenda,
 primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore
 misero atque auaro. Cum autem viderem, banc
 viam effem facillimam, eamque emensus in summo
 iam esse, (Aderant mihi enim, parce cara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,

σος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀνασχευντία) πρῶτον μὲν
ἐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς
καὶ Λήδας πασὶν ὀμῶνυμος γεγένημαι· ἔπειτα
δὲ γρατ' συνεικησας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζό-
μην 22) πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναι-
κὸς ἐβδομηκοντάτιδος, τέτταρας ἔτι λοιπὰς
ὀδόντας ἐχέσσης, χρυσίῳ καὶ τέττας ἐνδεδεμέναις.
πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον,
καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σφρᾶ Φιλήμα-
τα, ὑπερήδισά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγε
δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέσκη,
εἰ μὴ

*denzia, inscitia, impudentia) prima quidem non
amplius Poseidonius, nominor, sed iam Iouis et Leda
pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me
ad anum mulierem, a qua primum laute alebar,
amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes
adibuc quatuor habentem reliquos, auro reuinctos et
ipsos. Verumtamen paupertatis causa laborem susti-
nui, cum frigida illa de capulo oscula suauissima
mibi fames redderet. Deinde parum aberat, quin
heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi
seruus*

22. ἐγαστριζόμην] Recte Attici Phrynichus, Tho-
mas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas
aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον
τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορένυσθαι,
χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic cer-
te hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam
licentiam reprehendit. Gesner.

εἰ μὴ κατάρτος τις εἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς Φάρμακον εἶναι ἐκ αὐτὴν ἐωνημένος.

Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὁμῶς ἔδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξεταζομαι, προδίδας τὰ πολλὰ, καὶ τὰς δικαστὰς τοῖς ἀνόητοις καθυπισχύνε-
μενος. καὶ ἠττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοῖνι-
κες 23) δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐξεφανωμένοι·
τῆτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρωμα τοῖς δε-
λέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων,
καὶ ἐπίσημόν εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῆ τρέ-
πε,

seruus exsecrabilis indicasset, venenam a me, quod illi darem, esse entum.

25. Praeceptis igitur eiectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in iudiciis probandum me praebeo, praeuaricans saepe, et iudicum corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque caussa equidem cado: sed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca vtor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum
Cc 5 peruer-

23. οἱ Φοῖνικες.] De palmis ad ianuas Rhetorum et caussidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐξεφανωμένη, vt ad θύραν referatur: sed necesse non est. Gesner.

πα, καὶ πολὺ πρότερον 24) τῶν λόγων, καὶ τὸ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῷτον ἀκρίβητον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἔμμερὸν ἔμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι παρααινῶ, νῆ τὴν πάνδημον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παρανέσας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἔμμερὸν ἐπισπασάμενος.

Εἶδον· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε, ὡς περ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.

peruersitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non paruum mihi quidem videtur. Haec ubi, ita me popularis Venus! praecepit, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam mihi non paruum conciliaui.

26. *Sint ista satis!* Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio de-

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῶ κοινῶν verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitium hominis norunt, odio tantum illum habent ob orationis peruersitatem, cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Venerem Deam* quidem intelligi notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem vniuersam suam nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ εἰδέναι σε καλύπτει ἐπόμετρον τῷ νόμῳ· ἐν τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέρως ἐῖναι, καὶ γαμεῖν, καὶ γράψιν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτωνος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπει περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννής γὰρ καὶ δειλός εἰμι) ἐκζητήσωμαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμβολος 26) ὧν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτε-

fiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, et amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, vt tuus ille legislator et magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo vt magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucris curru vetum ferri, quam ipsum de Ioue dicere decuit. Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via vobis decedam, et definam Rhetoricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris vti non possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβολος esse factum, quilibet videt; sed alterum potius esse credens, iam verterem: qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. ἀσύμβολος enim αὐτοῦ συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui coniectura

ὑμεῖς μὲν οὐκ ἔχετε τὴν ἐκείνου ἀρετήν, ἀλλὰ
καὶ ἀντιμετώπιζετε, καὶ θαυμάζετε. ὅτι
ταῦτο μνησθέντες, ὅτι καὶ τὰ ταῦτα
πρατήκατε, πάντες φανέσθε, ὡς
ἐν καὶ πρὸς τὰς ἐκείνου τὰς ἐκείνου.

possim. Vel potius iam desii. Itaque si
uere praedicandos vos atque admirandos
pute, illud solum recordati, non celeritate
stra vicisse, qui velociores iudicati fuerunt,
quod facillimam et decliuem viam elegistis.

Etura adsequi nequit; et licet
quoque bonum esset, si solum poneretur,
tamen haud adsequor, quo modo
αὐτὴν et ὑμεῖς construi possit, id
adipui quod intelligo. Reiz.

Φιλαψευδής, ἢ ἀπιστῶν.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλῆς.

ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλοκλῆς, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τὰτοῦτο ἐστίν, ὃ τὰς πολλὰς εἰς ἐπιθυμίαν τῆ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτὰς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῶσι μάλιστα προσέχειν τὸν νῦν; ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστίν, ἀ τὰς ἀνθρώπων ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασίν, καὶ περὶ τῶν ἡρώων, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαρὲν ἔτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν

Philopseudes, siue incredulus.

Tychiades ac Philocles.

TYCH. Potestne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel

hostes

τῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίας ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τὴν τε αὐτῆ ψυχὴν ἀντὶ μένους, καὶ τὸν ὄλεον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧς ἄριστος, ἀφημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλὰ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἐδεμῖα ὑποφάσει ἀναγκαίᾳ. τάς τε ἐν ἐθέλω εἰδέμενοι, τὸν ἀγαθὸν τῷ τοιούτῳ ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ περὶ κατανενόησας ἡδὴ τινὰς πρᾶξεις, οἷς ἔμφυτος ἔρως ἔτός ἐστι πρὸς τὰ ψεῦδος; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοίαν χρὴ πρὸς αὐτὰ εἶναι αὐτοῖς φάναι τῷ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε

hostes deceiverunt, vel ad salutem tali remedio in malis vti sunt, qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditura sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nullae causae necessariae in ea versantur. De his scire velim ego, cuius bonae causae hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii? TYCH. Ex plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod

τὸ χεῖρισον ἀντὶ τῷ βελτίστου προαιρουνται;
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τέτο· ἐπεὶ πολλὰς ἂν ἐγὼ σοι
 δείξαιμι, συνετὰς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυ-
 μασιὰς, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας· 1) τέτω τῷ
 κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με,
 εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐξαπα-
 τῶντες. ἐκείνας μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς πρὸ ἐμῆ
 σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τέτων, τὰς ποιητάς, καὶ τὸν
 Ὀμηρεὺς αὐτὸν, ἀσιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφω
 τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-
 τῶν

pestimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia,
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et
 illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim
 antiquos prius quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, et Ctesiam Chidium, et ante hos,
 poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos,
 scripto vfos mendacio, adeo ut non mo-
 do,

1. ἐαλωκότας] Hoc exemplum Ienſius ad Ty-
 ran. c. 12. adlegat, quo probet hoc particip.
 actiuum, aequè ac ἀλὰς valere passivè. Re-
 cte; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. Bud. Comment. L. Gr. et Scheidii Ind.
 Herodiani. Reitz.

τᾶν τὰς τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρῃ
 ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν
 καλλίσοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμενον. ἐμοὶ
 γὰρ πολλὰ κίς αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅτι
 ταν ἔρανθε τομῆν, καὶ Προμηθεὺς δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδᾳ
 παῖσαν τρεχιδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς παῦρος
 ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνισιν
 ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγᾶσας, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦ-
 τα, πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράσια μυθίδια, πᾶ-
 δων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶν,
 καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων.

ἔτι

do, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam verbis, versibusque pulcherrimis commendatum, peruenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promethei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Iupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in auem aut virum aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegafos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cyclopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omnino et portentosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Laruam Lamiamque metuunt.

3. Quam-

2. τὴν Μορμῶν] Μορμῶ, ἧς ἡ μορμῶν, ὄνομα
 laruam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια· τὸ
 δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ
 δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔ γελοῖον; εἰ Κρήτης
 μὲν τῷ Διὶ τάφον δεικνύοντες ἐκ αἰσχύνονται,
 Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδο-
 θῆναί φασι; καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πο-
 λὺ σεμνότερον ἔτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφews
 ὀδόντων, Σπάρτας τινὰς ἀναβεβλασημέναι διη-
 γνῆνται. ὅς δ' αὖ ἐν ταῦτα καταγέλασα ὄντα,
 μὴ οἶηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως αὖ ἐξε-
 τάζων ταῦτα, Κοροῖβον τινὸς, ἢ Μαργίτην νο-
 μίζοι

3. Quamquam poetarum forte tolerabilia fue-
 rint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes
 multae, communiter, et publice, mentiuntur,
 qui non ridiculum? Si Cretenses Iouis sepulcrum
 ostendentes non erubescunt, Athenienses vero
 Erichthonium de terra exstitisse aiunt, primos-
 que homines, vlerum instar, de Attico solo ena-
 tos: multo hi quidem speciosius quam Thebani,
 qui de serpentis dentibus Spartos (*fatiuos*) quos-
 dam germinasse narrant. Si quis vero haec tam
 ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter
 examinatis, Coroebi cuiusdam aut Margitæ iu-
 dicet,

laruam esse, pueris terrendis confictam a
 nutricibus, vnde *μορμολύττειν* est, et *μορ-
 μολύκειον*, perculgatum est. *Gesner.*

μῖζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάττω
 διὰ τῶ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑπαπτέρων, ἢ Πάν
 ἦκεν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
 Ὀρειθυίαν ὑπὸ τῶ Βορέε ἀναρπασθῆναι, ἢ αἰετὶς
 ἕτος γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἅτε προ
 δήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν, ἐς κα
 σῆτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδη, καὶ
 αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάναιεν ἂν, αἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῶ μύθε τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, καὶ
 καταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἔπερ μάλιστα δέχον
 ται πρὸς τὰς ἀκροατάς. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θε
 βαῖαι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαι
 νονταὶ τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιότων. εἰ γὰρ τις
 ἀφ' ἑ

dicit, credere, aut Triptolemum per aëra venisse
 alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arca
 auxiliatum in Marathonem, aut raptam a
 Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
 qui manifestis adeo et veris rebus fidem negat.
 Eo usque mendacium inualuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et civitates
 veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabu
 lis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptio
 ni adiniscientes, qua scilicet maxime, ad audito
 res suos opus habent: Athenienses vero ac Theba
 ni, et si qui alij, angustiores talibus commentis
 reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia
 fabulo-

ἀφ' ἑκόντων μὲν ταῦτα ἐν τῇ Ἑλλάδι,
 εἰδὼν αὖ κωλύσει λιμὸν τὰς περιηγητὰς αὐτῶν
 διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθές
 ἀκούειν ἐθελήσαντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἔνεκα
 ποιότητος αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι,
 παγγέλονται εὐχόταις δοκοῖεν αὖ.

ΤΤΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους
 ἤκω σοι τὴν πᾶν, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώ-
 δη ἀνέσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν
 ἐχόμην, ἔ φέρων τὴν πράγματος τὴν ὑπερβο-
 ρὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολ-
 λὰ τεράσια καὶ ἀλόκοτα διεξιόντος. ΦΙΛ. Καί-
 τοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ,
 καὶ εἰς αὐτὸν εὐδὲ πισεύσῃς, ὡς ἐκεῖνος, ἔτω
 βαθύν

fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum mon-
 stratores perire, cum ne gratis quidem hospites
 audire verum velint. At qui nulla tali causa
 inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
 ne videantur ridiculi.

5. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab
 Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, vbi incredi-
 bilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in
 media eorum enarratione, discessi, qui ferre
 egressam modum licentiam non possem. Sed
 tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo por-
 tentosa multa et absurda enarrante. PHIL. At-
 qui; Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
 quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαθὺν πόντον καθεμένος, ἐξηκοντῆτος αἰῶ-
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ξυνὸν τὰ πολλὰ, ὑπαμί-
 νειεν· ἂν καὶ ἄλλας τινὲς ψευδομένα ἀκῶσαι πα-
 ῶν, ἐχ' ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοῖσιν. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπισώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπαμύνυτο τοῖς
 σπείσοις, παρασησάμενος τὰ παῖδιά, ὥς τε με-
 καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐποίη-
 ἄρτι μὲν ὡς μεμῆνοι, καὶ ἔξω εἶη τῷ καθοσηκό-
 τος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσούτον χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πῖθι-
 κον περιστάλων, ἕτως ἄτοπα διηγέτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδῃ; ἐδὲ
 λυ

xam adeo barbam submiserit, hominem sexage-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel su-
 stinere posse, ut audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum ut ipse tale quid audeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deierant-
 rit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iuraret) interponens, ut etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitare: iam quidem furere
 hominem, et mente non constare; nunc, impo-
 storem esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pel-
 le finium tegeret ridiculum; adeo absurda nam-
 bat. PHIL. Quanam ista? per ego te Vestam

λω γὰρ εἰδέναι ἦν τινὰ τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τη-
λαμῆτι τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

ΤΤΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλης,
Φοιτῶν πρὸς αὐτόν, εἰ ποτε πολλὴν τὴν σχο-
λὴν ἀγομῇ. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
δεόμενος (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκέσας
παρὰ τῆ πατρὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλ-
θοι, νοσῶντα ἐπισκεψόμενος 3), ἀμφοῖν ἔνθα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενομένην, κἀκείνον
ἰδοίμι (ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίνομαι
πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντι-
χον καὶ ἔτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον
προεξ-

rago, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub
tanta barba tegat vanitatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Philocles,
venitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
vero cum Leonticho conuenta mihi opus esset,
qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab
eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegro-
tantem viseret; utriusque causa, ut nempe et
Leontichum conuenirem, et viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
chum quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
lo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios fre-

D d 3

quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκέψασθαι
proprie esse inuifere aegros; docet *Elfner*.
ad *Matth.* 25, 36. ἡσθένεσα, καὶ ἐπισκέ-
ψασθέ με. *Reitz.*

προεξεληλυθώς) ἄλλας δὲ συχνὰς, ἐν οἷς Κλεο-
 δημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δι-
 νόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων οἷσθα τὸν ἐπὶ
 τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξίαντα,
 ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην
 τῶ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνη-
 μενον. ὁρᾷς οἷας ἀνδρας σοι Φημί, πανσόφους,
 καὶ παναρέτας; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτῶν
 ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ὅπαντας, καὶ
 μόνον ἐχέει φοβερὰς τὴν πρόσωπον. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἷσθα
 τῆς νόσου ἐπικληθεῖς, καὶ ῥῶτον ἐδόκει ἤδη ἔχειν
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων κα-
 τὰ τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλύθει. καθεξέσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλινῇ ὁ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti enim
 qui Platoniarum disputationum causa adama-
 tionem esse postulat, tanquam qui solus accipere
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni et virtute praeditos, quodque caput reple-
 de vnaquaque secta, venerabiles omnes, ac ter-
 rum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, prae-
 aduocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,
 sub-

τῇ δ' Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρεΐα ἐγκλινάς τῇ Φω-
τῇ εἰς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶν-
τος αὐτῆ καὶ διατεινομένης, τί μεταξὺ εἰσιῶν
ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτῆς, ἀπολογησάμενος τὰ
συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς
ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθέζομένην
πλησίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῆ νοσήματος
τὰ μὲν ἤδη προειρηκότας, τὰ δὲ καὶ τότε διεξ-
ίοντες, ὅτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑπο-
βάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ τοῖσιν, Φησί,
τῇ ἀριστερᾷ τῇ ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα
τῆς μυγᾶλης, οὕτω Φονευθείσης, ὡς προεῖπον,
ἐνδὲ-

submissa paulam ad infirmitatem significandam
voce, cum me vidisset, quamquam clamantem
illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso
ingressu audirem. Et ego summa cautione adhi-
bita, ne forte pedes illius attingerem, excusatio-
ne illa vulgari prolata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim statim venisse, pro-
pe illum assedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, par-
tim adhuc disputabant, insuper vero etiam cura-
tiones unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam
Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis hu-
mi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae,

ἐνδύσειεν εἰς δῆγμα λέοντος, ὅστις ἀποδεδέντος
εἶτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται
τὸ ἀλγος. καὶ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμα-
χος, ἐγὼ ἦμσα εὐλαφὲς δὲ θηλείας, εἴ τι παρ-
θένει καὶ ἀβάτε· καὶ τὸ πρῶγμα ἔτω πιθαρ-
τερον· ὡκὺ γὰρ ἡ εὐλαφος, καὶ ἐρρωτά, μάλιστα
ἐκ τῶν προῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκίμος μὲν, καὶ τὸ
λίπος αὐτῆς, καὶ ἡ χοῖρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ πτεῖχες
ἐκ τῆς πύλονος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναιντο, εἴ
τις ἐπίστατο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας
ἐπιπόης ἐκίστω. ποδῶν δὲ ἴσιν ἥμισυ ἐπαγγέ-
λεται. καὶ αὐτὸς, ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἔτω πα-
λαι ἐγίγνωσκον εὐλαφὲς χρῆναι τὸ δῆγμα εἶναι 4),
διότι

et excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde cir-
cumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leoni-
na, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed cer-
vae virginis et nondum initae: et probabilior fides
est: celere enim cervae et robustum maxime pedibus.
Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et ma-
nus dextra, et pili de barba recti, multum valeant,
si quis cum suo quodque carmine adbibere possit.
Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quo-
que, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae
oportere pellem esse, propterea quod velox cervae.
Sed

4. χρῆναι — εἶναι] Nonnihil incommodi prae-
ferunt hi infinitivi; verum quia recte ἐστὶ
χρῆναι licet uti, vel utendum est, dicitur; non
offen-

διότι ὡκὺ ἔλαφος. ἑταῖρος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὡκυτέ-
ρος εἶναι τῶν ἐλάφων τὰς λέοντας. ἀμέλει,
εἶπεν, καὶ αἰετᾶν αὐτάς διώκοντας. ἐπήνεσαν
οἱ παρόντες, οἷς εὖ εἰπόντος τῷ Λίβυος.

Εγὼ δὲ, σέσασθε γάρ, εἶπεν, ἐπωδαῖς τιεῖ
τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρ-
τήμασι, τῷ κακῷ ἔνδον διατρίβοντος; ἐπύλα-
σαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνώ-
κότες με πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ὅτι μὴ ἐπιστάμην
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν ἔδοίς Φρονῶν
ἀντεῖποι, μὴ ἔχῃ ἔτιως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἱατρὸς
Ἀντί-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum diceret, velociores esse leones cervis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

8. At ego, *Putatis enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
pensis, cum tamen intus habuerit malum? Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam inscitiam, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-
deba-*

offendet peritum, vtrumque infinite, vt
structura postulabat, efferri. *Reiss.*

Ἀντίγονος ἐδοῖκε μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ μὲν
 πάλαι γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίῳ τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἷον τεπραγγέ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ
 ὅλως ὑΦαρεῖν τῷ τόνῳ 5). ὁ γὰρ Κλεόδημος,
 ὑπομεδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;
 ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιαύτων γί-
 γνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμο-
 γε ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥίνα κορύζης με-
 σὸς εἶην, ὥς πιτεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινοῦ-

κάντα

debatatur delectat^{us} mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de artē sua
 afferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere
 iubens, et vesci oleribus, et in uniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile*
tibi videtur, quasdam existere e talibus uilitates
ad morbos? Mibi vero, inquam; nisi omnino pi-
tuita plenus mibi sit nasus, ut credam, externa,
 et

5. ὑΦαρεῖν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, vt circa *vinum*
 et *carnes*, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiorem pertinere non ignorem.
Gesner.

πάντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρουσι καὶ νοσήματα με-
τὰ ῥηματίων, ὡς Φατέ, καὶ γοητείας τινὲς ἐν-
θρῆναι, καὶ τὴν ἱάσιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμε-
να. τὸ δ' ἐκείν γένοιτο, ἃδ' ἦν ἐς τὴν Νεμεῖα
λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήση τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυ-
γαῶν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλὰ-
κις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ
αὐτῷ δέρματι.

Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἴ-
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, οὐ
τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, ἃδὲ τὰ προφανέστατα
ἀν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρε-
τῶν τὰς ἀπαγομπὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς κατα-
σχέσεις,

*et quae nihil communicent cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
tis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Enimvero hoc non conti-
gerit, neque si quis in pelle de Nemaeo leone sex-
decim tazas mustelas deliget. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.*

9. Omnino nimirum idioza es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adbibentur, profint: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrim intermit-
tentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et
tumo.

θάλξεις, καὶ βαβαίνων ἰσσεις, καὶ τὰλλα ὁπεί-
 σα καὶ αἱ γράας ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γί-
 γνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχει τὰυτα εἶναι
 γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν ἡ
 ἐγὼ, συμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἡλπί-
 σιν, ἐκκρέεις τὸν ἥλον. εἰ δὲ γὰρ ὁ Φῆς, τὰ
 τα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γινόμενα,
 ἦν γὰρ μὴ πείσῃς πρῶτερον ἐπάγων τὸν λόγον
 διότι Φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τῷ τε πυρετῷ, καὶ
 τῷ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῷτο ἐκ τῷ βαβαί-
 νος δραπετεύοντος, ἔτι σοι γράων μῦθοι τὰ λα-
 γόμενα εἰσι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τῶν
 αὐτὰ λέγων, εἰδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶσιν
 τὰς

*tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
 iam et anus faciunt? Si vero illa sunt omnia, quid
 ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
 consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
 clauo, quod aiunt, clauum eiicis. Neque enim
 quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ne-
 si enim prius eo conuersa disputatione persuasum
 quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tu-
 more, vel diuinum nomen, vel sermonem Barbari-
 cum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc
 quae dicis aniles sunt fabulae.*

10. *Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia quae
 dicas, neque Deos credere, si quidem non putas fieri*

τὰς ἰάσεις οἶόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γί-
γνεσθαι. τῷτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὡ
ἄριστε· κωλύει γὰρ εἶδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ἕμους
τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεὰς σέ-
βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιῶσι τὰς
κάρνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀν-
τάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖ-
δες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμακα πάσσοντες, ἐθερά-
πυσεν τὰς νοσούντας, καὶ λέοντας καὶ μυγᾶλας
περιάπτοντες.

Ἔα τῷτον, ἔφη δ' Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμά-
σιόν τι διηγῆσθαι. ἦν μὲν ἐγὼ μετράκιον ἔτη
ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δὲ
τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπαλουργόν,
ἐρῶν

ri posse, ut per diuina nomina sanationes contin-
gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir op-
time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
curationes illorum video, et quae bene faciunt la-
borantibus, quos medicamentorum et medicinae ope-
ra restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
medicamentis bonis miscendis sanabant aegros,
non leonibus mustelisque alligandis.

II. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile
quiddam vobis enarrabo. Adolescens idus enim cir-
ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
quis patri nuntians, Midam vinisorem, robustum
cetero-

ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργαζομένην
 αὐφ' ἡ πληθυσθῆναι ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχθίδνης θυγασ-
 τῆς, κείσθαι ἤδη σεσηπότεν τὸ σπέρμα· ἀναδύ-
 τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χεράσι ἐ-
 ριπλέσκοντι, προσεργύσαν τὸ θηρίον; δακτύλῳ
 τὰ τὸν μέγαν δακτύλον, καὶ τὸ μὲν φράσσιν
 καὶ καταδύναι αὐθις ἐς τὸν Φωλῶν, τὸν δὲ
 μῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων· πατὴρ
 τὲ οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν ἀναγγέλλει
 αὐτὸν ἐπὶ σίμπωδος ὑπὸ τῶν ὁμοδακῶν περι-
 κομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνόν, ἡμι-
 τα τὴν ἐπιφάνειαν; ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. ἡ
 λυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν Φίλων τις παρὰ
 Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνί-
 τῶν Χαλδαιῶν, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰ-
 σεται

caetera seruum, et efficacem, pleno foro a serpente
 morsum, iacere iam putrescente crure. Deligant
 enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
 ram, morfu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus
 cauernam subiisse: illum vero plorare, qui peri-
 ces doloribus. Haec igitur nunciabantur: ac Mi-
 dam videbamus ipsum in grabato adferri a confes-
 vis, totum tumoribus inflatum, lividum, putrescen-
 tem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spiran-
 tem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui
 forte aderat, Bono es animo; inquit, ego enim
 tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
 vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et

αεταί τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λή-
γων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μί-
δαν, ἐπώδῃ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τῆς σώμα-
τος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας
παρθένῃ λίθον ἀπὸ τῆς σήλης ἐκκόψας. καὶ
τῆτα μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' ᾧ ἐκεκόμιστο, ὥχε-
το ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσῶτον ἡ ἐπώδῃ ἐδυ-
νήθη, καὶ ὁ σηλίτης ἐκείνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια, ὡς ἀλη-
θῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἑώρα, ἐπειπὼν
ἱερατικὰ τινὰ ἐκ βίβλες παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ,
θεῖα καὶ δοῦδι καταγνίσας τὸν τόπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς
τῶν

*ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiciens de corpore
veneniam, cum alligaret insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
derat. Atque hoc fortassis mediocriter videatur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de sepulchro.*

12. At ille alia quoque patrauit vere diuina. In
praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
chum et faciem tribus circuitibus lustrato, quotquot
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur

τῶν ὄρων. ἦκον ἔν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν
ἐπώδην ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι,
καὶ κέραιαι, καὶ ἀκοντίαι, Φρῦνός τε, καὶ Φύ-
σαλοι· ἐλείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ
γῆρας, οἶμαι, ἐξεργύσαι μὴ δυνάμενος, παρα-
κῆσας τῷ προσάγματος· ὁ δὲ μάγος, καὶ ἔφη
παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφειν τὸν
νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπαψεν
ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἤκε καὶ νόθος.
ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βα-
βυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαν-
τα ὑπὸ τῷ Φυσήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν.

Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρεσ-
βευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα
ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
νος,

igitur velut tracti ad incantationem angues multi et
aspides, et viperæ, ac cerastæ, et iaculi, et subu-
rgæ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui
præ senio, arbitror, non poterat erepere, ac pro-
pterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat
omnes adesse, atque unum serpentium minimum na-
tu electum, legatum mittit ad draconem. Ex venit
paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent,
afflavit illos Babylonius: ac illi confestim ab illo
ipso flatu, nobis admirantibus, combustæ sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens iste
legatus, iunior, numquid manu dicebat draconem,
vetulam, ut dicebat? an ille scipione natus ingro-
dieba-

πος, ἐπεξηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πάλαι
 τὰ τοιαῦτα (ᾧ μιν γὰρ ἐδυνή λόγῳ δυνατόν
 γίνεσθαι ἂν αὐτὰ πεισεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶτον
 εἶδον πετόμενον τὸν ξέκον τὸν βάρβαρον (ἐξ
 Ὑπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ
 ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τῆ ἀέρος. Φερόμενον, ἡμέρας
 ἔσσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς
 διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάρην; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβορέου ἄνδρα πετό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῇ ὕδατος βαβηκότα; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγὼ, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνης, οἷα μά-
 λιστα εὐεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

dicatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit: ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volantem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dictitabat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose et gradatim. Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, et super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid
Luc. Op. T. VI. E e dicere

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο,
ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ
νεκρὰς ἐώλως ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑμάτην αὐτὴν
ἐναργῆ παριζᾶς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα
ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέᾳ. ἄρτι γάρ
ὁ Γλαυκίας, τῆς πατρὸς ἀποθανόντος, παραλα-
βὼν τὴν ἐστίαν, ἡράσθη Χρυσίδος τῆς Δημανέ-
της θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς
τὰς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχά-
λησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῆς Περιπάτης
ἠπίεστο· ὃς καὶ ὄντωιαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε,
καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετακληύθει εἰς τέ-
λος· ἀμυχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μνησεί μοι τὸ
πάν.

*dicere opus est, quae ostendit, immittendis amori-
bus, daemonibus euocandis, mortuis veteribus reuo-
candis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac
detrahenda Luna.*

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo
fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum
patre vix mortuo adiiisset hereditatem, amore captus
est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philoso-
phiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum
detinuiisset, omnia iam Peripateticæ scholæ placita
didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens iam
analyti uteretur, et acroamaticos de natura libros
ad finem usque pertractasset. Atamen consilii cir-
ca suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego
vero,

πάν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα,
τὸν Ὑπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν,
ἐπὶ μνάϊς τέσσαρσι μὲν τὸ πικραυτίκα. (ἔδει
γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τη-
ρήσας τὴν σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
τοιαῦτα τελεσιεργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμε-
νος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας
ἀνενάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξιμέα τὸν
πατέρα τῆς Γλαυκίης, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶ-
τα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ
ἔρῳ. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπα-
γόμενην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
σπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε
ἀλ-

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede inierposita; oportebat enim statim nu-
merare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui
daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset
Lunam, tum enim plerumque talia sacra peragun-
tur, fossa in subduali domus depressa, circa me-
diam noctem euocavit nobis primo quidem Anaxiclem,
patrem Glauciae, ante menses septem defunctum.
Grauiter autem ferebat senex amorem, atque ira-
scebatur: denique vero tamen amare illi permisit.
Post vero Hecaten euocavit, quae Cerberum secum
duceret, et Lunam detraxit, multiforme spectacu-
lum,

ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν (6) ἐπεδείκνυτο, εἶτα βῆς ἐγένετο πάγκυαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφάνετο. τέλος δ' ἐν ὃ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλᾶ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἀπιδι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπιατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κἀπτασα τὴν θυρᾶν ἐκείνη, καὶ εἰσελθῶσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὥς ἂν ἐμμανέσασα ἐρώσῃ, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτριόνων ἠκασαμεν αἰδόντων. τότε δὴ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς Ἰὸν ἔρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα Φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτὸ πε σχεδὸν τὸ λυκαυγές.

Ei

lum, diuersamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset paruulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Auolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, finisque cum illo dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna euolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra quauere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem.

15. Haec

6. γυναικείαν μορφήν]. Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. *Gesner.*

Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, ἔκ' ἂν ἔτι ἡπί-
στησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ
λέγεις; ἦν δ' ἐγώ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἴγε εἶδον
αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
ὕπν ῥ' οὐδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν
Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχει-
ρον· ἔχ' ὁρῶ δὲ τίνος ἔφακ' ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν
τῆ πηλίνης πρεσβευτῆ, καὶ μάγε τῆ ἐξ Ἵπερ-
βορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν
ἀγαγεῖν ἐς Ἵπερβορέας δυνατόν ἦν. πάντῃ γὰρ
ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ γυνή, καὶ
τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπανθεν. ἐκεῖνα μὲν
γὰρ ἦν ψόφον ἀκρόση χαλκῆ, ἡ σιδῆρε πέφευ-
γε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀρ-
γυρίον

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
dem negares dicentibus, esse multa in incantationi-
bus utilia. Recte, inquam, mones. Crederem
enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
sum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem,
quam dicis, amatricem mulierem, facilemque et
promptam, non video quam ob causam opus habue-
ritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis,
ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos
abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam
illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si
qua

γυρίον πε ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἤχον· ἄλ-
λως τε καὶ θαυμάζω αὐτῷ τῷ μάγῃ, εἰ δυνά-
μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλεσιωτάτων
γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμ-
βάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολό-
γος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέρασον ἐργάζεται. γελῶσα
ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἠδέως ἀν' ἐρῶίμην σε τί περὶ τέττω
Φῆς, ὅσοι τὰς δαιμονῶντας ἀπαλλάττεσι τῶν
δειμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ Φέ-
σματα. καὶ ταῦτα ἐκ ἐμῆ χρὴ λέγειν, ἀλλ'
πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
τὸν ἐπὶ τέττων σοφιστὴν 7), ὅσας παραλαβὼν
κατα-

*qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quo-
que Magum admiror, si cum possit ipse amari a di-
tissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipe-
re; pro quatuor minis sordidus homo Glauciam red-
dit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui se-
dem neges omnibus.*

16. Itaque lubens interrogauerim te, de illis quid
sentias, qui daemones liberant terroribus, aper-
te adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec
me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum
illum e Palaestina, talium curationum Sophistam:
quon-

7. ἐπὶ τέττων σοφιστὴν] Ἐπὶ cum secundo
casu notat eum qui praest, praepositus est
illi negotio, vt Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει
ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διασρέφοντας, καὶ ἄφρξ· πιμπλαμένους τὸ σῶμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀγρίους ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἔπειθ' ἀνὰ ἑπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ἦ, ἔπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς ὃν ἄνθρωπον· ἃ δὲ ἄρχας ἐπάγων, εἰ δὲ

quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, et sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, et, si non pareat,

E e 4

minis

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπεύει αὐτῶν. Ac sine verbo, ut hic, *Ioseph. Ant. XII. 1. ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius. Et apud Nostrum Toxar. c. 29. ὁ ἐπὶ δεσμῶν, praefectus carceris. Reitz.*

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate *χαρίσματα* illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. *Gesner.*

εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπαιλῶν, ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἔν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἔ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄραν, ὦ Ἴων, ἔργε καὶ αἱ ἰδέσθαι αὐτὰ Φαίνονται, ὥς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμυρόν τι θεαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀμβλυώττοντας.

Μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, ἔχ' δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐν τετυχήκεισαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ ἔχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμα. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταρattόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τῷ ἔθ'ος, ἐδέεντι παράλογον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιχα, ἐξ ἔ μοι τὸν δακτύλιον ὃ Ἀραψ ἔδωκε, σιδήρου τῷ

minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre; Ion; cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, eumidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos qui caecus sumus.

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro pati-

τῷ ἐκ τῶν θαυρῶν 9) πεποιημένον, καὶ τὴν ὅλην
 ὁρῶν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτός εἰ μὴ καί μοι
 ἀπισήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ'
 ἐγὼ, ἀπισήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δεινῶνος, τοῦ
 ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκῶντα αἰ
 λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξασίας;

Τὸ γὰρ περὶ τῷ ἀνδριάντος, ἧδ' ἐς ὃ Εὐκρά-
 της, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες
 φαινόμενον, καὶ πασὶ, καὶ νεανίας, καὶ γέροντες
 τῆτο ἔ παρ' ἐμῇ μόνον ἀκασίας ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ'
 ἐγὼ,

*paribulorum factum, et carmen me multorum nomi-
 num docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
 Et quomodo, inquam, non credam Eucrati Dinonis
 F. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
 et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
 domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
 et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
 solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-
 quam,

E e 5

9. ἐκ τῶν θαυρῶν] Caue hoc ad Christianos
 referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
 perstitionis deuolutos, ut ligno virtutem tri-
 buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
 quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
 qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
 tutem magicam affingunt. du Soul.

ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσίων
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκότες πάγκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρίου ἔργον τῷ ἀνθρωποποιοῦ; μὲν τὸν δι-
 σκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ; Φῆς, τὸν ἐπιμεκυφάτα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεσραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον (10), ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ
 ἑτέρῳ, ἐσηκότες ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 λῆς; ἐκ ἐκείνων, ἦδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτο ἐστὶν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις·
 εἰ δὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδάμενον τὴν
 πεφιλῆν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτης γάρ
 τῷτο ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσίων-
 των, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίε τῷ Νησιώτῃ

πλα-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Num discobolon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emit-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paullum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polyclesti opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesio-
 zae

10. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

ἡλίσματα ἔσηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ
τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπὶ ῥέον εἶδες προγάσο-
ρα, Φαλααντίαν, ἡμίγυμναν τὴν ἀναβολὴν, ἡνε-
μωμένον τῷ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίση-
μον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον II);
ἐκεῖνον λέγω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος σφακτηγὸς εἶ-
ναι δοκεῖ.

Νῆ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἰδόντινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ
τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ σεφάνες ξηρὰς ἔχοντα
κεχρυ-

*tae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influentem aquam, venire promi-
nulo, caluam, seminudam amictu, cuius barbae
pilos aliquot ventus videtur iactare, insignes haben-
tem venas, indiscreta hominis similitudine, illam
dico: Peliclus Corinthiorum dux videtur.*

19. *Per Iouem, inquam, vidi quandam ad de-
xtram Saturni, vittas habentem et corollas aridas,
cuius*

II. αὐτοανθρώπων ὅμοιον] Omnis statua hu-
mana vel leui arte facta similis est homini;
talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπων πλά-
σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
vum ac spirantem i. e. verum hominem, vt
nihil differentiae appareat, quin sit ipse ho-
mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχή,
αὐτοσοφία etiam aliis vsurpantur, vt αὐτό-
παις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος fur
pecudes lupi instar furari solitus. Reitz.

ἐκχρύσωμένον πετάλοις τὸ σῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ
 Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐκχρύσωσα, ὅποτε μὲν
 ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἡπιάλης ἀπολλύμενον.
 ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἄνθρωπος
 Πέλκας; ἔστι, καὶ μὴ σιωπῇ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τής· ἢ σε ἐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδαι
 ἐγὼ ὅσον δύναται ἄνθρωπος ὁ ὑπὸ σῆς γελωμένος ἀν-
 δριάς, ἢ ἐνομίζεις τῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ἐπιπέμ-
 πειν ἡπιάλης, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἶγε καὶ ἀποπέμ-
 πειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔσω ὁ
 ἀνδριάς, καὶ ἡπιος ἄνθρωπος ἀνδρείος ὢν, τί δ' ἄν
 καὶ ἄλλο ποιεῖντα ὁρᾷτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ
 οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γέννηται, ὁ δὲ
 καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔσηκε, περι-
 ἔειπεν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνου-
 σιν

cuius pectus bracteis inauratum est. At ego inquit
 Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium
 iam febris querquera percuntem. Fuit nempe medi-
 cus etiam optimus ille Pelicbus? Est; et noli irri-
 dere, inquit Eucrates, aut non ita mulzo post ille
 te vir ulciscetur. Noui ego quid possit ista derisa
 a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere,
 quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propi-
 tia, inquam, sit et placata virilis adeo statua!
 quid igitur aliud quoque facientem quicumque in
 domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox
 oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum
 orbe quodam circumit, et omnes illi occurrunt, non-

φιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ ἐκ ἔσιν ὄντα
 να ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ κρὴ μόνον· ὁ δὲ
 παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὰς ἰδόντας· καὶ
 μὴν καὶ λέεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ἄλλας
 νυκτός, ὥς ἀκῆεν τῷ ὕδατος ψαφάντος. ὅρῳ
 τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ ἐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρὶς,
 ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνωας ἦ. καὶ γὰρ
 ἐκεῖνος χαλκῆς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος,
 εἰ δὲ μὴ χαλκῆ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλῳ ἐπε-
 ποίητο, ἔδεν αὐτὸν ἐκώλυεν ἔ Δημητρίῳ ἔργον
 εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλα τεχνημάτων. δραπα-
 τεύει γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βίσεως καὶ ἄτος,
 Ὅρα, ἔφη, ὧ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ
 τῷ σκώμματος ὕσερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ
 πρὸς ὀβολὸς ὑφελόμενος, ἔς κατὰ τὴν νημηνίαν
 ἐκάστην

*nunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit:
 modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes. Quin etiam lauat saepe,
 et tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat.
 Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua,
 sed Cretensis Talus, Minois F. Nam et ille aeneus
 erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex
 ligno factus esset, Eucrates; nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus.
 Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.*

20. *At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te
 postea poeniteat. Noui ego quid usu venerit ei qui
 obolos furatus fuerat, quos singulis nouiluniis ipsi
 offeri-*

ἐκείνην τίθασμεν αὐτῷ· πάνδεσθαι ἔχρην, ὁ Ἴων
 ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς ἔν αὐτὸν ἡμύνε-
 το, ὦ Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι, εἰ καὶ ὅτι
 μάστιγα ἔτοσι Τυχιάδης ἀπισήσει. πολλοί, ἡ
 δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρεῖα πρὸς τὸν μη-
 ρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρε,
 εὐχὰν τινός, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δὲ
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν
 Λίβυς τις οἰκίστης, κατάρατος ἱπποκόμος. ἔτας
 ἐπσχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνη,
 καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχις αἶνε
 περισεσλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρκα ὅπως ἡμύνατο,
 καὶ

offerimus. Gravissima quidem oportuit euenire,
 inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est
 illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit,
 oboli ad pedes illius iacebant, et nummi aliquot alii
 argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti
 bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces
 eorum, qui per ipsum febris erant liberati. Erat
 vero nobis seruus e Libya, sacer homo, equiso.
 Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffu-
 ratus est, obseruato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognouit se spoliatum
 esse Peliclus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac
 depre-

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὲ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια,
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς ἐκ
 ὀλίγας ἔλαβεν ἀλγὺς· ἔτι πολὺν δὲ ἐπιβίος χρό-
 νον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μασιγέμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκίστην, ὥς καὶ μύ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιῤῥσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῷ
 σώματι. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν
 Πέλιχον σκώπτε, καὶ μὲν, ὥσπερ τὸν Μίνωος
 ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔς' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰρ-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιὸς τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς
 ὢν,

*deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velut in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprende-
 retur cum rebus furtiuis. Actum quidem depre-
 bensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum superuixisset, malus male perit, qui diceret,
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelicbum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopecienfis elaborauerit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuaris; nunquam ego statuam
 Peli-*

ὦν, ἔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχην,
ὃν εἰς ζῶντα πάνυ ἐδεδίεν, ἀπειλῶντά μοι.

Ἐπὶ ταῖσις Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καὶ μοι,
ὦ Εὐκράτης, Ἰπποκράτης ἐς χαλκῆς, ὅσον πη-
χυαῖος τὸ μέγεθος, ἐς μόνον ἐπιδὰν ἡ θρυαλλίς
ἀποσβῆ, περίεσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψο-
φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
μάλιστα ἐπιδὰν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν
κατὰ τὸ ἔτος ἔκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοὶ γὰρ
ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἰπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύε-
σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν
ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐσιαθῇ· ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἰ
τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεί-
σειεν, ἢ σεφανώσειε τὴν κεφαλὴν.

Ἄρει

*Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus
esset; valde metuissem.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: *Eti-
am mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali
circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lam-
padis exstinctum est, totam orbe domum circumit,
perstrepit, pyxides evertit, medicamenta confundit,
convertit ianuam, praesertim ubi rem sacram diffe-
rimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat
ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
sibi, et indignatur, si non suo tempore optimis epuletur
hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias
illi mittat, aut liber mulsus, aut caput coronet*

22. Ἀν.

"Αλλε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τῷτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσέσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείς τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπόμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὡσπερ οἶώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' ἐκ εἶχεν ἔτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμῶ τινος γενομένῃ, καὶ βοῆς οἶον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιῆσαν φοβεράν, ἡμισαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκο-

σάπη-

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub restibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego verb, relictis in agro circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogitans interim aliquid et commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar Mnasonem filium pro more ludere, ei venatus caussa in densam siluae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, ex sono qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti

Luc. Op. T. VI.

Ff

circi-

σάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφίοπας ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνη ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὰς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλημένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίκας ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ Φίλοι, μεταξὺ διηγόμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυσεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῷ πῆχεος τρεῖσας παῖσιν, ὁρθὰς ὑπὸ τῷ Φόβῳ.

Οἱ μὲν ἔν ἀμφὶ τὸν Ἰωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, νεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ἑνὸς, ἡρέμα προσκυνῶντες ἕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισαδιάαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant cincinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se voluentes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam

μολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόχην μεταξύ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλᾶσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζοντα, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος.

Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκρητες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλίοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἢ δ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοί, καὶ λάσιοι, πιναρεῖ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ιδῶν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ Ἀρχὺς ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τῷ δακτύλῳ. ἡ Ἐκάτῃ δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τῷ δαφός, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἥλκον τάρταρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae causa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroque facilius mendacio ductari se patiantur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constitui, conversa ad interiorem partem digiti palam anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatus effecit maximum,

τάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὥχετο μετ' ὀλίγον
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρεα τινὸς πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφα-
 λήν· εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδῃ ἅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 νεκρὰς, ὥς τε γνωρίζειν ἐνίχας αὐτῶν. τὸν γὰρ πα-
 τέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκείνα ἔτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἐπρατ-
 τον, ὁ Ἴων εἶπε, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
 ἄλλο, ἢ δ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φεήτρας μετὰ
 τῶν Φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβειν ἐπὶ τοῦ
 ἀσφοδέλου κατακείμενοι. ἀντιλεγέτωσαν οὖν
 ἔτι, ἢ δ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον
 τῷ

ximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum defiliens euanuit. Ego summo aninio, proten-
 soque capite introsepsi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps in-
 ciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos,
 adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indutum, in quibus eum sepeliueramus. Quid vero
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino

τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ
τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
την ἔγωγε, ἦδ' ὅς, καὶ τῆτον σαφῶς, ἀλλὰ
εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγὰς ἦν· τὸν
Πλάτωνα δὲ ἐκ ἐγνώρισα· χερὶ γάρ, οἶμαι,
πρὸς Φίλκας ἀνδρας τὰ ληθῆ λέγειν. ἅμα, γοῦν
ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα, καὶ τὸ χάσμα
συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητῶντές με,
καὶ Πυρρίας ἕτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέσκησαν ἔπω τέ-
λεον μεμυκάτος τῷ χάσματος· εἶπε, Πυρρία,
εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὕ-
λακῆς δὲ ἤκιστα διὰ τῷ χάσματος, καὶ πῦρ τι
ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
ἐγεί-

*diuino Platoni et libro de inimis. Tu vero num-
quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
vus erat et pectusclusus. Platonem vero non agnoui:
oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et hiatus
clausus est, et quidam seruorum requirentes me, et
in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum plane
clauso hiatu. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam?
Per Iouem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui
per biatum, et ignis subluere de face mihi videba-*

ἔν ἐφίσταται μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος,
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἴτα ἀναστήσας,
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τήκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμ·
 ἐπαὶ δὲ κατὰ τὸ δικασήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆσο, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων καὶ ἐνόματα, ἐς ἣδη ὑπερημέρας
 τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ
 Φέρων

*igitur adstat mihi iuuenis vigilanti undique pulcher-
 rimus, veste candida indutus: deinde surgere me
 iussum deducit per biatum quendam ad inferos, ut
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morituri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita mane-
 re contigerat. At iuuenis me illi sistebat. Sed*

Ff 4

Pluto

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. du Soul. Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. Reitz.

Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων
 κτήσας τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγῶντα μα-
 πεπλήρωται, Φησὶ, τὰ νῦν αὐτῷ, ὡς
 τῷ. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκῆα Δημίον ἀγῶ-
 γας τὸν ἀτράκτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος
 δραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἐν
 λον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήσκειται. Δημί-
 ον δὲ ἡμῶν ὥκει, νοσῶν τε καὶ
 ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν πικρὰ
 γῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμάσιον, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος, ὅτι
 οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοσὴν ἡμέραν, ἢ ἐταπην, ἢ
 ξάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῶ
 ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἀνδρωπον, καὶ πῶς

*Pluto indignabundus ad ductorem meum. Non
 inquit, impletum illius filum est. obest enim
 Tu vero iam fabrum adduc Deiphanem
 supra colum viuit. Et ego laetissimus
 quidem iam sine febre eram, moriturum
 omnibus, moriturum mox esse Deiphanem
 autem nostra habitabat, aegrotantem, quod
 nunciabatur. Et paullo post audimus
 eorum, qui illum deplorarent.*

26. Quid mirabile, ait Antigonus, ὅτι
 noui quendam vicesimo die post, quem
 rat, reuixisse, qui et ante mortem, et
 set in vitam, hominem curauerim. Et
 inquit,

ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα,
ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμῆ διεφθάρη, εἰ μὴ τινὰ γε
Ἐπιμενίδην σὺ γε ἐθεράπευες.

"Ἀμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ
τῷ Εὐκράτης υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἦδη
ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐμαθέζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρὶ· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη
θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀνωμνησθεὶς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη,
τέτων 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σέ ἐρῶ. τὴν μα-
καρίτιν

*inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame periit? nisi forte tu Epimevidem quen-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superveniunt filii
Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam
ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, Ita, inquit, *biscē fruar*, iniecta utrique
manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem*
Ff 5 *meam,*

14. ἔτως ὀναίμην — τέτων] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τέτων pertinere
ad υἱῶν, monuit *Elfner*. in *Ep. ad Pbilem.*
20. *Reitz.*

καρίτιν με γυναῖκα, τὴν τέτων μητέρα, πά-
 τες ἰσχύσιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
 αὐτὴν ἐπραξα καὶ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας,
 καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣν ζῶσα ἔχαρεν. ἐβδόμη δὲ με-
 τὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
 τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθόμε-
 νος τὸ γε πένθος· ἀνεγίνωσκον γὰρ τὸ περὶ
 ψυχῆς τῆς Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
 εισέρχεται δὲ μετὰξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτῇ ἐκείνῃ,
 καὶ καθεύδεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκράτιδος
 ἀποσῆ, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν, ὃ δὲ αὐ-
 τήκα ἐφρίξε μάλα παιδικῶς, καὶ ἤδη ἡδὴ
 ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς μ' ὁ
 Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον

^{ἀνὰ}
 meam, nunc felicem, ~~bonam~~ matrem, ~~uorum~~ omnis
 quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
 causa feci non uiuentis modo, sed etiam vita fun-
 ctæ, qui mundum illius omnem una cremauerim, et
 eam, qua uiua gaudebat, vestem. Septimo autem a
 morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
 bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter hæc, superuenit
 Demænetæ ipsa illa, et prope affidet, et nunc Eu-
 cratides hic, ostendens filium suum iuniorem: qui
 statim puerili more cohorrui, pallidus iam ante
 ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
 cum viderem, complexus illam cum eiulatu lacrima-
 bar.

ἀνακινῶσας· ἡ δὲ ἐκ εἰς βοᾶν, ἀλλ' ἡτιάτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλιον χρυσεῖν ὄντων, ἔκατα-
 καύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσόν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τῆτο ἡμεῖς ἐχ' εὗρέν-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
 διαλεγομένων, κατὰράτον τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ ἐν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἡΦαιί-
 σθη πρὸς τὴν ὑλάκην. τὸ μέντοι σανδάλιον
 εὗρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕπερον.

Ἔτι ἀπισεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐν-
 αργέσιν αὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαι-
 νομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε
 χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία,
 παῖε-

bar. Illa non passa me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alte-
 rum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaue-
 rim: decidisse vero illud dicebat iuxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissemus, alterum mo-
 do cremaueramus. Adhuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitenensis latra-
 vit; ad quem illa latratum euauit. Sandaliū ta-
 men, sub arca repertum, postridie eius dici crema-
 tum est.

28. Adhuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censēs, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iouem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aureo sandaliū na-
 tes,

παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτι
ἀναισχυντῶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσ-
ῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσώπου,
οἶσθα τὸν αἰοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν
ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ ἐγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν,
ἀνέπνευσα, τῷτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας, πέ-
λεκυν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπισομιεῖ
γὰρ αὐτὰς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτω τερά-
σια διεξόντας· καὶ τὸ τῷ λόγῳ, θεὸν ἀπὸ μη-
χανῆς ἐπεισιληθῆναι μοι τῷτον ὄμην ἀπὸ τῆς
τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκاذρέετο, ὑπεκτάμενος αὐ-
τῷ τῷ Κλεοδήμῳ, πρῶτα μὲν περὶ τῆς ψευ-
δοῦς ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶρον ἤδη ἔχειν ἤκαζε παρὰ τοῦ

Eucra-

*tes, puerulorum instar, caedantur, si qui recusen
credere, et impudenter adeo veris repugnentis?*

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus in-
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae
causā celebrem, diuini cognomine insignem.
Atque ego illo conspecto respirabam, illud mihi
venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os
enim, cogitabam, istis hic obturabit vix sapiens
prodigioso adeo narrantibus. Et, quod est in pro-
verbio, e machina Deum aduocatum mihi hanc
a Fortuna putabam. Ille vero cum affedisset,
assurgente illi Cleodemo, primo quidem percon-
tari de morbo, et cum mollius iam habere, ab

Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἔφιλο-
σοφῆτε; μεταξύ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκκα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τετονί τὸν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι
δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνε-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἔν η̄ρυθρίασα,
καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ
δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτης, μὴ πέτο Φησί Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιάως ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιᾷτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆ βίης,
τὰς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet daemones quosdam esse, et spectra, et vita functorum animas vagari in terra, et quibus velint apparere. Igitur erubui equidem, et vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspendarit, aut capite truncatus, aut patibulus fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit:*

τάς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων κίετι;
 ἦν γὰρ τέτο λέγει, ἃ πάντα ἀπόβλητα φήσει
 μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἔδὲ ὅλως εἶ-
 ναι τὰ τοιαῦτα, ἔδὲ συνεζῶτα 15) ὀρεῖσθαι
 οἶετο.

Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἔδὲν σοι τέτων γίγνεσθαι δοκεῖ,
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὀρώντων; ἀπο-
 λελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμᾶ, εἰ μὴ κισεύω,
 διότι μηδὲ ὀρεῖ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων,
 ἔτι

*fit: facti autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est,
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitratur.*

30. *Quid ais? inquit Arignotus, totum me
 intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixero, videant? Iam cauissam pro me
 dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter
 alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum,*
 ἔτι

15. συνεζῶτα] Συζητῶναι etiam c. 32. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑφεστη-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat,
 non inuoluit contradictionem, vel implicat.
Gesner.

καὶ ἐπέστειλον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ,
ἥδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κρανειὸν ἑλθῆς, ἐρᾷ ἐπὶ
ἐστὶν ἡ Εὐβατίδης οἰκίᾳ καὶ ἐπειδὴν σοι δευχθῇ
παρὰ τὸ Κρανειὸν, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε
πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβειν, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν
τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγόρας Ἀρίγνωτος ἀνορύξας
ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκῆσθαι τὴν οἰ-
κίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῆτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκρά-
της. ἀοίκητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλᾷ ὑπὸ δει-
μάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς
ἔφευγεν, ἐκδιωχθεῖς ὑπὸ τινος Φοβερῆ καὶ τα-
ραχώδους Φάσματος. συνέπιπτεν ἔν ἡδῃ, καὶ
ἡ γῆ κατέρρεε. καὶ ὅλως ἔδεις ἦν ὁ θαρρῆσων
παρελ-

vi vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum
veneris, interroga, ubi sit Eubaridae domus: et
cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus
in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre un-
de daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco,
exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum
praeftiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, interroga-
bat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu pro-
pter terrores. Si quis vero immigraret, mox percul-
sus fugiebat, a terribili et tumultuoso spectro cie-
ctus. Ergo iam collabi domus, et defluere rectum;
nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam in-
gredi.

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτια μάλα πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον. ἐς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον ἐκ ὀπιλαμβανομένης, ἐπεὶ ἔμαθον οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῆπτον-κακὸν, ὡς ᾔστο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀεγγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἡσαν νομίζων, καὶ δεδίδεσθαι καὶ μέλτιζων, ὥστε τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μέλαντερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειράτο μὴ πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ πόθεν κρατήσεται, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμε-

υς;

gredi. At ego his auditis, sumo mecum libros, sum autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior domum circa primam quietem, debortante meo hospite. ac tantum non manum iniiciente, cum quorsum irem audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero sumpta lucerna ingredior solus; et in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, ut futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos perterreat, squalidus, comatus, oaligine nigrior. atque adstans tentat ab omni parte me intuadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc

canis;

νος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικωδεσάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα κατὰ δυνάμειν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινῆ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδου, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὗρήσκειν με οἰομένων, καθάπερ τὰς ἄλλας, προσελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρῆσσιμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι καθάραν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκῆιν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τῷ παραδόξῳ ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τάπον, ἃ καταδεδυσκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκιάπτειν, λαβόντας διμέλλας καὶ σιαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν,

taurus fit, aut leo. Ego vero dispromta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegē in angulum quendam tenebrosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat, reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inuentum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubaridem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram ex metus expertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso ium aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo mori, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto
Luc Op. T. VI. Gg inuen-

ἦσαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορυγμένους
 τις νεκρὸς ἑὼλος, μόνα τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα
 συγκείμενος. ἐκείνου μὲν ἔν ἐθάψαμεν ἀνορύ-
 ξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο
 ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δα-
 μόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ὕπασιν αἰδέσιμος,
 εἰδείς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς ἔχι κατεγίγνω-
 σκέ με πολλὴν τὴν ἀνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπι-
 σῆντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτῃ λέγοντος. ἐγὼ
 δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε
 τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', εἶπην.

*inuentum est ad passus altitudinem defossum cadaver
 antiquum, cuius sola ossa sua figura composita ia-
 cerent. Hoc igitur effossus sepeliuimus. Caeterum
 domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.*

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sa-
 pientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat
 praesentium, quin magnae me accusaret amen-
 tia, qui fidem talibus non haberem, idque ipso
 dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, ne-
 que ob comam, neque ob opinionem de viro,
 Quid

16. δαμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in du-
 plici significato; quum et pro *valde sapiens*,
 et quasi pro eo! qui in spectrorum negotio
 callidus est, accipi queat. Reitz.

ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιᾷτος ᾗσθα, ἡ μὲν ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνὸς μεσὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γὰρ τᾷ λόγῳ ἐκείνῳ, "Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δέ, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πισεύεις λέγοντι, μήτε Δεινόμαχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπὲ, τίνα περὶ τῶν τοιᾷτων ἀξιοπιστότερον ἢ γῆ τὰ ναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνῳ Δημόκριτον, ὅς ᾔτῳς ἄρα ἐπέπαισο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συσῆναι τοιᾷτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθεύδων ἐαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετελεῖ γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων,

Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu; adolescentulis quibusdam ludificari illum et
Gg 2 perter-

σκων, ἐρεσχελεῖν βελόμενοι αὐτὸν, καὶ δειμα-
τῶν, σειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
προσωπέοις ἐς τὰ κρῆνία μεμιμημένοις περι-
σάντες αὐτὸν, περιεχόμενον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βά-
σει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδεισε τὴν προσ-
ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτάς·
ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς
ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τῷ-
το Φῆς, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄν-
δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἰ γε οὕτως
ἐγίγνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγέσομαι, αὐτὰς πα-
θὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ αὖ
καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβασθεῖς
πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsul-
tantes: nihil ipse hanc illorum assimilationem metue-
rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
bendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo
firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Eucrates, amen-
tem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem
ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortas-
se enim tu quoque, Tychiade, audiens vi quodam
ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πα-
 τρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύ-
 μησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν
 Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῶσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο
 ἠχῶντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνῃ μὲν
 ἄν ἤκασα, κατὰ τὰ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἀσχημόν,
 τινὰ Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀναίξας τὸ σῶμα ἐν ἔπεσεν ἑπτὰ. καὶ
 εἰ γε μὴ περικτὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη.
 Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλυν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων
 Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυ-
 μάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν
 εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσιν
 ἔτη

*ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto
 viverem iuvenis adhuc, doctrinae causa eo missus a
 patre, cupido incessit animum, Coptum inde aduer-
 so flumine petere, ad Memnonem audiendum, mi-
 rabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius
 quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus:
 sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit
 versibus septem: ac nisi supernacaneum esset, ipsos
 vobis recitarem versus.*

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum
 homo Memphiticus, de sacris scribis vultus, sapientia
 admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub
 terra

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπέργειος ὠκηκέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη,
 λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθα-
 ρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμύκη, σιμὸν, πρὸ χειλοῦ,
 ὑπέλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς, ἐκέλευ
 τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ἑσὶς
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἵποτε ὀρμίσσασθαι τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράσια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχάζμενον, καὶ συ-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτῆσσοντα, καὶ
 σαίνοντα ταῖς ἁρᾶς, ἔγνω ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν ΦιλοΦρονούμενος,
 ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος.
 ὥς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab
 Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, linea indu-
 tum, cogitabundum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, sc̄i quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has vero illi se submittere,
 et adulari caudis; diuinum quendam hominem esse
 agnoui: et cum paullatim blanditiis ad illius amici-
 tiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac
 fami*

ὥς πᾶντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τὰς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ γὰρ ἀπορήσεν ἡμᾶς τῶν διακονησαμένων. καὶ τὸ μετὰ τῆτο ἔτω διηγούμεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἤλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνδρῶπων εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλισ' ἔχοι τῆς διακονίας,

familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperiavit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita vicinas.

35. Quociens in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibis induebat, et carmine quodam pronuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas, *scopas,*

νίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπώδην ἐπειπὼν, ἐποίησεν ἄν. τὰ τοῦ ἐγὼ πάνυ ἐσπιδανῶς, ἔκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτῶ, ἐβάσκανε γὰρ αὐτῶ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μισθὸν δὲ ποτὲ ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκασα τῆς ἐπώδης, ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποσᾶς. καὶ ὁ μὲν ὥχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντελαμένος τῇ ὑπέρῳ ἃ ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστέραιαν ἐκείνην τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὕπερ, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς ἐκέλευον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμιζε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὕδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐθις ὕπερον. τὸ δὲ ἐκείτι

scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim inuidebat, licet ad alia esset promptissimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid facto opus esset.

36. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam amphoram attulisset, desine inquam, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto pistil-

ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει
 αἰεὶ, ἄχρι δὲ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμμηχανῶν τῷ πράγματι
 (ἐδεδίεον γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγα-
 νακτῆσθαι, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
 κόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
 ρον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ
 αὐθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι. ἐν τῷ
 τῷ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ
 γενόμενον, ἐκείναι μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
 περ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀποκλιπὼν με-
 λαθὼν, ἔκ οἷδ' ὅποι ἀφανῆς ὥχετο ἀπιδῶν.
 νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο
 ἀνδρωπον ποιεῖν ἐκ τῶ ὑπέρε; νῆ Δί', ἦδ' ὅς,
 ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum adferre aquam petrexit, donec aqua haurien-
 da domum oppletisset. Ego consilii inops (metue-
 bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
 etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum
 diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
 stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectoque
 quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
 incantationem fueram; ipse vero clam me relicto,
 subduxit se, nescio quorsum, et conspici desinit. Nunc
 igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe,
 hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γὰρ ἀνέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν
τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἣν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος,
ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπ-
αντλημένην.

Οὐ παύσεσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ ταιαῦτα τερα-
τολογῶντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δέ μὴ, ἀλλὰ καὶ
τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν
ὑπερβάλλεσθε τὰς παρεδόξας ταύτας καὶ φοβε-
ράς διηγῆσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλη-
σθέντες δαιμάτων, καὶ ἀλλοιότων μυθολογη-
μάτων. Φείδεσθαι ἔν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ ταιαῦ-
τα ἐθίζειν ἀκχεῖν, ἀ διὰ παντὸς τῷ βίῃ ἐνοχ-
λήσει συνόντα, καὶ ψοφδεεῖς ποιήσει, ποιή-
λης τῆς δεισιδαιμονίας ἐπιπλάντα.

Εὔγε

*ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in
pristinam eum formam reducere, cum semel factus
est aquarius, sed elueretur nobis illo semper bau-
riente domus.*

37. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui
senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulo-
rum cuius in aliud tempus differre incredibiles istis
horribilesque narrationes ne sensim impleantur ter-
roribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis
oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae
per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et
ad unumquemque strepitum meticulosos facient, va-
riamque superstitione implebunt.

38. Re-

Εὐγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
περὶ τῶν τοιᾶτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν,
καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀνα-
βοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέεται, ἢ παρθένος ἑμ-
μestra φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα;
ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιᾶτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλω-
νος τᾷ Πυθίᾳ εἰκόνα, δακτυπέσης τῆς σφραγίδος,
καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, &
λέγω, μὴ σοι ἀπισα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλ-
αυχῆσθαι· ἃ, δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἤκουσα
ἐν Μάλλῳ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβαλυσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
αὐτός,

38. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, et diuinis vocibus, et quae a Deo agitari quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus deuincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi templo audiui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi,
dicere

αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς ἂ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήεν. οἶκαδε, ἀκούων τὸ
ἐν Μαλλῷ τῷτο μαντεῖον ἐπιφανέστατον τε, καὶ
ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἑπὶ
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχει
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τῷ χρηστέ, καὶ
τι περὶ μελλόντων συμβαλεύσασθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν αἱ
τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς ἔπερ
μικρὰς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τριη-
δίας, ἔδοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἁ-
πασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Pataris. Cum enim ex Aegypto do-
mum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in
tabellis scripta Prophetarum iradat aliquis; optimum
factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorsum res euaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum nauigantem adhuc ex Aegypto ver-
sus

γύπτει εἰς τὴν Μάλλον (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
 ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν
 ψευσμάτων). Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόν-
 τιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγε-
 νέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχικανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀν-
 θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
 τε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογούμενων·
 καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
 ρίᾳ λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς,
 καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
 σοι, ὦ Φιλκλείς, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω,
 νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῶν γλεύκους πίνοντες,
 ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτεον δέομενος.
 ἡδέως δ' ἂν ποθεῖν ἐπὶ πολλῷ ἐπηρεάμην ληθεσά-
 νον

fus Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
 meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
 disputarem) Ego vero, inquam, *discedo requisitus*
Leontichum: etenim illo mihi conuenientiori opus
est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosa-
rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
 Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis
 venio, vt qui mustum biberunt ventre inflato,
 vomitorii indigens. Lubens autem alieunde et
 magno emerim medicamentum obliuionem indu-
 cens

νόν τι Φάρμακον) ὧν ἤκαστα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσεται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικεῖσθαι. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτός, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ἐπέσσειν ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινεὶ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακῆϊνος φοβεῖται· καὶ σὺ τοίνυν ὅσikas αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καί μοι τοῦ δήγματος. ἔτω δαιμόνων μοι
τῇ

cens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire et aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertiisse; ita daemonibus mihi mentem
opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιφάρ-
μακὸν ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ὀρεθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ
μὴ ταραξή τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
σμμάτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono sumus animo, ami-
ce, magnum talibus noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et rectam in omnibus ratio-
nem, qua vsos nos de vanis hisce atque inanibus
mendaciis nullum turbabit.

Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλις ἐγωγέ Φημι δὲ
ἐπανεῖν, ὅπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιότη-
τες παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀ-
λλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέ-
σεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν
ἔχων οὐ τὰς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυ-
ναμένους μετασελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρά-
ξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ
καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τὴν διακρίνειν ῥυθμὸς καὶ
ἁρμονίας ἐπισαμένους, ὃ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι
αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν
λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι
οἱ

Hippias, seu Balneum.

ERuditorum ex numero illos maxime laudandos
aio equidem, quotquot non disputationes
modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt,
sed operibus similibus firmarunt promissiones ver-
borum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegro-
tus non eos arcesset, qui optime dicere de arte
possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercita-
tione se parauerint. Melior etiam musicus, ar-
bitror, eo, qui numeros et harmonias norit
discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citha-
ram pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi
narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt,
non

οὐ τὰττειν μόνον καὶ παραπνῆιν ἦσαν ἀγαθοί,
ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς
ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλας μὲν Ἀγα-
μέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξ-
ανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὲ τί ταῦτ' ἔφην; ἔγωγ' ἄλλως ἰσορίαν
ἐπιδείκνυσθαι βελλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν,
ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνας ἀξίον θαν-
μάζειν, ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμε-
νοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πρά-
γματα τοῖς μετ' αὐτὰς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε
τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισαὶ
ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦ-
τον

non in ordinanda modo acie et adhortandis militi-
bus praestantes, sed etiam vt in prima acie pugna-
rent et manu rem gererent? qualem ex antiquis
Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem
aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognoui-
mus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere
illozum mentionem feci, vt historiae peritum me
ostenderem, sed hoc vt ostenderem, etiam inter
mechanicos admiratione dignos esse, quotquot
inspectione et scientia clari, tamen etiam monu-
menta artis et opera posteris reliquere. Quando-
quidem sola in disputatione exercitati, sophistae
potius quam sapientes dici meruerint. Talem
audi-

τον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸ
Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρω-
σάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας,
ἀποσροφῇ καὶ διατρέσει τῷ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς
τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέ-
χνῃ. καὶ Θaalῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑπο-
σχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσεν τὸν στρα-
τὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τῷ στρατοπέδῳ μιᾷ νυκτί
τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, ἔ μηχανικὸς ἔτος γινώ-
μενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῇσαι, καὶ συνεῖναι πι-
θανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῷ Ἐπειῷ πάντῃ ἀφ-
χαῖον, ὅς ἔ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς
τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐν
αὐτὸν λέγεται.

Εἰ

audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostra-
tum, quorum hic Ptolemaeus subegerit atque
Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dis-
persione fluvii: ille vero triremes hostium arte
sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales,
cum promississet Croeso, se siccum traiectionum
exercitum, commento quodam a tergo castrorum
intra unam noctem circumduxit Halyn; non
quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acu-
tus ad inveniendum, et in sermone vehementer
probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis,
qui non tantum machinatus esse Achiuis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

Ἐν δὴ τέτοις καὶ Ἰππία τετατὶ τῷ καθ' ἡμᾶς,
μαμνήσθαι ἄξιον, ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὧν τι-
να βέλει τῶν πρὸ αὐτῷ γεγυμνασμένῃ, καὶ συν-
εῖναί τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτα, τὰ
δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου,
καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντος,
ὅτι ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν 1), ἐν αἷς οἱ
πρὸ αὐτῷ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν
γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν,
εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνιστάμενα. καί-
τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔρ-
γον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκίμησας, εἰ-
γὰρ

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui no-
stra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est,
viri literarum exercitatione cuius antiquorum
comparandi, in disputando acuti, disertissimi in
explicando, opera autem verbis multo meliora
praestantis, et artis suae professionem implentis,
non in argumentis modo talibus, in quibus bona
quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed,
ex Geometrico proverbio, in data quacumque
recta triangulum accurate construētis. Atqui re-
liquorum unusquisque, si in vno quodam artis
opere, sibi defumto, bene rem gessisset, tamen

H h 2

esse

1. ὑποσχέσεσιν] Repetiit, puto, librarius
improvidē vocem, quae paullo ante adfue-
rat: legendumque ὑποθέσεσιν, ut non ita
multo post κοινῇ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

ναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μασικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τῶν
 ἕτως ἐντελῶς δέικνυσιν, ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπι-
 σάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδες τὰς πρὸ αὐτῆς ἀπέφθι-
 νεν, ἐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαρνεῖν.

Ἄ δὲ ἑναγχος ἰδὼν αὐτῆς τῶν ἔργων καταπλά-
 γην, ἐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ κατ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βα-
 λανεῖα κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ
 τῶν τῶν σύνεσις θαυμασθή. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθις,
 ὅν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen vnumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum vnum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit vt pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitie, sed accliuus admodum et ere-
 ctus,

ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θάτέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψεσι δὲ πᾶν 2) ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχρομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τῷ τόπῳ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλῶν

etus, quem cum accepisset ab vna parte vehementer humilem, solo alterius aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorumque quae imponenda erant securitate, positis rite fundamentis, stabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis valde, et ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, et respondentem sibi fenestrarum rationem servant.

H h 3

5. Ve.

2. ὕψεσι δὲ π.] Accipio haec de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et quatenus opus erat, accommodando. *Gesner.*

Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας
 ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν
 ἐνιόντων εὐμαρίαν. εἰσιόντα δὲ τῆτον εὐδέ-
 χεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀ-
 καλέθοις καὶ ὑπηρεταῖς διατρεβὴν· ἐν ἀρισεραῖ 3)
 δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων.
 Βαλανείω δ' ἐν καὶ ταῦτα προπωδέσασα, χα-
 ρίεσσαί, καὶ Φωτὶ πολλῶ καταλαμπόμενα ὑπο-
 χωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός
 μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum
 latos habens, supinum magis quam arduum, ad
 ascendendum commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit Oecus communis, be-
 ne magnus, vbi morari commode pedissequi et
 ministri possint, *sinus* ad sinistram paratorum ad
 delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec
 pulchre conueniunt, secessus iucundi et multo
 lumine collustrati. Tum continens illis oecus,
 super-

3. ἐν ἀρισεραῖ] Oecus ille, (vid. noster περὶ
 τῷ οἴκῳ) atrium illud magnum et commune,
 ita constitutum est, vt sinistram sit concla-
 uium, siue ad dextram ingredientium per
 vestibulum habeat conclauiam illam voluptuaria.
 De his conclauiibus primo dicit auctor, ea
 decere balneum, deinde laudat a iucundita-
 te et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi
 fallor, οἰκημάτια et ὑποχωρήσεις. Gesner.

μὲν ὡς πρὸς τὸ λαιτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς
τὴν τῶν εὐδαιμονεσέων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ
τῷτον ἐκατέρωθεν διαρκῶς τοῖς ἀποδυομένοις
ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὲ ὑψηλότα-
τος, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχρὰ ὕδατος
ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λαλαῖνη λίθῳ κεκο-
σμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκῆ τῆς
ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ἑγείας, ἡ δὲ Ἀσκλη-
πιου.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιαινό-
μενος οἶκος, καὶ ἀπηνεῖ τῇ θερμῇ περὶ πάντων,
ἐπιμήκης, ἀμφισρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ
οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, ἀλείφασθαι προσή-
νως

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum,
at necessarius, quatenus beatis hominibus reci-
piendis destinatum est. Post hunc ab utraque
parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spo-
liaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa*
lucē laetissimus, aquae frigidae descensiones ha-
bens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Sta-
tuae in illo de candido lapide vetusti operis Hy-
geae una, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, ca-
lore non molesto occurrens, longus, utrinque
rotundus; post quem in dextra parte hilaris ad-
modum oecus vngendi facultatem comiter prae-
bens,

νῶς παρεχόμενος, ἑκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένος, τὰς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, σῆναι τε καὶ ἐγκαθῆσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποσίλβων. ἑξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐνδοῦ οἶκος κάλλιστος, Φωτὸς τε πολλῶν ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρεα διηνδισμένος.

Τρεῖς καὶ ἕτος θερμαῖς πυέλαις παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἐνεσί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψυ-

bens, ianuas vtrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus alius, decorum omnium pulcherimus, ad stationes ac fessiones iucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum vsque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multis plenus, et purpurae instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebeet. Cum vero laueris, licet tibi non per eisdem redire oecos, sed

ψυχρόν, δι' ἡρέμα θερμὸν οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήνεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπαινθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τῷτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλισσα, καὶ τῶ Φέγγυς, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμεληχανηκόν. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προνεχωρηκότα ἐποίησεν ἐκ αἰμάτων 4) εἰδὲ

sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, et multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, et latitudines longitudinibus pro portione respondentes, et multa vbique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, et luce, et fenestris; si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen

4. ἐκ αἰμάτων] Vt nempe non quiescens aer esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. *Gesner.*

ἔδὲ τῷ μεσημβριῶνι αἶρος· τὰς δὲ πολλὰς τῷ θαλάσσης δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ἐπέθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τῷ λέγοιμι παλαιάςρας, καὶ τὰς κοινὰς ἐν ἱματισφυλακέντων κατασκευάς, ταχῆεν τὴν ἐπὶ τὸ λητρὸν, καὶ μὴ διὰ μακρῶς τὴν ὁδὸν ἐχέσας, τῷ χρησίμῳ τε καὶ ἀβλαβῶς ἔνθα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, καθεῖν τῷ λόγῳ προαγγεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶ ἐπινοῶσαι κάλλος δείγματα, ἢ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, εἶον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῶν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείας ἀρετάς, τὸ χρησίμον, τὸ εὐκαρὸν, τὸ εὐφρογές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lauacra nec per ambages transitum, utilitatis pariter causa et salubritatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parum sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem

γὰρ, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον
τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσ-
έτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφ' ὧν
μὲν ἀναγκαῖον δυσὶν ἀναχωρήσασιν, ἐξ ὁδοῖς τε
πολλαῖς τεθυρωμένον. ὧρ' ὃν δὲ διττὰς δηλώ-
σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος 5.)
τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
μὴ ἀποδῆναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ,
ἐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλ-
λον

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
commodatum sit, quod vsum sui securum prae-
beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: sel-
larum familiaricarum duobus secessibus, et ianu-
is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
alterum per aquam et mugitum; alterum per so-
lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
gnam operi laudem tribuerit, ille non stupidus
modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
mihi

5. ὧρ' ὃν — μυκήματος.] Non igitur simplex
clepsydra hic indicatur, sed operosior et ma-
gis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo
genere *Vitruvius* 9, 9. ubi inter multa deli-
ciarum genera etiam horologiorum ex aqua com-
parationes memorat, in quibus praeter cae-
tera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυ-
νηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner.*

λον δὲ βασιάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν
 εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
 καὶ δημιουργὸν ἡμετέραν τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
 παράσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
 καὶ ἄλλους ἔξω τούτοις κοινωνήσοντάς μοι τῶν
 ἐπαίνων.

mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem muneris oratione
 remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
 ut etiam lauare quandoque hic possim, multos
 novi et alios in partem laudum mearum venturos.

S omnium, seu Gallus	I
Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
Bis accusatus, seu Fora	131
De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
De Luctu	345
Rhetorum praeceptor	366
Philopseudes, seu Incredulus	413
Hippias, siue Balneum	480

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.